NANY HERBERT

Vieţi duble

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română

de SÎNZIANA MIHALACHE

Capitolul 1

Fleur Sorrel, înaltă, subţire, de o frumuseţe devastatoare, încât nu i-ai fi dat mai mult de douăzeci si şapte de ani, îşi scutură bogatul păr de un roşcat-aprins. Era într-o după-amiază târzie.

- Fată dragă, arăţi precum o sperietoare!

Cea care o însoţea pe Fleur să găsească un costum - fiica ei - zâmbi încurcată. Era a patra rochie pe care o încercau; deşi nici celelalte nu fuseseră de lepădat, doar că nu o prindeau. Fiind mică de statură şi slăbuţă, cu un chip prelung şi păr blond lăsat în dezordine, rochiile nu i se potriveau chiar deloc.

Se admiră în oglindă pentru a patra oară. Acum, în rochia de mătase crem ce se mula până spre coapsele ei fine şi cu fusta în pliuri, părea o simplă păpuşă fără chip, precum cele din paie, care aduc a feminitate şi sunt agăţate pe pereţii magazinelor de la sate.

- Asta sunt, râse ea cu toată gura în faţa reflecţiei sale. O păpuşă de paie. Pune-mă pe policioară şi-ţi aduc noroc!

- Nu fi absurdă, rosti Fleur la capătul răbdării; stătea tolănită într-un scaun alb, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi un tricou fin, cu sandale aurii strânse delicat pe gleznele bronzate.

Femeia ar fi părut o regină în oricare dintre aceste rochii - dacă

ar fi fost o mărime mai mare. Chiar şi-aşa arăta splendid - atât în viaţa de zi cu zi, cât şi pe micul ecran. Nu aveai cum să n-o recunoşti. Când intrase în magazin toată lumea întorsese capul. întrebată ce caută, Fleur spuse că o rochie de ocazie pentru fata care venea undeva în spatele ei.

- îţi place acea culoare? arătase Fleur.

- Da, mamă.

Vânzătoarei nu-i veni să creadă urechilor; şi nici ochilor. Cum de putea o asemenea arătare să fie fata lui Fleur Sorrel?

Se hotărâră pentru rochia bej şi ieşiră din magazin tot aşa cum intraseră, mama păşind graţios, fata în spatele ei.

- Ce ziceţi de asta fetelor? remarcă vânzătoarea imediat după aceea. Ce mai fată. Posibil să semene tatălui, care se pare că n-a fost cine ştie ce.

- Te înşeli, să ştii, spuse o alta, care citise un articol despre Fleur

- de pe vremea când aceasta juca într-un serial de televiziune - în care apărea la casa ei din provincie, alături de un bărbat chipeş, soţul ei, cu care se măritase imediat după terminarea studiilor şi care era şi moştenitorul acelui domeniu; în interviu se menţiona despre o fată trimisă la studii în străinătate.

Deci, aceasta trebuie să fi fost fata, dar cine şi-ar fi imaginat ca tocmai fata lui Fleur Sorrel să arate atât de ştearsă? Bineînţeles că apariţia celor două surprinsese, mai ales când se află că Philippa era fiica lui Philip şi-a lui Fleur Sorrel. întreaga ei existenţă fusese umbrită de prezenţa încântătoare a celorlalţi doi, din combinarea cărora ar fi trebuit să rezulte acel fiu minunat pe care tatăl şi-l dorea, sau acea fiică superbă, dorinţa mamei.

La un an după căsătorie apăruse Philippa; o dezamăgire

încă de la început. Apoi, Fleur se apucase de modelling, îşi termină studiile de actorie, pentru ca în ultimii zece ani să-şi formeze un nume pe scenă şi pe micile ecrane. De fapt, niciodată nu avusese vreo înclinaţie spre maternitate, iar Philip acceptase această atitudine căci la cum mergeau afacerile în acele zile, n-ar fi putut lăsa prea mult unui fiu.

Philip administra întreg domeniul, aceasta fiind ocupaţia lui, deşi era cu mult mai interesat de sport şi de călătorii. Un atlet veşnic activ care nu ajunsese niciodată la nivelul Wimbledon-ului şi nici la cel olimpic, dar undeva pe-aproape, şi încă se antrena. Preocuparea lui Fleur momentan era să şteargă zece ani din cei treizeci şi şapte pe care-i avea, iar rezultatele nu întârziau să apară.

Mariajul lor părea perfect pe dinafară, iar în cercul de prieteni nimeni nu contesta devoţiunea unuia faţă de celălalt. De altfel, formau o pereche aparent încântătoare, în care fiecare era preocupat de propria persoană şi pentru care Philippa reprezenta o ruşine.

Ceea ce era de înţeles din perspectiva prietenilor lor. La botez, aceştia făcuseră tot felul de previziuni cum că micuţa se va transforma într-o prinţesă. Dimpotrivă. Fusese un copil mic de statură, palid comparativ cu tenul mereu îmbujorat al mamei, eclipsată complet de nota roşcată a părului şi de tenul bronzat al lui Fleur. Aceasta din urmă o trimisese în străinătate cu prima ocazie.

- Biata copilă, are nevoie de prieteni de vârsta ei şi cunoaştem acea şcoală destul de bine; şi eu am fost acolo, explicase Fleur.

Fleur Sorrel încă mai era cunoscută la Maybridge Hall după numele de fată, Conway. Iar profesorii de-acolo

întotdeauna se refereau la Philippa ca la "fiica lui Fleur”. {coala era o veche instituţie din ţinutul Kent, departe de concurenţa acerbă pentru rezultate, căci fetele, majoritatea de bani gata nu cunoşteau grija zilei de mâine. Inteligenţa Philippei ar fi meritat mai mult, însă la Maybridge Hall scoteau doar "domnişoare" pe bandă rulantă.

îşi formase un cerc de prietene care o adorau. Era o prezenţă

amuzantă şi plăcută; adesea se autopersifla. Datorită renumelui mamei sale, fetele aveau permisiunea să-i urmărească piesele la televizor, bineînţeles varianta cenzurată în cazul în care scenariul devenea licenţios. De fiecare dată, după aceea, fetele veneau la Philippa.

- Nu pot să cred că e mama ta; nu semănaţi deloc.

- Nici mamei nu-i vine să creadă, râdea ea. Părinţii mei se îngrozesc în fiecare vară când dau cu ochii de mine.

Dacă ar fi avut părinţi comuni, fata ar fi trecut drept o figură simpatică, aproape atrăgătoare; soluţia pe care o găsise pentru a se apăra era tocmai această autoironizare.

- Eu am adus o schimbare în familie. Ai mei se întreabă tot timpul dacă nu cumva le-au schimbat copilul într-o noapte furtunoasă.

Inevitabil, era adesea întrebată dacă vrea să devină actriţă precum Fleur.

- O să fiu clovn de circ, zicea ea serioasă. Nu am figură de bombă sexi, dar sunt convinsă că am să ridic sala în picioare când mă vor vedea copii cu nasul roşu şi pantaloni bufanţi; după care imita mersul lui Charlei Chaplin, spre deliciul fetelor din grup.

La drept vorbind, Philippa ura lumina reflectoarelor. Ori de câte ori trebuia să iasă din mulţime se intimida, cu toate că reuşea de fiecare dată să ascundă acest lucru.

Părinţii ei veneau la festivităţi doar dacă se aflau în ţară sau nu aveau altceva mai interesant de făcut. Soţii Sorrel ajungeau astfel în centrul atenţiei, deşi erau alţi părinţi mult mai înstăriţi decât ei. Nimeni nu-i întrecea în carismă, dar Philippa, deşi fericită că îi vede acolo, trecea prin clipe îngrozitoare. întotdeauna trebuia să urce pe scenă să-şi ridice

premiul. Singurul cuvânt pe care-l putea îngăima pe podium era "Mulţumesc", mai ales când se auzea din sală "Asta e fata lui Fleur Sorrel?". Cobora valvârtej, cu capul sus, zâmbind mecanic,

privind în gol până ce ajungea la locul ei.

Termină şcoala destul de bine, iar dacă ar fi fost măcar puţin încurajată ar fi dat şi la facultate, dar nimeni nu concepea aşa ceva. La trei săptămâni după întoarcerea acasă, tatăl o întrebă foarte natural într-o dimineaţă:

- Ai idee ce vrei să faci cu viitorul tău?

- Mă gândeam să fac un curs de secretariat la Politehnică începând cu luna octombrie; e nevoie de personal la grădiniţa din oraş.

- Bine.

- Un astfel de curs e foarte util, se entuziasm' mama ei la aflarea veştii, iar Philip îţi poate oricând găsi vreun post pe la birou, nu dragule?

Rar îşi ziceau mamă sau tată, şi nici nu le păsa cum le spune Philippa atâta timp cât îi convenea situaţia şi cât nu le întrerupea existenţa mirifică.

Ceea ce nu se întâmpla niciodată. Deşi toţi trei se aflau în casă, spaţiul mare îi permitea fetei să se ţină departe de ei. De atlfel, abia dacă-i sesizau prezenţa, iar când primeau musafiri, se retrăgea.

Ospitalitatea soţilor Sorrel era binecunoscută; dădeau petreceri fastuoase, cu prieteni atât de la fermă cât şi din zona televiziunii, dar pe ea n-o includeau niciodată. Mulţi dintre musafiri veneau în casa lor de ani de zile, dar n-o văzuseră încă. Deşi, privind-o pe Fleur, majoritatea credea că şi fiica ei trebuie să-i semene.

Philippa se înscrise la cursul de secretariat şi în scurt timp dobândi cunoştinţe temeinice despre tot ce presupunea această meserie. îşi făcu de asemenea şi mulţi prieteni, care imediat ce ajungeau acasă la ea, rămâneau vrăjiţi de mamă,

după care o priveau pe Philippa oarecum compătimitori, astfel că ea îi abandona întotdeauna înaintea lor. Toţi aceşti băieţi erau studenţi la
Politehnică, şi deci, nepotriviţi pentru ea, în opinia lui Fleur.

Tinerei în schimb, îi plăcuseră şi încă o mai atrăgeau, dar niciunul nu se dovedi destul de interesat să rămână în cursă după ce ea îi lăsa. Nu avea remuşcări şi nici nu suferea, deşi aceste întâmplări îi modificară opinia despre sine.

Deocamdată nu apăruse acel bărbat special - nimic surprinzător totuşi. Puterea ei de atracţie era practic nulă.

Câteodată îl mai ajuta pe tatăl ei la munca de birou, atunci când rămânea câte ceva de lucru, iar după-amiezile se oferise voluntar pentru grădiniţă. Asta o ţinea ocupată şi era mulţumită cu munca depusă. într-o zi, în timp ce stătea pe un scaun aproape de fereastră, citind o carte, îi auzi pe părinţii ei pe coridor, vorbind despre ea.

- Ce zici de John Bailey? întrebă mama, răspicat.

-Are patruzeci de ani. Nu vreau un ginere mai în vârstă ca mine.

Philip Sorrel avea patruzeci şi unu de ani, dar precum soţia lui,
nu-şi arăta vârsta.

- La cum e Philippa, dragule, nu putem face nazuri. N-am văzut niciunul mai răsărit, şi chiar mai prost.

Philippa îngheţă.

- Mai este tânărul Edmund, oftă tatăl.

- Nu e prea inteligent, nu?

- Nici Philippa nu e, iar în camera ei, după perdea, fata dădu din cap, de parcă ar fi jucat în faţa colegelor ei; chiar şi ascunsă privirilor, nu concepea să facă rău nimănui.

Edmund Buff-Harrington era fiul mai mic al unei familii de la o fermă învecinată, cu o lungă tradiţie într-ale vânătorii. Ideea unei căsătorii cu el îi repugna; mai degrabă ar fi rămas fată mare, dar părinţii ei nu pierdeau ocazia unei astfel de căsătorii "profitabile". Posibil să fi ajuns la concluzia că Philippa n-avea nicicând să devină o femeie de carieră, deci mai bine o măritau. Dacă fata dădea greş, cei care aveau de suferit erau tocmai ei.

- Edmund o să vină la petrecerea de săptămâna viitoare, zise femeia, deci Philippa trebuie să-şi facă o apariţie remarcabilă. Sper să-i găsesc o rochie care să-i vină bine.

-Ai să ai de lucru! şi amândoi râseră.

Ar fi fost prea târziu ca fata să iasă la vedere şi să spună că nu dorea să se mărite cu Edmund; l-ar fi preferat pe John Bailey, de două ori mai bătrân şi cu un început de burtă, deşi nici pe el nu-l agreea. Trebuia însă să fi apărut mai repede, chiar de la începutul discuţiei. De unde stătea, trăsese de fapt, cu urechea, iar mama ei s-ar fi enervat la culme să afle. Lui Fleur nu-i plăcea să fie prinsă pe picior greşit; voia să-şi păstreze o imagine intangibilă. "Fata mea, ai gusturi execrabile la bărbaţi, i-ar fi spus - cele două arătări pe care le-ai adus de nu-ştiu-unde, şi cel care a încercat să negocieze cu noi pentru un garaj - încât ne este teamă că te vei mărita cu primul pămpălău care-ţi iese în cale."

în schimb, pe fată nu o întrebase nimeni ce-şi doreşte, iar părinţii ei ştiau foarte bine acest lucru. într-adevăr, unul dintre studenţi voise să cumpere un garaj şi-i propusese lui Sorrel un parteneriat. Fleur n-ar fi scăpat să-i amintească de acea scenă, astfel că fata mai rămase după perdea încă vreo jumătate de oră, timp în care tatăl citea un ziar, iar mama se

uita la televizor la o piesă de-a ei.

Când reuşi să iasă din cameră, o luă de-a lungul pajiştii din faţa casei; era o seară plăcută, însă plimbarea nu o ajută foarte mult. La fel se simţea la întoarcere ca la plecare.

Mai târziu i se aduse la cunoştinţă că trebuia să se prezinte la petecerea de vineri seara. Nu era nevoie să deschidă gura, doar să stea s-asculte şi să râdă de glumiţele celorlalţi şi să nu se arate plictisită.

- Edmund a întrebat de tine în mod special, zise tatăl ei, deci
nu-l ignora; fii fată cuminte, el e băiat bun...

Grupul de copii de la grădiniţă se întruneau pentru joacă la cabana cercetaşilor, în sat şi era condus de mame tinere care apreciau ajutorul Philippei. Aceasta din urmă comunica bine cu micuţii, la fel şi cu Ellen şi Lulu, celelalte două fete. îşi petreceau cel mai mult timp inventând activităţi solicitante. Copiii veneau din satele vecine având părinţi foarte ocupaţi, şi formau o adunătură veselă de puşti zglobii, puşi pe şotii şi plini de energie. Erau aproape douăzeci, între trei şi cinci ani. La finalul zilei, cele trei fete erau practic terminate fizic şi psihic.

în dimineaţa cu pricina, Philippa îşi strânse părul ca de obicei în două cozi, cu o cărare pe mijloc. Arăta bine, doar că unele fire răzleţe nu voiau să stea la locul lor, şi cu siguranţă că după-amiază va trebui să şi-l rearanjeze. Nu dorea să participe la petrecere, şi nici să ajungă în braţele respingătorului Edmund. Normal că el n-o va cere în căsătorie doar aşa. Spre finalul zile, în timp ce aduna jucăriile şi cărţile în urma copiilor, se pomeni invidioasă pe colegele ei, sărace dar cu o situaţie fericită şi cu o viaţă puţin complicată.

Copiii îşi aşteptau mamele. Mai întâi veni a lui Paddy Riley, cel care căzuse în dizgraţie după implicarea într-o altercaţie cu doi băieţi mai grei la minte. Dar cum nimeni nu-l pârâse, băiatul scăpase cu faţa curată. Femeia veni spre Philippa.

-Jack o să vină după căluţ deseară, dacă se poate.

Era vorba despre un căluţ de jucărie, tip balansoar, care aparţinuse Philippei în copilărie, şi pe care-l ţinea stricat în pod. Domnul Riley se oferise să-l repare pentru a fi donat grădiniţei.

- Perfect, mulţumesc. La revedere, Paddy.

îi iubea pe micuţi deopotrivă, însă avea o slăbiciune pentru Paddy care, cu părul său roşcat şi cu nasul pistruiat putea fi uşor sesizat oriunde. Si era şi capul răutăţilor, pe deasupra.

- S-a purtat bine azi?

- Mda... zise Lulu aluziv, la care doamna Riley se arătă preocupată, iar fetele începură să râdă.

Philippa alese drumul mai lung spre casă, care o lua pe câmp, şi ajunse pe aleea cu garduri minuţios tăiate, identic, în forme cubice. Casa lor amintea de stilul georgian, cu influenţe victoriene. în interior, stilurile se împleteau, iar gustul lui Fleur împânzea întreg spaţiul, tocmai pentru a-i fi pe plac.

Philippa intră pe uşa din dos, urcă în camera ei, ferindu-se să dea ochii cu mama înainte de a-şi da o formă decentă părului său. Musafirii aveau să ajungă pe la opt deci avea destul timp. Nu că timpul ar fi soluţionat în vreun fel deznodământul acelei situaţii, căci indiferent ce-ar fi încercat, tot ca o păpuşă îndesată arăta.

Rochia aştepta, agăţată de uşa dulapului. Fata îşi puse bigudiuri în păr, cu toate că, din experienţă, atunci când le va

scoate şi va încerca să-şi perie părul, buclele se vor desface. Exact aşa se întâmplă şi orice făcea, tot nu reuşea să le dea o formă.

- Bine, fie, bolborosi, şi-l prinse într-o coadă simplă la spate, cu breton în faţă.

Jos, totul trebuia să fi fost pregătit pentru petrecere, inclusiv bufetul pretenţios. Totul era organizat cu precizie pentru ca lumea să se distreze de minune, şi pentru ca seara să fie una de succes pentru soţii Sorrel, ceea ce Philippa le dorea, deşi durata prezenţei ei era una incertă. Oare la cât aveau să plece cu toţii? La unu? La două? Nici măcar nu ştia cam pe la ce oră se termină astfel de peteceri pentru că niciodată nu mai prinsese finalul vreuneia. De obicei nu făcea act de prezenţă, dar acum era vorba despre o strategie de căsătorie, conform planului mamei sale.

Conştientă că-şi dezamăgea părinţii prin tot ce face, Pihlipa se aştepta, inevitabil, la cuvinte grele după petrecere, care să-i scoată ochii la cât de inutilă şi de neinteresantă era. Le putea foarte bine propune să plece de-acasă, să-şi găsească o slujbă şi o casă undeva departe de ei, dacă într-adevăr asta îşi doreau. Dar probabil că i-ar fi luat pe nepregătite.

Singura consolare pentru tânără era faptul că cei doi îşi luau, începând de sâmbătă, o mini-vacanţă în sudul Franţei, alături de alţi prieteni. Astfel că, indiferent de urmările acestei seri, Philippa putea uita până la întoarcerea lor, adică peste câteva săptămâni.

Până atunci, trebuia să treacă de proba petrecerii.

Ieşi din cameră, îndreptându-se spre baie, când zări jos un moţ roşcat asemănător cu cel al lui Paddy Riley, şi-şi aminti că

domnul Riley venea după căluţ.

- Bună ziua, strigă ea, aplecată peste balustradă şi bărbatul se întoarse. Ce bine că aţi venit după cal. E aici sus. Veniţi, vă rog, să mă ajutaţi să-l aduc jos?

Tipul arăta destul de prăfuit, deşi îmbrăcat elegant, cu sacou de catifea şi tricou sport, iar Philippei îi trecu prin minte că are un surâs interesant. Deşi el nu zâmbea, de fapt. Mai degrabă se arăta mirat.

- Un cal?

- Sunteţi domnul Riley, nu?

El negă, iar fata simţi că se înroşeşte sub privirile lui. Deşi îmbrăcată într-un halat încheiat de la glezne până sus, fata trăia mai acut ca oricând efectul complexelor sale fizice. Mică de statură, cu nimic ieşit din comun, dorindu-şi a avea asupra bărbaţilor acelaşi efect pe care-l avea şi Fleur. Niciun bărbat nu suspinase după ea din prima clipă.

- îmi cer scuze, şi se retrase. Aşteptam pe tatăl unui copil de la grădiniţă. îmi pare rău.

- Hei, strigă el, văzând-o că se îndepărtează. Despre calul acela.

- E un cal de jucărie.

El zâmbi - chiar plăcut; în jurul ochilor i se formaseră cute adânci.

- Cum e?

Nu-l mai văzuse niciodată, dar posibil să fi fost vreun invitat. Dacă era prieten de-al părinţilor înseamnă că e o persoană importantă. Considerând că deja se făcuse de râs, Philippa se feri a-i răspunde.

- Parcă v-am zis că e de jucărie. Paddy Riley e roşcat, şi de-aici de sus, v-am confundat cu tatăl lui.

- Ce bine că paternitatea nu se stabileşte de la o asemenea distanţă, râse el.

- Tatăl băiatului trebuie să apară, şi am crezut.sigur nu sunteţi. ridicolul acelor vorbe o înjosi într-atâta încât îşi dorea să dispară de pe faţa pământului.

- Foarte sigur, răspunse el amuzat.

Imediat după aceea, auzind o altă uşă deschizându-se, fata se făcu nevăzută.

- Kern, dragule, o auzi pe mama ei, ce bine că ai venit mai devreme!

Deci tipul era Kern McCabe, partenerul de platou al mamei sale pentru următorul proiect. îşi luase scenariul în vacanţă şi-l considera unul extraordinar.

Philippa se dezbrăcă pentru duş, admirându-şi reflecţia în dalele podelei; abia acum realiză că oricine cu puţină minte, şi-ar fi ondulat părul după baie, nu înainte. Părul lui Fleur era natural, cu fir gros, lucios, şi chiar după o partidă de înot i se usca frumos şi-i cădea perfect pe umeri.

- Mai bine ţi-ai lua o perucă! zise Philippa imaginii sale. Si o altă faţă!

Se cufundă în apa fierbinte cu speranţa că musafirul n-o va da de gol. Deşi soarta îi era pecetluită; mai mult ca sigur c-avea să

amintească de întâmplare pentru că i se păruse amuzantă, iar mama ei se va arăta la fel de încântată: "Biata Philippa, nu e în toate minţile."

Ken McCabe era deştept. Scria cărţi pentru care primea recenzii în jurnalele de weekend şi din care îi apăreau fragmente în periodice. De asemenea, i se vindeau întotdeuna foarte bine. Chiar şi Philippa citise câteva, iar pe ultima o găsea chiar fascinantă, deşi puţin cam sumbră.

Cineva bătu la uşă - doamna Jarvis, menajera, o informă că domnul Riley aşteaptă jos.

-Vin imediat, strigă Philippa, şi se îmbrăcă repede, pentru a-l lua în primire pe adevăratul domn Riley.

Avea părul roşcat şi nasul pistruiat al lui Paddy. Din câte îşi amintea, celălalt nu avea pistrui, deci în afară de păr nu semăna deloc cu băiatul. "Pentru Dumnezeu, gândi fata, mi-am făcut-o cu mâna mea. Cât îmi doresc să nu fi trebuit să cobor pentru afurisita asta de petrecere!"

După ce rezolvă problema cu jucăria, fata se închise în cameră şi-şi luă rochia pe ea. întârzie să apară jos cât putu de mult, dar spre surprinderea ei, Fleur veni s-o ia. Nu se mai întâmplase niciodată; Fleur dădu buzna în cameră, iar tânăra sări de pe scaunul în care stătea plictisită.

- Hai odată! Au veni cu toţii, inclusiv Edmund.

Philippa purta o rochie parcă de doliu, din catifea neagră, cu perle, dar nu se ridica la eleganţa mamei ei. A lui Fleur era o rochiţă foarte simplă, până la glezne, cu spatele gol. Si ea purta perle, care-i atârnau într-un singur şirag, iar pe degete purta inele cu diamant. Lipsa machiajului nu se simţea, căci ochii negri şi părul roşcat aduceau un plus de culoare, iar pielea aurie întregea imaginea fermecătoare a femeii.

Frumoasă, provocatoare şi bogată - ca
întotdeauna.

- Credeam că ţi-ai făcut părul azi-dimineaţă, se încruntă spre fata
ei.

- Azi-dimneaţă, da.

Uneori tânăra putea fi foarte expeditivă, dar Fleur nu concepea această atitudine ca un mijloc al fetei de a-şi masca însingurarea. în schimb, era convinsă că ea şi Philip făcuseră tot ce le stătuse în putinţă ca părinţi pentru fata lor.

într-adevăr, fetei nu-i lipsise nimic. Traiul din străinătate nu-i pusese mari probleme, iar acum, după cum remarcase şi tatăl, un mariaj avantajos era binevenit. Fleur de asemenea acceptase ideea, însă o irita să admită faptul că fata ei se maturizează. într-un fel sau altul îşi dorea ca şi ea să-şi fi păstrat anii tinereţii.

Musafirii soseau în număr mare. Salonul principal era aproape plin, iar Philippa, urmându-şi mama prin mulţime, gândi că ai ei nu au cum să o supravegheze în permanenţă într-o asemenea aglomeraţie. Nici să vrea.

îl zări pe Kern McCabe undeva prin centru. Părul său roşcat ieşea în evidenţă; în plus, era înalt şi înconjurat de un grup de prieteni, deci nu aveai cum să-l scapi din ochi. El o surprinse imediat ce fata păşi înăuntru şi se depărtă de restul, venind spre ea.

- Salut.

- Salut, răspunse Philippa, aşteptând relatarea care s-o amuze pe Fleur, însă el se prezentă.

- Sunt Kern McCabe. Tu? zise ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat înainte; atunci ea realiză că nu dezvăluise nimănui

situaţia jenantă de mai devreme.

- Ea e Philippa, fata noastră, interveni Fleur, la care el nu se arătă surprins - nici nu avea cum să fie - spre dezamăgirea femeii care era obişnuită cu remarci de neîncredere. Kern, sunt atâţia pe care trebuie să-i cunoşti, continuă gazda luându-l de braţ. Du-te şi ia-l pe Edmund în primire, draga mea; e acolo cu tatăl tău.

Philippa o ascultă bosumflată. Nu l-ar fi ales pe Edmund ca partener, dar l-ar fi ascultat binevoitoare, din complezenţă, dacă n-ar fi aflat de planul părinţilor. Acum ea era într-o situaţie jenanată, la gândul că el fusese pus în temă. Posibil ca cei doi taţi să se fi înţeles dinainte, iar condiţia de bază să fie chiar o zestre substanţială din partea soţilor Sorrel. O idee învechită care însă putea da roade.

Edmund, cam de douăzeci şi cinci de ani, cu un chip oval, pleznind de sănătate, o salută vesel pe Philippa. Atitudinea lui nu trăda o înţelegere în prealabil. Philip Sorrel îl trata cu multă atenţie, dar nici el şi nici Fleur nu aveau să se implice mai mult de-atât şi nici să forţeze setimentele Philippei. Altfel riscau să dea greş. Si se vede treaba că nu cumpăraseră această căsătorie, deşi în fond, nu era o treabă rea. Oricum Fleur era convinsă că altfel fiica ei va rămâne fată bătrână.

Petrecerea mergea ca unsă, toată lumea se distra, iar Philippa se vedea nevoită să afişeze un zâmbet larg ori de câte ori era întrebată cu multă neîncredere:" Tu eşti Philippa?". Nici să fi avut două capete, nimeni nu s-ar fi mirat mai mult. Simţea că rochia bej fusese o alegere neinspirată. Când mama ei o împinse să-l ia pe Edmund afară şi să-i arate împrejurimile, fata se crispă la gândul că erau împinşi unul în braţele celuilalt, ceea ce Edmund încă nu realizase.

- Nu m-ar deranja o gură de aer, spuse el şi cei doi ieşiră sub clar de lună, în liniştea nopţii.

Bineînţeles că Edmund cunoştea cât de cât domeniul, grădinile şi majoritatea locurilor ce meritau a fi văzute, aşa că hoinăriră un timp la întâmplare.

- Nu-i semeni tatălui tău, nu? întrebă el când trecură pe lângă grajdurile cailor.

Atât Fleur cât şi Philip, dar şi tatăl lui Edmund erau călăreţi înrăiţi, însă Philip n-o mai lăsa pe soţia lui să călărească de teama unor posibile accidente. Tânăra nu punea mare preţ pe niciun fel de sport, iar întrebările pe care i le adresa Edmund erau atât de banale încât se simţea orecum linguşită.

- Nu.

- Nici mamei se pare.. aici părea că o compătimeşte. E o femeie minunată, nu? De fiecare dată când o văd îmi pare tot mai tânără.

- Chiar întinereşte. La modul în care îmbătrânesc eu, o s-o ajung cam în cinci ani.

Bărbatul râse forţat, deşi se ştia că surorile aveau întotdeauna o relaţie mai bună între ele decât cea dintre mamă şi o fiică lipsită de orice punct de atracţie.

- Părinţii tăi au ceva anume.

într-adevăr, cei doi soţi arătau splendid, şi-i trebuiseră câţiva ani pentru a se obişnui cu ideea că nu-i puteau acorda nici timpul şi nici afecţiunea necesară.

Lângă o pădurice, Edmund întinse mâna după Philippa. Nu se pricepea prea bine, dar învăţase că sub clar de lună se cerea ca fetele să fie sărutate.

- Eşti foarte drăguţă, Philippa.

- Mă mângâie pe suflet să aflu asta, murmură ea ironic, iar

când el dădu s-o prindă de mână ea păşi în lături şi se sprijini de un copac. Stii ce mi-ar plăcea? Aş vrea ceva de băut, foarte rece. Poţi, te rog, să-mi aduci ceva cu lămâie?

- Da. ..Sigur.

îl privi uşurată cum se îndepărtează. Parcă s-ar fi eliberat de o mare povară şi nu credea că mai rezistă până la întoarcerea lui. O foşnitură în spate o făcu să se uite înapoi. Era Kern McCabe, a cărui statură umbrea întreaga formă selenară, şi chiar pe întuneric părul lui se vedea roşcat.

- E un tip foarte romantic, nu?

Philippa izbucni în râs. Probabil că stătuse ascuns după copac şi auzise declaraţiile penibile ale lui Edmund.

- Doar când călăreşte un armăsar. Tu ce cauţi pe-aici?

- Mă plimbam. Mă însoţeşti? Sau chiar vrei ceva de băut?

- Nu şi nici nu cred că mai aştept. Cred că dacă nu-i aminteşte cineva, Edmund uită unde m-a lăsat.

îl luă de braţ ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru cu putinţă

- să se plimbe braţ la braţ cu un străin, printre arborii scăldaţi de razele lunii.

- Arăta ca un prostănac care-şi uită până şi numele, zise el.

- A, nu! se prefăcu fata şocată. E o trăsătură de familie. Poate uita ziua din calendar, nu şi faptul că e un Buff-Harrington.

- Eu aş uita.

înalt cum era şi deşirat, părea tipul stângaci, dar pasul lui sigur şi braţul puternic ce-l strângea pe-al ei denotau atâta siguranţă de sine, încât ea n-ar fi putut face niciodată vreun pas greşit în compania lui.

- Mama ne-a trimis afară, vrea să ne căsătorim, începu

Philippa, dar se opri brusc, de penibilul dezvăluirii, căci putea foarte bine să devină subiect de bârfă.

- Philippa Buff-Harrington! râse el tare, şi ea se sui pe gard, cu picioarele sub ea, amuzată de reacţia lui.

- Nu sună prea bine, nu?

- N-ai fi capabilă să semnezi un cec fără să te-ncrunţi la un asemenea nume! De ce încearcă să vă aducă împreună? Ideea asta a mamelor care se implică, e cam trecută.

- Ai mei nu văd ce s-ar putea face cu mine pe cap.

- Să fim serioşi! Sper că nu te laşi.

Un profil intersant: un nas acvilin, cu o uşoară denivelare, probabil că-i fusese spart, o gură prelungă şi trăsături ascuţite. Philippa îl sudie un timp ca pentru a-l reţine.

- Nu te panica; Edmund n-o să mă ceară.

- Pari foarte sigură pe tine.

- Nici că se putea mai sigură.

El se întoarse spre ea; se aflau atât de apropiaţi unul de celălalt încât respiraţia lui îi mângâia pielea fină a obrazului.

- Ce-ai zice dacă te-ar cere, totuşi?

L-ar fi refuzat, normal. Se gândise la căsnicie şi discutase chiar cu prietenele ei; dar când primea complimente negative din partea mamei - cum că ar fi arătat precum o fată de lepădat - găsea ideea căsătoriei cu Edmund drept încă o grijă pe capul ei.

Iar Fleur nu avea neapărat dreptate. Deocamdată, în prezenţa lui Kern, Philippa simţea furnicături mărunte şi plăcute în palme. Pentru prima oară în viaţă îşi dorea să fie sărutată de un bărbat - de acest bărbat. Iar dacă el ar fi materializat acest gând, ar fi fost remarcabil de-a dreptul. Văzând că nu se întâmplă numic, ea se dădu ceva mai încolo

pentru a nu da naştere unor bănuieli.

- I-aş spune "Nu, mulţumesc”. Dar nu e niciun pericol. Cine s-ar căsători cu o păpuşă de cârpă?

- Nu înţeleg.

- Cu mine, într-o astfel de rochie, se ironiză ea. Mama a zis că aşa arăt, şi imită gesturile şi cuvintele lui Fleur, însă el tot nu reacţionă şi-atunci ea-i explică despre vechile păpuşi care se confecţionau pe timpuri la strângerea recoltei şi erau înfipte în pământ până la recola următoare.

- Stiu ce e o păpuşă din asta. Un simbol al fertilităţii.

-Aşa e, râse ea, dar nu cred că mama la asta s-a referit. Si cred că mai bine mă întorc.

El o ridică de pe gard, şi exact în aceeşi clipă îl auziră de undeva
de departe pe Edmund, strigând-o.

- V-au sosit răcoritoarele, domnişoară.

Dacă nu s-ar fi întors la Edmund, părinţii ei s-ar fi supărat foarte tare.

- E nedrept să-l lăsăm să se plimbe cu paharele pe întuneric.

-Ai simţul răspunderii. Bine, du-te la el.

O însoţi până la un punct de unde strigătele lui Edmund se auzeau mai tare.

- Eu nu mă asemăn lui. Eu nu ţi-aş spune "Eşti foarte drăguţă, Philippa." Până în acea clipă, fata luase cuvintele celuilalt drept o aluzie la inocenţa ei.

- Si cum mi-ai spune, atunci?

Kern o privi adânc în ochii, încât ea nu reuşi să pătrundă înţelesul acelei priviri. Apoi, nu se ştie din ce cauză, îşi feri privirea.

- Nu ştiu încă. Dar te asigur c-am să mă gândesc.

Capitolul 2

Edmund se arătă iritat de faptul că Philippa nu-l aşteptase exact în acelaşi loc; nu vedea cu ochi buni rătăcirea ei alături de un străin, iar persoana lui Kern îi creea un oarecare disconfort. Fiindcă nu-şi dorea o dispută cu McCabe, o privi cu subînţeles pe fată:

- Te-am căutat. Credeam că vrei ceva de băut.

- Mulţumesc, şi luă paharul aproape gol, căci el îl vărsase împiedicându-se prin întuneric.

Bău ce mai rămăsese după care o luară uşor spre casă. Edmund, încă bosumflat, întârzia dinadins în urma celor doi. Când intrară în casă, Philippa tocmai îi povestea că adevăratul domn Riley venise după calul cu pricina.

- Aşa că nu te teme; ştiu acum sigur că el este tatăl lui Paddy, la care Kern începu să râdă stârnind mirarea lui Philip care stătea chiar lângă fereastra franţuzească ce dădea în grădină.

- Unde e Edmund? îţi aducea un pahar cu ceva de băut.

Fata avea paharul în mână, iar celălalt bărbat apăru din spate, iar Philip îl privi apologetic pe Kern.

- Sper că fata nu te-a deanjat prea tare.

- Uite-te! răsună glasul lui Fleur care-l fură din nou pe musafir.

"Am aproape douăzeci de ani. De doi ani de zile sunt om matur" ar fi vrut tânăra să-i avertizeze, iar dacă McCabe s-ar fi uitat înapoi ar fi zis ceva asemănător. însă deocamdată se antrenase într-un cerc de actori, iar una din prietenele gazdei se agăţase de umărul lui.

- El de unde a mai apărut? se interesă Edmund ajuns lângă Philippa. Ce căuta pe-afară?

- Presupun că lua aer curat, ca şi noi.

- Nici mie nu-mi prea pasă de cărţile pe care le-a scos.

- Câte ai citit? întrebă Philippa, neliniştită din cauza valului de iritare iscat înlăuntrul ei.

De ce să-l asculte pe acest om întreaga seară? O plictisea, şi în acel moment, pentru prima oară se gândea exclusiv doar la persoana ei - poate că nu era o bijuterie precum mama ei, dar avea totuşi ceva aparte dacă Kern McCabe se uitase la ea. Ultimele sale cuvinte semănau a speranţă într-o viitoare întâlnire.

Nu avea încă atâta încredere în sine încât să meargă la el tocmai acum, să intre din senin în mijlocul unui grup de persoane influente, împopoţonate ridicol; nu-i stătea în fire. Dar nici nu avea de gând să se lase dominată de atitudinea lui Edmund, cu riscul de a-şi exaspera părinţii. Si, în fond, de ce să-l împovăreze şi pe el cu prezenţa ei? Poate că-şi dorea şi el o pauză să-şi găsească pe cineva mai convenabil.

Philippa se amestecă printre invitaţi, iar Edmund n-o urmă. Cu toţii trecuseră peste senzaţia de uimire iscată de identitatea fetei. Cu toate acestea, musafirii păreau să se distreze, la fel ca şi Philippa, conştientă de interogatoriul ce-o aştepta mai târziu.

- De ce nu vorbeşti cu Edmund, Philippa? se interesă Fleur la un moment dat, destul de iritată.

- Am vorbit şi cred că a epuizat toate subiectele de discuţie.

Fleur merse lângă Philip, şi oftând adânc, îi şopti ceva la ureche.

- Si ce vrei să fac? zise el. Nu-i pot lega unul de celălalt. Când ne întoarcem dăm o altă petrecere, mai intimă, doar cu

vreo câţiva invitaţi. Dar, trebuie să-ţi spun că mă surprinde faptul că îşi face simţită prezenţa prin mulţime.

- Poate din cauza vinului, medită Fleur jucându-se cu şiragul de mărgele de la gât. Nu e obişnuită. Se crede regina balului. Si pentru Dumnezeu, se duce la Kern! Opreşte-o, sau o bat rău de tot!

- E prea necoaptă pentru gusturile lui, comentă Philip, în timp ce fiica lor se depărta.

Toată această mişcare avea rostul de a o aduce în apropierea lui Kern, pentru a putea intra în vorbă cu el; însă în clipa în care într-adevăr ajunse la doar câţiva metri de el o cuprinse o timiditate supărătoare, drept pentru care o luă în direcţia opusă spre altcineva. După care realiză că fusese mai mult decât o simplă timiditate; mai degrabă un avertisment interior care-i dicta să nu-şi afişeze prea devreme sentimentele. Din start, părinţii ei ar fi ridiculizat-o pentru iluzia că McCabe ar putea fi interesat de ea. în plus, acolo Kern era pretutindeni înconjurat de fete frumoase şi mult mai inteligente. Aşa că putea foarte bine să aştepte semnalul lui. Care avea să vină cândva - cu siguranţă.

Kern deschise seria plecărilor. Veni la ea doar pentru a-şi lua rămas-bun, dar salutul lui se adresă tuturor din jur, aşa că Philippa nu ştia sigur dacă se oprise asupra ei mai mult. Dacă tatăl ei nu l-ar fi însoţit, ar fi ieşit după el. Odată cu plecarea lui petrecerea se sfârşi pentru Philippa.

Până atunci tânăra nu-şi mai încăpea de fericire să-l ştie acolo, şi ori de câte ori trăgea spre el cu coada ochiului sau îi auzea glasul simţea o senzaţie de teamă şi de plăcere în acelaşi timp. Dorea să-l ştie aproape, dar se şi îngrozea la gândul prezenţei lui. Un amestec de senzaţii necunoscute o

învăluiseră fără scăpare, din cauza cărora nu mai avea stare, ochii îi sclipeau şi obrajii i se împurpuraseră, înveselindu-i chipul palid de altădată.

Petrecerea continuă cu succes, dar Philippa îşi dorea să se retragă. Deşi nu era obosită, trebuia să-şi găsească liniştea, aşa că profitând de o clipă de neatenţie din partea celorlalţi, urcă în camera ei. Chiar dacă lipsea, deja trecuse de miezul nopţii şi probabil că părinţii îi vor acccepta scuza cum că o durea capul. Oricum, Fleur îi atrăsese atenţia pentru vinul băut, deşi fata abia dacă se atinsese de el. Cu toate acestea, capul îi vâjâia îngrozitor; se descălţă şi se trânti în pat, pe cuvertura răcoroasă de mătase. întâlnise un tip cu un impact copleşitor asupra ei. Băieţii cu care mai ieşise până atunci păstraseră o atitudine prietenoasă faţă de ea, şi deloc intimă. De fapt, cu ei nu reuşise să discute nimic special, dar simţea că cel care o va asculta este tocmai Kern.

îşi aminti de atingerea lui când îi luase braţul, de umărul lui lângă al ei, de braţele puternice care o ridicaseră de pe gard. Fiecare secundă a discuţiei lor îi stăruia acut în memorie, iar Philippa închise ochii lăsându-se cuprinsă de un val fin de plăcere. Mai visase la un iubit, bineînţeles, dar până în acea clipă nu descoperise chipul alesului.

"Magia iubirii" gândi ea; mai mult ca sigur că şi el sesizase scânteia dintre ei. Si se va întoarce, iar schimbarea dinlăuntrul ei va fi remarcată de toată lumea. Trebuia să se înfrumuseţeze pentru ca el să se îndrăgostească de ea.

Când se trezi, însă, nu regăsi în oglindă acel chip frumos visat. Iluzia răţuştii urâte care deschide ochii şi se vede lebădă se risipi, dar senzaţia rămasă nu era una tocmai neplăcută. Măcar întâlnise bărbatul care o considera atrăgătoare, iar asta

era cea mai mirifică experienţă trăită până atunci.

Părinţii ei ieşiseră din dormitoarele lor separate. Fleur coborî
într-un kimono albastru.

- Presupun că Edmund nu şi-a exprimat dorinţa de a te revedea.

- Nu. răspunse ea mieros, deşi în sinea ei nu trăia deloc vreun sentiment de regret.

Dimpotrivă, trumfa în ea perspectiva săptămânii de libertate de care urmă să aibă parte, fiindcă ai ei plecau în vacanţă. Doar Philippa avea să rămână acasă şi poate Kern se va gândi la o vizită. Tânără presimţea o victorie fulminantă, iar când sună telefonul, nici Fleur şi nici Philip nu se aflau prin preajmă. Iar la capătul celălalt era tocmai Kern. Mai multe persoane sunaseră în decursul dimineţii pentru a lăuda petecerea, însă el spuse imediat:

- Philippa?

Deci cu ea dorea să vorbească. O recunoscuse, o numise, iar fata zâmbi larg la receptor. Măcar n-o vedea că râde, însă bucuria abia de şi-o mai putea reţine.

- Da. Eşti Kern, nu? şopti ea pentru a-şi menţine ritmul respiraţiei.

- Da. Ce faci în după-amiaza asta?

- Nimic. De ce?

Si dacă avea planuri le-ar fi anulat, indiferent ce i-ar fi sugerat el
- să urce pe munte, să facă scufundări, să fugă pe o insulă pustie.

- Mă gândeam că poate vrei să vii la curse.

- Da, chiar vreau.

- Bun. Te iau pe la unu.

- Trebuie să pun nişte scrisori la poştă, adăugă fata după o secundă de gândire. Stii unde e oficiul poştal? Poţi să mă iei de-acolo?

- Sigur.

Ea puse receptorul în furcă fără zgomot, şi totuşi nimeni nu veni s-o întrebe nimic. Oricum le-ar fi ascuns adevărul. "Un prieten, ar fi răspuns. Nu-l cunoaşteţi." Fiindcă altfel, mai mult ca sigur că părinţii
i-ar fi stricat toate planurile.

De ce să nu iasă cu McCabe, până la urmă? Era un bărbat de succes, necăsătorit, ceva mai în vârstă decât Edmund. O prietenie înte cei doi nu era imposibilă, ci mai degrabă incredibilă. Părinţii n-ar fi crezut-o. Ar fi considerat că el se poartă astfel doar din curtoazie, probabil în semn de recunoştinţă pentru trataţia de la petrecere, iar aluzia fiind că Philippa nu era dorită de niciun bărbat; se presupunea ca până la ora întâlnirii să-i submineze încrederea de sine şi să se arate în faţa lui Kern timidă şi uşor infantilă. Tot ce conta era prima impresie, cea de-acum; mai târziu n-avea să-i mai pese de ce se întâmplă în jur. Deocamdată nici ei nu-i venea să creadă în norocul peste care dăduse.

Deşi nu ploua, se putea şi o vreme mai bună. Din cauza norilor tecători, Philippa îşi puse pe ea o jachetă albă. Purta o fustă şi o bluză albastre, şi-şi legă o eşarfă galbenă pentru un strop de culoare. Doar mergea la o cursă de cai, nu la o cină romantică; şi totuşi îşi dorea să fi avut ceva mai elegant, mai provocator. Si un plus de înălţime, poate chiar şi înfăţişarea mamei sale, încât atunci când ceilalţi aveau s-o vadă la braţ cu Kern să se întrebe :"Cine o fi?"

Oficiul poştal era unul din cele două clădiri ale oraşului - o poştă, o băcănie şi un aprozar. Tot aici se vindeau şi jucării, papetărie; Philippa cumpără mai multe timbre, după care se plimbă prin împrejurimi, aşteptând, până când zări maşina lui Kern trăgând afară.

Părul lui roşcat o alertase şi fugi din oficiu înainte ca el să apuce să oprească motorul. Bărbatul coborî; inima ei începu să bată puternic şi cei doi rămaseră un timp faţă în faţă, studiindu-se. Philippa se felicita că n-o luase valul cu o seară înainte. Kern nu era tocmai desprins din poveste; nu avea nimbul tinereţii veşnice precum tatăl ei, în schimb afişa nişte trăsături puternic masculine, brute. Cam toţi cei care ieşeau din magazine întorceau capul spre ei. El, în schimb, avea ochi doar pentru Philippa.

- Mă bucur că ai venit, zise.

- Mă bucur că ai sunat.

Ea se aşeză pe scaunul din faţă al maşinii lui superbe, regretând că hipodromul se afla la doar câţiva kilometri depărtare. Ar fi fost în stare să-i stea alături înteaga zi, să cutreiere împreună munţii, oraşele, dealurile, până la asfinţit, să vadă răsăritul lunii şi stelele apărând pe boltă. Si ei să se oprească undeva într-un loc liniştit, neştiut de nimeni, la o căbănuţă sau la un hotel minor.

însă astfel de vise cu ochii deschişi, Philippa le ţinea doar pentru ea. Roşii de propriile-i gânduri, trase adânc aer în piept şi se îmbărbătă.

înăuntru mirosea a parfum, iar dacă avea simţurile formate, îl putea chiar recunoaşte. Ea nu-l ştia, iar dacă n-ar fi cunoscut faptul că Fleur avea propriul parfum, special preparat pentru ea, ai fi zis că este exact aceeaşi combinaţie

de miresme proaspete, cu un iz dulceag. Foarte, foarte scump, de altfel. Deci cineva mai stătuse în acel loc cu puţin timp în urmă. Philippa deschise ventilaţia din dreptul ei pentru a-şi şterge din nări mirosul puternic, oricum nu putea fi geloasă doar pe un parfum, ca şi cum ai fi fost geloasă pe-o umbră. Nu avea habar şi nu dorea să afle cine e fata. "Acum sunt eu aici, gândi ea, şi nimeni n-are să-mi strice această după-amiază; probabil că parfumul e al mamei, sau al surorii sau al unei persoane pe care a condus-o undeva."

- Stiu de ce vrei să mă duci la curse, zise ea.
- Bineînţeles.
- Ca să-ţi aduc noroc. Păpuşile de paie aduc noroc.

Kern i-ar fi putut uşor depăşi pe cei din faţa lui, dar cum aveau destul timp, iar drumul şerpuia; prefera să o lase mai încet.

Conducea agale, iar înăuntru era cald, plăcut, adormitor.

-Aşa se zice, dar te-am luat pentru că îmi place de tine, surâse el.

Philippa începu să râdă cu poftă, sperând ca astfel să-şi mascheze

surpriza extraordinară, şi roşeaţa din obraji.

- Ce te surprinde aşa de tare?
- Nu am parte de multe astfel de declaraţii. E preţul pe care-l plătesc pentru frumuseţea mamei, pe care n-am moştenit-o, zâmbi ea amarnic, însă el privea în parbrizul. Eu sunt de umplutură; mama e baza.
- Mă bucur că ai chipul acesta. Si nu te văd de umplutură.

Instinctiv, fata îşi atinse faţa. Era pentru prima oară când era

practic apreciată, în detrimentul mamei sale. De fapt, nimeni

nu încercase măcar a mima această apreciere, iar vorbele lui Kern nu sunau deloc a linguşire.

- Vorbeşti serios?

- Niciodată nu vorbesc degeaba.

Tânăra înghiţi în sec. Normal că-şi conştientiza înfăţişarea, care nu era deloc de lepădat, dar pur şi simplu părinţii ei o copleşeau. Cu toate acestea, fata avea un nas frumos conturat, o dantură perfectă, iar pielea, în afară de paloarea naturală, nu prezenta nimic ieşit din comun. Iar invitaţia lui Kern o făcea cu atât mai specială.

Trecură printr-o pădurice, moment în care în maşină se făcu întuneric, iar Philippa îşi văzu reflexia în geam. Se studie cu atenţie de parcă ar fi văzut o altă persoană. Nu era urâtă, iar de-acum înainte fiecare zi o va înfrumuseţa în fel şi fel de chipuri. înlăuntrul ei, sub piele se strecurase nimbul transformării, ce-o ajuta să strălucească în orice împrejurare.

Cu cât se apropiau de hipodrom cu atât traficul se aglomera, încât ajunseră bară la bară; însă norii ameninţători ţinuseră multă lume în case, aşa că locurile de parcare se găseau cu grămada.

Philippa coborî şi studie zona. Nu dorea să dea ochii cu nimeni; dacă din greşeală îi zărea cineva cunoscut, mai mult ca sigur că nu s-ar fi deranjat a menţiona asta soţilor Sorrel mai devreme de de a doua zi, când părinţii ei vor fi deja plecaţi. Si tatăl ei frecventa astfel de curse, dar atunci se întâmplase a fi foarte ocupat cu afacerile.

- Vii des pe-aici? o întrebă Kern.

- Câteodată. Nu sunt neapărat o fană, se agăţă de braţul lui şi intrară pe hipodrom.

Foarte mulţi îl cunoşteau; era în permanenţă asaltat de

cunoscuţi, unii având chiar ecusoane inscripţionate Concurent/ Antrenor. Unii îl cunoşteau şi pe Philip, şi o salutară amabili pe fata acestuia; în acea zi însă, fata decise să se desprindă de identitatea ei, să devină prietena lui Kern McCabe - o diferenţă ca de la cer la pământ. Voia să profite din plin de situaţie.

Kern îi cunoştea şi pe jochei, pe care i-i prezentă şi care se arătară încântaţi de cunoştinţă. Câţiva chiar o priviră admirativ.

- Foarte simpatică, remarcase unul care purta un costum roşu, dar să ştii, draga mea că te ridici mai degrabă la înălţimea mea decât la a lui. Am face o pereche reuşită, ce zici?

Philippa râse; într-adevăr era mică de înălţime, dar acum nu mai conta acest aspect.

-Mai bine rămân cu Kern. E foarte înalt şi s-ar putea să se supere; dar ştii ce - o să pariez pe tine.

-Asta voiam să aud .Să ştii că nu dezamăgesc niciodată o femeie frumoasă.

Din păcate, de data acesta tipul ieşi doar al patrulea.

-Asta te învaţă o lecţie! zise Kern la final.

Deşi începuse a ploua mărunt, atmosfera veselă nu se strică deloc. Kern paria în funcţie de aspectul calului, cunoscându-i şi având anumite aşteptări de la fiecare; uneori avea dreptate, astfel încât reuşi să câştige o sumă frumuşică. Philippa în schimb, alegea în funcţie de dispoziţia ei, rezemată de gardul padocului.

-Acela, vă rog, arătă ea spre un cal numai piele şi os.

- De ce? întrebă Kern. Stiu că-ţi place combinaţia de culori de pe costumul jocheului, dar.

- Nu-i adevărat, deveni ea serioasă. Calul are nişte ochi

foarte limpezi.

Niciodată nu mai aberase într-atâta de faţă cu un bărbat, dar nici nu se simţise vreodată mai în largul ei. Kern se rezemă şi el de gard, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o discuţie foarte serioasă.

- Cei cu ochi blânzi nu ies câştigători.

- Eu îl păstrez totuşi, insistă ea; calul care avea ochi cenuşii chiar câştigase, dar acum el o tachina. Cum îl cheamă?

- Plessy Mordaunt.

- Da? Mă întreb de unde vine numele.Al tău care e?

- Acela cu acoperitoare la ochi.

- Poate că are venin în priviri.

- Eu pariez pe el pentru aspectul său, dar dacă va câştiga, cu atât mai bine.

O cursă spectaculoasă, în care mai mulţi de zece concurenţi aleşi pe sprânceană se călcară de-a dreptul în picioare, încât era foarte greu să-i distingi. Abia la ultima turnantă jocheii accelerară, iar caii ţâşniră cu toată forţa înainte. Iar cel din margine se desprinse încet de grup. Philippa îl văzu pe-al ei printre primii.

- Haide Plessy, haide! strigă ea încântată, sărind, agitându-se pe iarba udă. Cam toată lumea îşi încuraja favoriţii - momente de mare intensitate şi de distracţie totodată. Pe final, Plessy şi calul cu apărătoare ajunseră la duel, iar fata îl apucă pe Kern de braţ.

- Al meu câştigă, al meu!

Un al treilea cal venea tare din urmă, iar poza de finiş îl arăta pe
Plessy câştigând la o sutime de secundă, iar Philippa răguşise deja de tot la cât strigase.

La aflarea rezultatelor era aproape să sară în braţele lui Kern, dar se stăpâni în ultima clipă, rezumându-se să asculte în continuare glasul din portavoce. Bărbatul zâmbea fericit, cu toate că al lui pierduse; îl bucura izbucnirea fetei. Anii în care aceste manifestări i se refuzaseră îşi spuneau acum cuvântul, căci Philippa, din impuls, nu reuşi decât să-şi arunce mâinile în sus de bucurie.

- Am câştigat, nu?

- Pe ochi frumoşi, şi o îmbrăţişă, iar ea se cuibări emoţionată la pieptul lui, înregistrând mişcările acelui corp puternic care-i confereau o senzaţie de siguranţă, de linişte, sentimentul unei victorii imense.

După ultima cursă, cei doi se îndreptară spre maşină, plimbându-se agale prin ploaia măruntă, trecând pe lângă un cuplu cu care socializaseră ceva mai devreme. Prieteni de-ai lui, care-i cunoşteau şi pe părinţii ei.

- Fata lui Sorrel arată mai bine, observă bărbatul după ce trecură de ei. Nu o egalează pe Fleur, dar astăzi mi s-a părut o apariţie plină de farmec.

- Mda.. .Posibil să fie îndrăgostită; sper că nu de Kern.

- De ce?

- Din cauza lui Lilias Storr, prostule. Crezi că o s-o lase pe alta să-i ia locul în braţele lui Kern?

Ajunsă în maşină, Philippa îşi privi nemulţumită pantofii plini de noroi şi haina udă leoarcă.

- Scuze că-ţi fac un asemenea deranj.

- Nici eu nu sunt mai breaz; am picioarele mai mari. Deci, unde vrei să cinăm?

- Oriunde, zâmbi ea fericită, în ciuda felului jalnic în care arătau

amândoi.

- N-ai zice că eşti greu de mulţumit. şi ieşi în viteză din parcare, salutând încă vreun cunoscut. Mai întâi te duc acasă; poate vrei să te schimbi.

- Ba nu, sări ea repede. Dacă nu te supără aspectul meu, aş prefera să mergem aşa. Poate că ai mei nu mă mai lasă - pleacă mâine în vacanţă şi s-ar putea ca mama să mă roage s-o ajut cu împachetatul. Stiu că nu arăt eu prea strălucit acum, dar.

Era conştientă că motivele sunau cam aiurea, dar nu-i putea spune că apariţia lor împreună ar fi iscat nenumărate reproşuri după care tot farmecul ar fi dispărut.

- Pentru mine arăţi OK; te poţi usca la mine, dacă vrei.

- Mulţumesc, şi mulţumesc că m-ai adus aici. M-am distrat de minune. Nu credeam că o cursă poate deveni atât de interesantă.

- Nici eu, râse Kern. De ce nu vii cu tatăl tău? Din câte ştiu, vine adesea.

- Dar nu cu mine.

El înţelese aluzia, dar fata se simţi datoare să continue pentru a nu cădea în autocompătimire:

- E un tată extraordinar, dar şi-a dorit un fiu. Cu un băiat putea foarte bine să apară la curse, la polo, la alte jocuri pe care le adoră; apoi, ca să schimbe subiectul, fata începu să fredoneze melodia care se cânta la radio. îmi place cântecul ăsta.

Era unul din acele cântece care face senzaţie de moment, dar acum ritmul lui dobândise noi conotaţii datorită clipelor minunate pe care le trăia. Chiar şi peisajul natural pe care-l traversau şi pe care-l cunoştea atât de bine, îi apărea magic

scăldat de picurii mărunţi de ploaie.

Până atunci nu ştiuse unde stătea Kern. De altfel, aflase totul despre el cu doar o zi în urmă.

Bărbatul deţinea o casă mică într-un sat aproape de oraşul ei, situată în spatele unor birouri nou construite. De fapt, casele de odinioară fuseseră recondiţionate şi se vindeau acum la un preţ exorbitant. Uşa albă de la intrare se deschidea într-un mic hol, de unde câteva trepte coborau spre o încăpere ce servea drept sufragerie şi bucătărie în acelaşi timp. Totul era modern, funcţional, desprins parcă din paginile unei reviste de decoraţiuni interioare.

- Nu prea stai pe-aici, nu?

- Mă mişc mult, dar aici este cuibul meu. Ce are? şi-i luă haina, degetele lor atingându-se.

- Nimic. rosti ea tremurat. E superb. De cât timp stai?

- De ceva ani. Am cumpărat-o de la un tip care s-a mutat în America. Are tot ce-mi trebuie. Ai nevoie la baie?

- Te rog.

Imaginea reflectată în oglinda din baie nu arăta deloc încurajator, iar dacă nu s-ar fi aflat într-o dispoziţie de zile mari, Philippa ar fi căzut în depresie. Ploaia îi spălase machiajul şi-i pleoştise părul, dar nu reuşise a-i şterge nici sclipirea ochilor şi nici zâmbetul de pe buze. îşi clăti faţa, apoi se descălţă şi-şi dădu jos şi ciorapii. Măcar avea haina care-i ferise fusta şi bluza de umezeală. Cât timp ea intră în cadă pentru a-şi clăti părul auzi de mai multe ori soneria, apoi telefonul, dar şi clopotele de la biserică. Nu s-ar fi mirat să găsească musafiri la ieşirea din baie; la un moment dat crăpă doar un centimetru uşa pentru a trage cu ochiul şi-l văzu pe Kern singur, spre încântarea ei.

- Mă bucur că cel care ţi-a vândut ţi-a lăsat covoarele groase, observă ea.

îmbrăcată complet, însă cu picioarele goale, îşi înfăşurase un prosop în jurul umerilor pentru ca părul ud să nu-i atingă hainele.

Kern îşi încălţase cizmele din catifea şi stătea într-un fotoliu de piele neagră. Pe o măsuţă dinaintea lui, aranjase ceşti de cafea; el deja şi-o savura pe-a lui.

- Cum o bei?

- Cu lapte, te rog, dar nu prea mult, şi se instală şi ea pe canapea.

- Vino aici.

- De...ce?

- Dă-mi mie prosopul să-ţi usuc eu părul.

Philippa îl ascultă şi se aşeză la picioarele lui, în faţa şemineului în care buştenii ardeau vesel. Doar în copilărie menajera obişnuia să-i mai usuce astfel părul şi să-i spună poveşti despre prinţese care se trezeau la primul sărut. Dar asta se întâmplase cu mulţi, mulţi ani în urmă, iar de-atunci, Philippa rar mai avusese parte de vreun semn de tandreţe. Mama o săruta de obicei inert, îmbrăţişările ei erau teatrale întotdeauna; prietenii o sărutaseră întotdeauna cu inima strânsă. Restul atingerilor de care avusese parte nu o marcaseră afectiv sau în vreun alt fel, însă acum se simţea iubită, răsfăţată, mângâiată în adevăratul sens al cuvântului.

Materialul aspru al prosopului îi dădea o senzaţie reconfortantă, iar degetele lui îi masau ritmic şi cu putere pielea capului, gâtul; într-atât de relaxată se simţea încât mai avea puţin şi ajungea să toarcă precum o pisică. Chiar căscă şi căzu pe genunchii lui.

- Crezi că s-a uscat? îl auzi, iar ea sări alarmată în picioare, punând mâna în păr.

Aproape uscat, şi Philippa îl pieptănă puţin ca să-i dea o formă.

- Mai mult nu pot să-i fac, zise într-un final.

- Arăţi bine. Deci, unde mâncăm? Ce preferi? Mâncare chinezească? Indiană? Fructe de mare?

- Perfect! Pe toate! zâmbi ea în lumina focului, iar chipul ei părea cu atât mai fermecător sub jocul umbrelor aurii. Undeva la lumina lumânării, glumi. Cu părul vâlvoi ca acum, fără machiaj, nu e nevoie
să stau prea mult în lumină puternică.

- Uite ce.. .hai să stăm aici şi stingem lumina.

- Adică? râse ea cu subînţeles, deşi ezitând. Se poate.. .să stăm aici? Adică, mda, nu sunt îmbrăcată chiar de ieşit în oraş; deci pot să pregătesc eu ceva?

- Ştii?

- Pot să fac o omletă.

- Eu pot să fac mai multe. O să mâncăm mâncarea mea de mâine seară.

Si se duse spre secţiunea rezervată bucătăriei, deschise un mic frigider dintr-o nişă şi spuse:

- Ce să vezi? Chiar friptură englezească!

Philippa aruncă o privire peste umărul lui - frigiderul era plin.

- întotdeauna ai pregătite fripturi?

-Am orice-mi pregăteşte doamna Harris. Deci, pune tu masa, mă ocup eu de astea.

Avea totul la-ndemână. Masa avea patru scaune din care Philippa scoase două şi-o aranjă pentru o cină în doi. Apoi se

întoarse în bucătărie urmărindu-l în acţiune; avea grătarul într-o parte şi o oală cu spaghete în alta.

- Parcă ziceai de friptură doar. Ce e acolo?
- Se fac mai repede decât cartofii prăjiţi.
- Găteşti?
- Când sunt nevoit.

Deşi spaţiul era mic, Kern se mişca sigur, scurt, luând exact ce-i trebuia şi de unde-i trebuia, fără prea mult efort. Ea se aşeză pe un scaun.

- Unde scrii? se interesă.

Nu vedea nicio masă sau vreun birou, nici maşină de scris sau foi albe.

- Acolo, şi-i arătă cu furculiţa spre una din cele trei uşi închise. Nimeni nu intră acolo, adăugă tocmai când ea puse un picior jos.
- Normal că nu vreau să-mi bag nasul. se retrase fata.
- Scuze, dar materialele mele sunt împrăştiate peste tot.
- Lucrezi la ceva momentan?
- Ca-ntotdeauna.
- Si când scrii?

Voia cât mai multe amănunte pentru a-i reconstrui ziua pas cu pas, pentru a-l avea în gânduri întotdeauna. Kern ridică un mănunchi de spaghete, le controlă, apoi le aruncă înapoi în apă.

- De obicei de dimineaţă până pe la prânz, aşa că, dacă poţi, nu mă suna dimineţile.

Adică se aştepta ca ea să-l sune. Putea într-adevăr să-l sune fără menajamente.

- Bine.După-amiaza lucrez, de obicei la grădiniţă; e pe strada Pedway, numărul 533; să ţi-o scriu?

- Nu e nevoie - ştia că are să ţină minte.

Masa fusese delicioasă - friptura, spaghetele, sosul, dar mai ales vinul alb spumos în paharele de cristal.

- Ce vin e? întrebă Philippa după ce sorbi o gură.

- Vin ieftin.

Toate sticlele din pivniţa tatălui ei purtau un nume, dar acesta era extraordinar la gust. Totul i se părea plin de savoare, inclusiv pâinea.

- înseamnă că a fost un an bun pentru vinurile ieftine. în cinstea ta.

- Si a ta, Philippa.

- Mi se pare că numele tău e puţin cam neobişnuit, nu? E vreo prescurtare?

- Pe certificat scrie tot Kern.

Felul lui de a vorbi nu trăda niciun fel de accent, dar rostea cuvintele apăsat. Glasul lui avea personalitatea unui om care nu trebuia să ridice vocea pentru a se face ascultat. Oricine s-ar fi supus lui; de altfel, chiar atenţia pe care i-o acorda Philippa nu trebuia să i se pară o noutate. Deocamdată o privea intens, mai concentrat ca niciodată.

Philippa îl cunoştea atât de puţin, şi totuşi ştia sigur că acesta era bărbatul de care s-ar fi legat pe viaţă. Prezenţa lui însemna totul pentru ea, caci nimeni n-ar fi luat-o, de altfel, medită ea. Dacă el ar fi dispărut, ar fi lăsat în urmă doar un imens regret; fără inimi frânte.

- Ai părinţi? îl întrebă.

- Nu.

- Rude?

- Nu, răspunse el scurt, parcă atrăgându-i atenţia să nu insiste. De cât timp lucrezi la grădiniţă? schimbă subiectul.

Ea începu să-i povestească despre Ellen şi Lulu, despre copii şi despre mamele lor. Părinţii ei s-ar fi plictisit de-atâta vorbărie, dar Kern râdea la fiecare păţanie şi la fiecare amintire amuzată pe care i-o înfăţişa Philippa. După masă se aşezară din nou în faţa şemineului, pe canapea. "Prea frumos ca să fie real", zicea o jumătate din fiinţa ei. "Nu se poate ca tocmai eu să mă aflu aici, cu acest bărbat superb, care mă ascultă" în timp ce cealaltă jumătate-i dicta: "E real, şi tot ce ai trăit până acum a fost doar un simulacru."

Niciodată nu mai simţise pulsul vieţii atât de acut şi nici nu trăise mai intens ritmurile naturii. Dintr-o dată culorile i se păreau mai vii, sunetele mai clare; mâna lui atingându-i uşor umărul şi braţul lui pe după gâtul ei însemnau mai mult decât nişte simple gesturi. Apoi faldurile rochiei sale trecând de-a lungul pantalonilor lui, o şuvinţă din părul ei care-i atingea obrazul. Preţuia apropierea lui ca şi cum ar fi trăit cel mai frumos sărut de până atunci, ca şi cum el i-ar fi spus că o iubeşte.

Sună cineva la uşă şi el se ridică pentru a răspunde. Philippa privi necăjită peste spătarul canapelei; astfel se sfârşea o seară perfectă. După exaltarea pe care o experimentase de-a lungul zilei, acum n-ar fi schiţat niciun gest de ranchiună chiar dacă musafirul ar fi fost o altă femeie.

Avea siguranţa că el o plăcea şi bineînţeles că se aştepta să înfrunte concurenţa, dar nou-sositul era un bărbat.

- Nevastă-mea nu mai are cafea. Poţi să ne dai tu puţină?

- Sigur, şi celălalt păşi înăuntru urmându-l pe Kern până la bucătărie, în timp ce-i povestea un film pe care-l văzuse recent; apoi o zări brusc pe Philippa şi păru ruşinat.

Mi-a spus soţia că aşa are să fie. Scuze pentru deranj dar

nu mi-am dat seama că ai companie.

- El e Harry, vecinul meu. Philippa Sorrel.

Cei doi îşi zâmbiră.

- Scuze încă o dată.

Mai mult ca sigur că el se gândea că picase exact la momentul nepotrivit, dar Kern îl întrerupse abia şoptit.

- Ai înţeles greşit.

- Mersi pentru cafea. Mi-a părut bine să te cunosc, domnişoară Sorrel.

Kern închise uşa în urma vecinului după care se uită la ceas.

- E vremea să te duc acasă.

Cei de-alături aveau să audă maşina plecând, ceea ce ar fi salvat reputaţia Philippei; deşi Kern deja o salvase o dată, cu remarca de mai devreme - drăguţ din partea lui.

- Nu tebuie să te deranjezi, şi se ridică pentru a-şi lua pantofii şi ciorapii din baie. Nu mi-am compromis imaginea doar pentru că stau cu un prieten pe canapea, la zece seara. Nu am prejudecăţi, să ştii.

Stăteau faţa în faţă, ambii cu un uşor surâs pe buze. "Nu râde de mine" i-ar fi zis Philippa. Dar el nu râdea, ci întinse o mână, mângâindu-i un obraz, iar atingerea lui o curentă precum un şoc electric.

- Nu cred că ai prejudecăţi, draga mea, dar cred că e totuşi timpul să te conduc acasă.

Capitolul 3

"Draga mea.draga mea.draga mea." Pe tot parcursul drumului aceste cuvinte răsunară în mintea Philippei. Kern o lăsă în faţa casei şi ea-i ură noapte bună, iar el o sărută uşor pe buze. Ale lui erau moi, calde, iar mişcările precum ale unui cunoscător. S-ar fi topit toată în braţele lui până când cineva ar fi ieşit să vadă a cui e maşina, dacă el nu s-ar fi aplecat să-i deschidă portiera. Brusc, fata îşi aminti că ai ei nu trebuiau să afle şi coborî în grabă.

- Ne vedem mâine, zise el.

- Da, te rog.Dragul meu, adăugă fata în şoaptă, în timp ce el întorcea pe alee.

Mai toate ferestrele casei erau luminate, dar nimeni nu ieşise. Philippa urcă direct la ea.

- Kern, dragul meu, îndrăzni ea să rostească mai tare, iar sunetul cuvintelor sale o înspăimântă pentru că nu dorise pe nimeni mai aprig decât pe acest bărbat.

Se aventura pe un teren minat. A doua oară repetă cuvintele cu un vag surâs pe buze fiindcă ştia că oriunde s-ar duce cu el, ar fi fost în siguranţă.

Dimineaţă, Philippa îi urmări pe soţii Sorrel cum se pregăteau de plecare. Arătau superbi în perspectiva ţărmurilor din sudul Franţei spre care se îndreptau; formau un cuplu de invidiat, iar prietenii întotdeauna îi invitau pe amândoi, deşi, ca orice mariaj perfect şi acesta era unul de complezenţă. Cei doi se completau reciproc, şi se meritau unul pe celălalt.

Fleur îşi pusese în bagaj piesa lui Kern şi plănuia ore nesfârşite de studiu pentru rol fiindcă adora să joace, să-i fie admirat talentul şi frumuseţea. Philip se pregătise cu rachete de tenis, echipamente pentru excursii şi pentru curse, toate

pentru a-i asigura menţinerea în formă şi tinereţea veşnică. O salutară cald, dar placizi pe Philippa, după care urcară în maşină şi se depărtară fără a observa că fata pe care o lăsau în urmă şi care le făcea cu mâna nu mai era cea pe care o crescuseră în ultimii douăzeci de ani.

Philippa zburdă până în casă. Peste mai bine de două ore avea să vină Kern pentru care dorea să pregătească o ieşire la picnic. El ar fi vrut să reia invitaţia la cină, dar Philippa îi propusese un picnic la iarbă verde - asta pentru că îi mâncase mâncarea pentru seara următoare. Kern acceptase şi-şi dădură întâlnire în jurul prânzului.

- E vreo problemă dacă iau ceva mâncare? o întrebă pe menajeră. Mă duc la un picnic.

Femeia se afla în slujba lor de aproape un an; Fleur făcuse schimbări drastice în rândul personalului şi fata ştia că toată lumea ascultă doar de cuvântul stăpânilor, niciodată de ea. Philippa întreba întotdeauna, nu ordona niciodată. Femeia se arătă încântată şi înţelegătoare.

- Câţi sunteţi?

- Doar doi...dar celălalt e bărbat.

- Atunci mai bine punem mai multă mâncare. Dacă-mi spuneai mai devreme îţi puteam face ceva special, dar a rămas mult şi de la petrecere.

împachetară pateuri, plăcintă, o sticlă de vin, carne rece, iar Philippa prepară o salată şi astfel aproape umplu coşul cel mare, special făcut pentru asemenea ocazii. îl puse în hol şi dădu fuga sus ca să-şi aranjeze părul şi să se macheze puţin.

Vremea se mai înseninase faţă de ziua precedentă - aerul era uscat, soarele trimitea o lumină difuză. Tânăra îmbrăcă o cămaşă în carouri şi o pereche de blugi. Avea talie subţire şi

picioare lungi cu toate că-i lipseau formele voluptuoase ale lui Fleur, nu rămânea neobservată. Cu pantaloni mulaţi şi cămaşa prinsă la mijloc părea mai feminină. Si se simţea asemenea, vibrând de viaţă, dorindu-şi să dea timpul înainte până la ora la care trebuia să apară Kern.

Nu mai avea stare; nu-şi găsea locul, darămite să-şi găsească o ocupaţie, iar când sosi clipa, se postă la fereastră ca să vadă maşină încă de cum cotea pe alee.

Kern, punctual, trecu la ora fixată prin dreptul fostei case a grădinarului, iar fata coborî în fugă pentru a-i deschide.

- Salut! îl întâmpină ea abia respirând, ca şi cum ar fi fugit câţiva kilometri.

- Salut! glasul lui era calm şi relaxat ca de obicei.

- Mâncarea e pregătită într-un coş, înăuntru.

O luară spre casă, mână în mână. N-ar fi îndrăznit să se poarte astfel dacă ai ei erau acasă. Cel puţin aşa credea; strânsoarea lui însă îi dădea curaj în orice împrejurare.

- Pleci de-acasă? întrebă el când văzu coşul.

- E pentru picnic.

- Pentru...? şi arătă spre el, apoi spre ea cu degetul, după care dădu aprobator din cap. E doar pentru o zi, nu? Sper că nu ne aventurăm prin pădure.

"Mi-ar plăcea să facem şi asta" gândi ea fericită.

- Nu e doar mâncare. Sunt şi tacâmuri, şi tot setul, ştii tu; e un
coş vechi.

- Se vede.. .Cine-l ducea?

- Presupun că mai toţi cei care făceau picnicuri pe-atunci.

Dorise să aducă un plus de pitoresc în toată acea scenă, deşi

probabil că un coş mai simplu ar fi fost mai potrivit, cu tacâmuri şi farfurii de plastic.

- Să luăm doar ce avem nevoie din el?

- Bine, fie, zise el după ce-i testă greutatea. Dar stăm lângă maşină; eu nu-l car mai departe. Ai pus cumva şi o masă în el?

Ea chicoti şi-l ajută până la maşină. Faţă de altcineva s-ar fi făcut de râs într-o asemenea situaţie, dar pentru Kern totul era amuzant.

- Mă gândeam să mâncăm la mănăstire.

- Unde?

- La St. Edith. E cam la zece kilometri de-aci, pe dealul Cleave - el o privea oarecum suspicios şi alarmat în acelaşi timp. Clădirea propiu-zisă s-a dărâmat acum vreo mie de ani, dar mai există locul. Iar câteodată, noaptea, se pot vedea călugăriţe.

- Nu le-a zis nimeni că zidurile au căzut?

- Poate pentru ele încă nu; poate că încă le mai văd.

- Sună a loc perfect pentru picnic, râse el. Pe unde o iau?

Philippa îl îndrumă şi o luară peste câmpie, apoi printre stânci până ce ieşiră într-un drum stricat, cu hopuri, lipsit de orice indicator şi care sfârşea într-o barieră de tufe încârligate. Printr-un ochi de gard dădură din nou în câmp deschis. în apropiere se vedeau ruinele vechii mănăstiri, la care se ajungea doar la pas.

- Stăm să mâncăm mai întâi? sugeră Philippa.

- De ce nu?

Kern scoase coşul, iar fata îl deschise. Iniţial înăuntru fusese un set complet de farfurii de porţelan, pe care ea le descompletase, şi din care acum alese două; apoi o faţă de

masă curată, şerveţele asortate. Le aranjă pe locul cel mai plat. Doamna Jarvis pregătise cele mai alese bucate rămase de la petrecere, care împreună cu vinul şi cu fructele alături alcătuiau un picnic cu adevărat special.

- Când aţi folosit coşul ultima oară? se interesă el admirativ.

- Nici nu ştiu dacă l-am folosit vreodată, răspunse Philippa în timp ce-şi ungea o felie de pâine cu pateu. Probabil că ultima fată care a aşternut această faţă de masă purta muselină şi o bonetă, iar bărbatul ce-o însoţea avea pantaloni în carouri, sacou de catifea şi papion. Acasă avem o poză asemănătoare într-unul din albume.

- E posibil. Si să nu uităm de însoţitoarea ei.

- Bieţii; mă bucur că au trecut acele vremuri.

-Apropo, spuse el deschizând sticla de vin, am ceva pentru tine. Nu te entuziasma prea tare; e un fleac.

Nu conta; era un cadou pe care-l va preţui veşnic. Dacă era o cutie de ciocolată, va păstra batistuţele în ea.

îi întinse o plăsuţă roz cu o siglă înflorată pe ea; când o deschise, Philippa mai că strigă de fericire - era o versiune modernă a unei păpuşi de paie, făcută din acelaşi material, dar cu un chip prelung zâmbitor şi şuviţe blonde.

- O păpuşă care râde, se amuză Philippa; sparge linia tradiţională.

-Avansăm şi noi odată cu vremurile.

- Mulţumesc, şi puse cadoul în mijlocul feţei de masă. E drăguţă.

Probabil că o cumpărase în aceeaşi dimineaţă de la vreun magazin
de suveniruri pe care-l găseai tot timpul aglomerat în

weekenduri. îi ridica moralul pentru că gluma nevinovată a mamei ei din magazin o duruse întrucâtva.

- Si mie mi s-a părut simpatică, zise el, fără însă a privi obiectul.

Inima fetei stătea să-i sară din piept de fericire; într-atât era de
bucuroasă încât îi venea să-şi strige fericirea în gura mare.

- îmi pare cunoscut, zise Kern arătând spre bucatele de pe jos.

- Sunt de la petrecere, dar să ştii că au ţinut, deci sunt încă bune.

- Au usturoi?

- Da.

- Mănânci şi tu?

Tânăra se servi luând o îmbucătură.

- Acum ai nevoie şi de degustător? Crezi că te otrăvesc?

- Dacă mâncăm amândoi usturoi înseamnă că împărţim senzaţia.

Ideea îi surâdea Philippei. Să fii cu cineva cu care puteai împărţi
totul - buna dispoziţie, savoarea bucatelor, ritmurile naturii, dragostea. "Te iubesc" - acest gând îi trecu prin minte fără însă a-l putea rosti până ce nu l-ar fi zis el mai întâi. Sau măcar să-i dea un sărut care să exprime acest sentiment.

- Ştii ce, zise el tolănit pe spate. Acum îmi par mai bune toate acestea decât au fost la petrecere.

- Poate că brânza s-a mai maturat.

- Nu. E pentru că ceilalţi lipsesc.

- Poate.

Tânăra începu să împacheteze totul înapoi în coş. Kern se

ridică s-o ajute. Cadoul îl puse în buzunarul uşii.

- Ce e de văzut acolo sus? se interesă Kern.

- Nimic. Doar că acolo a fost o dată întreaga mănăstire. Din avion se vede încă fundaţia.

- Păcat că nu avem unul.

- Dar e foarte plăcut sus.

De fapt nu-i păsa unde mergeau - nici ei şi nici lui.

- Ştii drumul?

Odată, pe deal existase o casă şi o cărare ce ducea acolo. Pe timpuri această potecă fusese pietruită însă acum era toată acoperită de buruieni, iar tufele mari îngreunau avansarea. Pe câmp păşteau câteva turme de oi şi de vaci ce probabil că fuseseră aduse pe altă cale fiindcă toate drumurile ce-ar fi condus spre o altă fermă nu păreau umblate. Ajunseră la un gărduleţ cu o portiţă imposibil de deschis din cauza vegetaţiei. Săriră peste şi se îndreptară spre căsuţa aflată în spatele unui gard de fier, ruginit acum, cu ceva resturi de sârmă ghimpată.

Totul părea neschimbat de mai bine de zece ani, de când Philippa trecuse pe-acolo ultima oară, şi poate chiar mai mult de-atât. Ferestrele cu storuri, uşile acoperite. Tavanul care stătea să cadă - un adăpost doar, cu o vagă înfăţişare a casei de odinioară.

- Iată locul potrivit în care te poţi refugia de toţi şi de toate, glumi
ea.

Kern îl studia în continuare. Te impresiona prin macabrul său.

- Cred că a fost un loc minunat odată, pe care probabil că l-au părăsit din cauza izolării şi a lipsei utilităţilor.

Cărarea se termina aici. Săriră peste gardul din spatele

casei.

- Tu ai fi plecat de-aici din aceleaşi motive? o provocă el.

- Nu, nu cred - părerea ei era că puteai fi izolat şi într-o casă plină de oameni. Sunt sigură că m-aş fi descurcat cu o lampă cu petrol şi cu un puţ.

- Oare?... surâse el

- într-o bună zi am să deţin propria mea casă, cu un pârâu în apropiere, cu lampa mea de petrol la fereastră şi dacă ai să vii să baţi la uşa, poate te servesc şi cu un ceai.

- Ai face bine.

Stăteau mână în mână fiindcă el o ajutase să urce gardul, iar Kern părea a o studia atent.

- Eşti incredibilă.

- Da? - să fi fost doar un fel de-a spune?

- Cât mai e?

- Nu mult.

Traversară un câmp cu un şanţ de apă la stânga lor, apoi un gard viu ce se deschidea într-un mic platou de pe versantul dealului.

- Iată.

Cu ochiul liber nu se vedeau urme ale civilizaţiei de odinioară, deşi, câteodată, arheologii mai făceau săpături. Recent însă nimic nu tulburase liniştea aşezării, iar turmele păşteau în voie. Priveliştea era una mirifică, întinzându-se pe câţiva kilometri depărtare de jur-împrejur. Cei doi încercau să recunosc' anumite locuri din oraş

- biserici, sere, străzi, case. Apoi Philippa îi arătă un pâlc de copaci.

- Acolo ar trebui să fie locul din care porneşte râul, deşi nu e chiar un izvor. I se zice doar Izvorul Maicilor, după numele

păduricii, şi odată ce-ai ajuns aici ai voie să-ţi pui o dorinţă.

- Un izvor făcător de minuni care a secat? râse el.

- Mda.

La umbra copacilor găsiră o scobitură în stâncile cenuşii, ascuţite. Ansamblul de pietre exista acolo din timpuri străvechi, de pe vremea mănăstirii şi cum nimeni nu ştia de fapt cum apăruseră sau ce reprezentau, se păstrase numele de Izvorul Maicilor de secole întregi.

O dată, Philippa îşi pusese dorinţa de a ajunge precum mama ei, ceea ce dovedea ineficienţa acestor dorinţe. Şi totuşi acum ea-l îndemnă pe Kern:

- închide-ţi ochii, pune-ţi o dorinţă şi n-o dezvălui nimănui.

Şi ea făcu acelaşi lucru, râzând, căci i se părea o prostie - îşi dorea ca el s-o iubească, fiindcă doar la acest lucru se gândea încontinuu.

Când îi deschise îl găsi pe Kern studiind-o curios.

- Nu crezi în izvoare purtătoare de noroc?

- Viaţa e prea scurtă pentru astfel de jocuri, zise el.

Probabil că nu agrease niciodată ideea de noroc şi nici nu avea răbdare cu cei care o făceau. Cu toate acestea, fiecare îşi construieşte propria soartă.

- Cum te poţi înfrâna să-ţi pui dorinţe dacă într-adevăr vrei ceva neapărat?

îl dorea pe el din tot sufletul şi din toată inima; dorea să fie în braţele lui şi el s-o dezmierde.

Kern însă nu schiţă niciun gest.

- Dacă-ţi doreşti ceva îndeajuns de mult poţi plăti un preţ, destul de mare uneori. Dacă nu.ia-ţi adio.

Adică n-o respingea.

- Sună puţin cam cinic, zâmbi Philippa.

- Teoretic. Dar sunt un cinic, nu ţi-ai dat seama?

Cărţile lui nu conţineau vreo urmă de sentimentalisme; dimpotrivă, cele pe care ea le citise păreau supărător de realiste, iar criticii îl apreciau ca prinzând foarte bine la public.

-Vrei să spui că nu te bucuri de viaţă sau că nu-ţi plac oamenii în general?

- Ba da, mă bucur de viaţă, râse, dar în ce priveşte încrederea.. .unul la o mie.

De ce să nu aibă încredere în ea? întreaga ei viaţă era precum o carte deschisă şi plictisitoare. Oricine s-ar fi apucat s-o citească ar fi abandonat-o de la primele pagini. "Dacă aş avea ceva de ascuns - ce nebunie - nu m-aş da în lături de-a te păcăli." Apoi mintea ei începu s-o ia razna, incontrolabil. Presupunând că el ar înceta să mai aibă încredere în ea, să mai fie amabil. Presupunând că în locul sentimentului de siguranţă pe care i-l inspira, între ei doi s-ar fi plasat o barieră.. .Philippa scutură din cap ca pentru a se elibera de aceste coşmaruri şi se cutremură la ce-i putea naşte imaginaţia.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?

- Cred că măicuţele şi-au început plimbarea de seară mai devreme, tremură ea. Hai să ne întoarcem la soare.

Kern îi înconjură talia cu un braţ şi o trase de lângă pădurice umbroasă în soare. Fetei încă nu-i venea să creadă că pentru o fracţiune de secundă trăise senzaţia că ei doi ar putea ajunge să se urască reciproc.

Nu putea apărea într-un salon de înfrumuseţare cu păpuşa în mână, să ceară să fie aranjată precum aceea, dar în principiu asta avea de gând să facă - să-şi schimbe imaginea cu una nouă.

Ajunsă acasă în aceeaşi seară aşează cadoul de la Kern pe noptieră, pentru a o binedispune de fiecare dată când îl vedea. A doua zi sună la coafor; nu se ducea la acelaşi salon ca al lui Fleur, ci la unul din oraş, cu reputaţie totuşi. Coafezele se bucurară să o revadă. Rezultatul - nişte cârlionţi blonzi, mult mai veseli decât stilul ei iniţial.

Trecu apoi la cosmetice. Bineînţeles că ştia cum să le folosească, însă întotdeauna preferase combinaţii cuminţi. De data asta petrecu mult timp la raioanele speciale, cerând fel de fel de sfaturi şi ieşind cu mai multe cumpărături. Avea ochi foarte frumoşi, invidiaţi de toată lumea, însă nu moştenise genele lungi şi negre ale mamei.

înainte de a pleca de-acasă se aranjă cu mare atenţie, astfel că atunci când ajunse la grădiniţă stârni până şi admiraţia lui Ellen şi-a lui Lulu. Arăta extraordinar într-adevăr. Noua coafură primi laude nenumărate - deşi simplă, efectele machiajului îi puneau în evidenţă întregul farmec feminin, la care se adăuga şi sentimentul de fericire pe care-l trăia şi care contribuia semnificativ la trasformarea ei. Philippa se trezise parcă la viaţă, încât fetele, deşi lucraseră alături de ea de luni de zile, abia acum remarcau liniile graţioase ale trupului ei şi trăsăturile fine ale chipului. Schimbarea le şocă pe amândouă.

- Cine e tipul? întrebă Lulu direct.
- Stai să vezi, râse Philippa.

Kern veni s-o ia cu maşina şi o aşteptă la ieşirea din grădiniţă, oferind un excelent subiect de bârfă pentru mamele cu lipsă de ocupaţie. Philippa o zbughi afară imediat ce-l zări:

- Vin imediat.
- Nu te grăbi. Să văd dacă-l nimeresc pe cel care-mi seamănă.

- L-ai zărit pe Paddy? se interesă ea după plecarea tuturor copiilor.

-Acela mai plăpând? Nu e prea simpatic, nu?

-Ba da, mie mi-e tare drag de el. Cu toate astea.. .are nevoie de mai multă atenţie decât ceilalţi la un loc.

-Bun băiat.

-Vrei să vii să le cunoşti pe prietenele mele?

-Sigur.

Philippa se văzuse nevoită a-l prezenta pe Kern fiindcă celelalte două aşteptau nerăbdătoare în prag.

-El e Kern McCabe.

Se mândrea cu el şi încă mai avea momente în care nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Totul era însă mai real decât îşi închipuia, iar fetele rămaseră cu gura căscată.

-Acel Kern McCabe? izbucni Lulu. Adică nu pot fi doi cu acelaşi nume, nu? Eşti scriitorul preferat al soţului meu.

-E bine de ştiut, rânji Kern ironic. Se pare că citeşte numai cărţi bune.

Tinerele chicotiră, extraordinar de impresionate. Kern rămase un timp la taclale cu ele, amuzându-se copios în anumite situaţii, fermecându-le cu prezenţa lui. şi mai mult ca sigur că tinerele înţeleseră schimbarea survenită la Philippa.

-Ce norocoasă e sărcaca Philippa! zise Lulu în urma maşinii care se depărta din faţa grădiniţei.

Amândouă îşi iubeau soţii dar i-ar fi abandonat pentru orice
bărbat mai arătos.

-Ba bine că nu! zise şi Ellen.

înainte de a merge la restaurantul indian planificat pentru acea seară, Philippa îl rugă pe Kern s-o ducă mai întâi acasă

pentru a se schimba.

- Cu ce să te schimbi?

Casa soţilor Sorrel se afla de cealaltă parte a oraşului, unde drumul devenea precum o câmpie. Kern opri la marginea şoselei, iar Philippa îşi privi blugii pătaţi cu vopsea.

- Cu ceva mai decent.

- Pentru mine eşti destul de decentă, draga mea.

Ea zâmbi şi se cuibări la pieptul lui.

- Spui lucruri foarte drăguţe.

Şi spera ca acele cuvinte să fie şi adevărate căci doar pe el îl dorea dintre toţi bărbaţii. Dar nu i-ar fi putut spune asta pe faţă, cu aceeaşi uşurinţă cu care vorbea el.

O seară reuşită din toate punctele de vedere. Ea-şi îmbrăcă cea mai frumoasă rochiţă şi se simţi la fel de atrăgătoare precum orice femeie din restaurant. Lui Kern îi plăcea noua coafură.

- Ţi se potriveşte.

- O recunoşti? şi se aplecă peste masa în mijlocul căreia ardea o lumânare. E noul model de păpuşă.

- Bineînţeles. Dar ţie îţi stă mai bine.

Când o conduse acasă, ea-l invită înăuntru la o cafea, dar îi înţelese oarecum refuzul categoric. Voia să mai lucreze, şi trebuia să se şi trezească devreme a doua zi.

- Când ne mai vedem? întrebă într-un final, şi inima ei se opri în
loc.

- Oricând.

Viaţa părea din ce în ce mai roz pentru Philippa. Petrecea o mare parte a timpului alături de Kern. împreună se duceau la filme, la teatru, la tot felul de restaurante. Aproape în

fiecare după-amiază Kern venea s-o ia de la grădiniţă sau de acasă. O dată, Philippa o auzise pe Lulu spunându-i lui Ellen:

- Stă la el, nu crezi?

- Nu e un loc prea rău, dacă e să mă întrebi.

Cee ce era amuzant fiindcă doar cu două zile înainte Kern plecase la Londra cu afaceri, iar Philippa îi ceruse, mai în glumă mai în serios să o ia la el.

- De ce nu? zise el şi astfel plecă şi ea.

Cât timp el îşi rezolvă afacerile, Philippa făcuse cumpărături, vizitase o expoziţie, după care se întâlniră într-un anumit loc. Abia spre miezul nopţii o luară înapoi, cu cerul plin de stele drept călăuză. Acum, auzindu-le pe cele două şuşotind, le-ar fi putut spune că traiul alături de Kern era unul sigur şi că astfel îşi dorea să trăiască întreaga viaţă.

Relaţia aceasta îi transformase radical stilul de viaţă. Fiecare zi îi promitea ceva nou, astfel că dimineţile Philippa se trezea la fel de fericită ca şi cum ar fi fost ziua ei de naştere, în copilărie - asta până să-şi dea seama că acele cadouri nu înlocuiau, de fapt, afecţiunea celor care i le dăruiau. în fiecare zi îşi spunea că el îi va declara la un moment dat dragostea lui.

Cu siguranţă că o dorea fizic, căci gesturile lui de tandreţe erau nenumărate - atingeri delicate, mângâieri uşoare, săruturi. Toate acestea îi dădeau şi ei încredere, însă se aştepta la mai mult. Visa ca el s-o înalţe pe culmi nebănuite. Dacă i-ar fi arătat, dacă ar fi ajutat-o, ar fi ştiut cum să-i răspundă cu pasiunea pe care spera să i-o ofere.

Apropierea lui Kern McCabe şi a Philippei Sorrel luase amploare, şi toată lumea bănuia ceva. Chiar şi prietenele ei începuseră a-şi face planuri, iar amicii lui şuşoteau pe la

spate: "Ai auzit că Kern McCabe
are o nouă iubită? De-aia a fugit Lilias Storr în Bahamas?"

Când vestea ajunse la urechile lui Fleur şi ale lui Philip, chiar acolo departe unde se aflau, Fleur râse. Tocmai se pregătea pentru o ieşire de seară când Philip intră în dormitor bulversat şi uşor neliniştit.

- Am primit un telefon de la Jack - era vorba de Jack Egan, avocatul lor.

- Nu-mi spune că iarăşi a apărut cine ştie ce problemă minoră. Sunt sigură că se descurcă.

- De data asta nu. E despre Philippa. Jack zice că s-a apropiat de Kern McCabe.

- Poftim? râse femeia atentă să-nu-şi strice machiajul. Glumeşte.

- Ba nu - Philip nu desconsiderase o posibilă relaţie înte ei. Normal că încă e un copil, dar văd posibilă o legătură între ei. Credeam că el e un burlac convins.

- Este. între el şi Lilias Storr, cea care scrie articole de modă, a fost o relaţie de mai bine de un an. Si ea trebuia să vină la petrecere, dar s-a dus nu-ştiu-unde.

Si ambii căzură pe gânduri.

- Cu cât se întoarce mai repede, cu atât mai bine. Dar de ce să o aleagă tocmai pe Philippa ca să se distreze cât timp cealaltă e plecată?

- Poate că Philippa aduce un suflu de prospeţime, zise Fleur şăgalnic. Lilias are toate atuurile de partea ei şi-şi cunoaşte propria valoare, dar Kern o poate face pe Philippa să-i mănânce din palmă. Poate că asta îl va amuza un timp, iar biata copilă îl crede îndrăgostit de ea.

Philip înjură.

- Si pe urmă?

- O părăseşte, normal, şi se întoarce cel mai probabil la Lilias, iar noi rămânem să culegem resturile.

Perspectiva unei copile rănite din dragoste pe care ar fi trebuit s-o încurajeze le dădea amândurora fiori.

- N-am să permit să-i frângă inima, zise Fleur patetic, pe un ton adesea folosit în rolurile ei.

E fiica mea şi o iubesc foarte mult. E ca şi cum ai pune-o într-o cuşcă şi ai aştepta să apară tigrul s-o devoreze.

- Şi ce naiba facem? se grăbi el.

- Vorbim cu ea la telefon.

Eu prima.

După care mai aşteptă câteva minute pentru a-şi calma tremurul pentru a nu-şi greşi conturul ochilor.

Philippa şi Kern jucau scrabble când sună telefonul. Stăteau în sufrageria ei şi imediat ce-l auzi, fata răspunse.

- Mamă! sări ea mirată.

- Philippa, tocmai am vorbit cu cineva de-acasă şi suntem foarte îngrijoraţi. Ce naiba faci de-l laşi pe Kern McCabe să-şi bată joc de tine?

- Kern? îngăimă ea. E aici. Vorbeşte tu cu el., şi-i dădu lui receptorul.

- Da, zise Kern.

Nu se ştie ce discutau, dar probabil că tatăl ei îi ceruse socoteală.

-Voi ce-aţi auzit acolo? întrebă Kern, după care vocea tatălui ei se auzi ţipând în receptor.

- De ce o prosteşti pe Philippa? Pentru Dumnezeu, omule, nu e genul tău. Ce fel de joc e ăsta?

Philippa îngheţă toată.

- Nu e un joc, răspunse Kern. Vreau să mă căsătoresc cu ea.

Apoi închise telefonul. Ea rămase blocată, uimită, nevenindu-i să
creadă urechilor.

- Ce-ai spus? şopti ea.

Sper că nu vorbeşti serios.

Pe de altă parte, era conştientă că el nu glumea niciodată.

- Te rog, vrei să fii soţia mea?

Capitolul 4

- Bineînţeles că vreau; dar de ce eu?

Kern nu părea genul de om care să facă acest pas; mai ales că cererea venea după doar trei săptămâni în care fuseseră nu mai mult decât buni prieteni, nicidecum iubiţi.

- Pentru că te iubesc.

Fata se aruncă în braţele lui. Nu-i mai spusese încă acest lucru, iar Philippa se afla în culmea fericirii, o fericire aproape dureroasă prin intensitatea ei, încât îşi muşcă buzele.

- Recunosc, zise el, nu sunt cine ştie ce magnat, dar îmi pot întreţine familia; şi ai să te-obişnuieşti cu faţa mea.

Tânăra începu să râdă. îi atinse tâmplele, apoi îşi plimbă mâna prin părul lui roşcat şi aspru.

- Deja m-am obişnuit. Şi-mi place. Sărută-mă, te rog!

Sărutul lui o îmbătă de-a dreptul, pentru ca apoi să se agaţe de trupul lui, încredinţându-i întreaga ei viaţă.

- Eşti sigur că această căsătorie este o idee bună?

- Sunt sigur.. .că ne potrivim.

într-adevăr aşa era. Nu aveau cum să nu se potrivească. Ea-l privi atentă, studiindu-i cutele de pe chip.

- Si eu sun sigură; din toate punctele de vedere.

- Le am din tinereţe, râse; dar sunt mai tânăr decât par. Abia fac treizeci de ani, deşi poate ţi se pare că sună ciudat.

- Eu fac abia douăzeci, dar mă simt uneori de parcă aş avea cincizeci; de aceea nu cred în anii din calendar.

Chiar şi părinţii ei erau o dovadă vie a acestei situaţii, iar Philippa simţi brusc un fior la amintirea lor.

-Joi, de-acum într-o săptămână.. .E ziua mea.

Spera ca el să-i propună o ceremonie chiar în ziua respectivă. Ceea ce se şi întâmplă.

- Crezi că am putea aşa de repede?

- Chiar şi mai curând dacă ne străduim.

Philippei îi surâdea ideea de a fugi de-acasă în aceeaşi seară şi să se întoarcă gata măritată, capabilă să înfrunte pe oricine şi orice. Dar, normal că nici nu se punea problema unei astfel de aventuri.

- Da.de ziua mea.

Incredibil cum de ajuseseră tocmai să discute problema măritişului cu atâta calm. Pe Philippa n-ar fi surprins-o ca el să reia jocul foarte natural, dar n-o făcu. Se aşezară doar şi Kern o îmbrăţişă, iar ea se cuibări la pieptul lui cum făcuse adesea.

- Unde vrei să mergi în luna de miere?

- Nu ştiu. Oriunde.

Nu conta atâta timp cât erau împreună. Luna de miere echivala cu însăşi faptul că îl avea pe Kern doar al ei, în carne şi oase. Ce se afla dincolo de cei patru pereţi ai camerei nu o interesa.

- Vreau doar să fiu cu tine.

Sună din nou telefonul, la care Philippa sări în sus, speriată.

- Ei sunt! Mama şi tata!

- Posibil, şi se ridică şi el.

Philippa începu să se agite, ducându-şi palmele la cap, ca şi cum sunetul îi provoca răni. Nu dorea că ei să discute cu Kern. De partea cealaltă Fleur cerea explicaţii:

- Ce e cu prostiile astea? Doar nu te-a cerut Kern în căsătorie, nu-i aşa?

- Ba da.

- Când?

- Acum.

- Glumeşte.

- Ba nu.

- Uite ce e, draga mea.. .Nu o lua în serios; totul face parte din umorul a la McCabe. Acum zece ani aş fi zis că te seduce prin promisiunea unui mariaj, dar acum cred că doar te prosteşte ca să ajungi încă un personaj în cartea lui.

- Nu mi-a dat niciodată prin gând aşa ceva, surâse Philippa.

- Oricum, nu te grăbi să răspândeşti vestea; nu vrem să te faci de râs, după care făcu o pauză. Mi se pare mie sau te amuză?

- Nu.

însă ceea ce insinua mama ei era atât de ridicol, încât cu greu îşi stăpânea Philippa chicotelile. Şi probabil că şi precipitarea situaţiei o alarmase puţin.

- Nu-ţi face probleme, mamă. Pot foarte bine să-l dau în judecată oricând, fie pentru calomnie, fie pentru încălcarea promisiunilor, iar mirarea de pe chipul lui Kern o făcu aproape să izbucnească. Promit că totul are să fie bine, se grăbi să adauge. Şi sper că vă distraţi. Pa! Şi închise.

- Nu ştiai că ai tăi nu cred în promisiuni? Şi care-i faza cu calomia?

- Mama cede că ai să mă foloseşti drept un exemplar veritabil pentru cartea ta.

- Ce proastă, zise el pe sub mustaţă. Scuze, draga mea, dar cum de ai parte de asemenea părinţi?

- Mulţi s-au întrebat cum de m-au făcut ei pe mine.

în acea clipă, toţi anii de deziluzii se şterseră pe dată din amintirea ei, ca şi cum s-ar fi lepădat de o haină ce nu i se mai potrivea.

- Deci, unde mergem în luna de miere? reveni el.

în următoarele două ore făcură împreună înconjurul lumii, sărind dintr-un loc într-altul. Cum Kern petrecuse o mare parte din viaţă pe drumuri, începu să-i expună avantajele şi dezavantajele fiecărui loc în parte. Philippa petrecuse puţin timp în afara graniţelor; dar nici că-i păsa dacă rămâneau sau nu în Anglia.

- Deci?

Trecuse de miezul nopţii şi încă nu se hotărâseră.

- Nu ştiu. Alege tu ceva şi nu-mi spune ce; surprinde-mă.

- Bine, râse el. Atâta timp cât nu le spui şi celorlalţi că de luna de miere te aştepţi la.o surpriză.

Ea se lipi de el, fericită şi Kern o sărută cu pasiune şi rămaseră aşa îmbrăţişaţi, până când el se desprinse.

- Mai bine plec; se face târziu, şi se ridică, fără a-i da drumul.

- Aş vrea să nu trebuiască să pleci.

- Si eu, dar.

Kern scutură a neputinţă din umeri şi ea-l înţelese. Mai trebuia să treacă încă o zi până să se vadă din nou, iar Philippa se temea de ce va aduce ziua de mâine. O străbătu un fior.

- Ce te înspăimântă. Sper că nu eu.

- Nu.Ziua de mâine.

- De ce?

- Fiindcă totul se poate schimba.

Kern nu o sărută, şi nici nu încercă s-o ademenească în pat pentru a-i şterge orice dubiu cu privire la sentimentele lui. în schimb, îi vorbi calm, strângând-o de mână.

- Nimic n-are să se schimbe.

"Ai mai multă siguranţă în gesturi decât mine, gândi ea. Eu m-aş pierde cu firea, m-aş lăsa învăluită de sentimentalisme, dar tu nici măcar nu tresari la atingerea mea."

- Mă rog, mâine va fi nunta. Iar astăzi o să-ţi cumpăr inelul. Pe care să-l fluturi în faţa tuturor ca să le înfrânezi orice speculaţie. Vin pe la nouă.

- Nu lucrezi dimineţile? însă imediat ce puse întrebarea zâmbi prosteşte de propria-i naivitate.

- Eşti genul de soţie pe care orice scriitor şi-ar dori-o.

Pentru o clipă se găsiră din nou înlănţuiţi, dar înainte ca ea să aibă timp să-şi arunce braţele în jurul său, Kern se retrase.

- Rămâi pe loc şi nu te mişca până ce n-auzi că maşina a luat-o din loc.

- De ce? întrebă ea nedumerită.

- Fii tare pe poziţie, draga mea, sunt şi eu om.

Flatantă aluzia că dovezile ei insistente de afecţiune l-ar fi putut ţine acolo. Oricum pleca, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit ea să-l reţină peste noapte. Şi totuşi, în câteva ore avea să se întoarcă pentru a-i pune inelul pe deget.

- Am doar cuvântul tău drept garanţie, strigă în urma lui.

- Pentru?

- Pentru faptul că eşti doar om.

- Nu forţa nota. zâmbi el.

Fata intră în casă, urmărind de la fereastră cum luminile roşii ale maşinii se îndepărtează şi dispar la cotitura drumului. îi pieri tot acel surâs frumos de pe buze. Kern o ceruse în căsătorie; îi cumpăra un inel de logodnă mâine.azi.iar când va apărea cu el, toată lumea îşi va da seama că nu este o glumă.

Mai mult ca sigur că părinţii ei vor fi încântaţi. Kern îl

întrecea de mii de ori pe Edmund. Nici măcar ei nu i-ar fi putut găsi un soţ mai potrivit. Au să fie încântaţi peste măsură si pentru prima oară Philippa merita tot respectul lor.

Cel puţin asta simţea tânăra - ca si cum dintr-o necunoscută ar fi devenit peste noapte o starletă. încă nu-i venea să creadă, dar stând singură în cameră, privea încontinuu telefonul. Se temea că imediat ce va străbate holul întunecat, apoi camera ei tăcută, vor apărea si îndoielile. întotdeauna se simţise singură în această casă si-i era frică să intre în asternuturile ei, căci n-ar fi putut închide niciun ochi. S-ar fi zvârcolit neîncetat, când extaziată, când înfricoşată, nesigură în ce priveşte acest pas; înainte de a-l întâlni pe Kern nimic din viaţa ei nu i-ar fi dat motive să creadă că cineva, după doar trei săptămâni, îsi va manifesta dorinţa de a-si petrece tot restul vieţii alături de ea. Cu atât mai puţin un bărbat care avea o carieră strălucită înainte.

Cât timp erau împreună, toate acestea păreau foarte realizabile, dar apoi regăsea singurătatea de odinioară, fără un sprijin moral care să-i dea ceritudinea că într-adevăr merita dragostea lui; fiecare cameră din acea casă părea a se împotrivi acestei relaţii.

Se aseză pe canapea, cu atlasul lumii la picioare. îl fluturaseră în toate părţile în căutarea locului pentru luna de miere, iar acum îsi dorea ca măcar să-l fi ales. Să aibă cel puţin această certitudine. Nu aleseseră însă nimic, totul încă plutea în planificări.

îsi privi degetele scurte, cu unghiile micuţe, date cu lac; acele degete îndeajuns de pregătite pentru a ţine în frâu niste copii agitaţi si gălăgiosi. Acum încerca să-si imagineze un inel pe unul dintre ele. Si totusi, acel inel era inexistent

deocamdată. îsi duse mâna tremurând' la gură, si-n suflet simţi o repulsie faţă de toţi si de toate. De ce Kern McCabe, faimos, bogat si deosebit de atrăgător, o alesese tocmai pe ea? Ce avea ea mai special faţă de altele? Kern McCabe era unic; în schimb fete mult mai interesante decât Philippa Sorrel găseai oriunde, la tot pasul. Nimic din ceea ce o făcea specială nu era îndeajuns pentru a-l vrăji tocmai pe el. Philippa începea să cadă din nou în nesiguranţa iniţială, pentru ca la ceva timp să audă telefonul. Ridică; era Kern.

- Nu te-am trezit, nu?

- Nu...

Probabil că atunci ajunsese acasă, si avusese tot drumul la dispoziţie pentru a medita asupra gestului său.

- Te-ai răzgândit.? se grăbi ea.

- Dar tu? chicoti el. Si înainte să-mi răspunzi.. .dacă încerci să mă şantajezi, chiar că te fac personaj; e o ameninţare, nu o promisiune!

- Nu.. .Doar nu ai sunat. .ca să.

- Ce s-a întâmplat? auzi glasul lui serios.

Obrajii Philippei se umplură de lacrimi.

- îmi pare rău.Dar stăteam aici zicându-mi că mâine are să fie altfel. Cred că e doar imaginaţia mea care o ia razna. din cauza surprizei.

- Ca un şoc?

Oare el zâmbea? Oricum, parcă înveselise brusc atmosfera apăsătoare din casă; îi simţea prezenţa peste tot, încurajând-o.

- Scuze, zis el, dar m-am gândit la acest lucru încă din prima seară. Credeam că şi tu ai făcut la fel.

- Stiam că te iubesc. Dar după ce ai plecat mi-a trecut prin

minte că nu ai motive pentru care te-ai căsători cu mine.

- La fel am gândit şi eu. Cum de sunt aşa de norocos?

- Serios?

- Deci te-am sunat ca să-ţi infirm orice dubiu în ce mă priveşte.

- Mă bucur, răspunse ea, strângând cu putere receptorul ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze până şi glasul lui. Mă simţeam singură.

- Atâta timp cât sunt eu prin preajmă, n-ai să mai fii singură
niciodată - şi ea-l crezu.

- Te iubesc.

- Si eu te iubesc. Somn uşor. Noapte bună, apoi se auzi doar tonul şi Philippa închise, stinse luminile şi urcă.

încă dinainte să deschidă ochii îşi aminti că-l visase probabil doar pe Kern. O dimineaţă deosebit de fericită, în care toate lucrurile păreau că-i zâmbesc. Salută şi ea cu un zâmbet de copil soarele ce-şi trimitea razele printre perdele, apoi se roti pe-un cot pentru a vedea cât e ceasul.

Ora opt - ce bine se potrivise. Avea la dispoziţie exact o oră; şi nici nu trebuia să fugă de colo-colo; putea să se gătească şi să mănânce înainte să vină Kern. De data asta n-o mai încercau aceleaşi dubii - îi era foarte limpede că relaţia lor era bazată pe dragoste adevărată, şi doar asta conta.

Kern ajunse puţin după ora nouă.

- Ai mâncat? îl întâmpină Philippa, căci el părea foarte grăbit.

Deşi ras proaspăt, nu-şi pieptănase părul, iar pulovărul era pe
dos, în dezordine.

- Dacă nu, îţi pregăteasc ceva.

- Mulţumesc, draga mea, dar nu mănânc dimineaţa. Doar o cafea, îmi ajunge, şi-i deschise portiera.

- Nu ştiam.. .Avem atâtea de aflat unul despre celălalt.

- Nu-ţi face griji, surâse el. Dacă ne căsătorim, am să te iert că n-ai ştiut.

- Mulţumesc, dar nu cred că vezi ceva de iertat în toată situaţia. Vezi să nu te pricopseşti cu mai mult decât te-ai aşteptat, râse ea înainte de a se aşeza.

Kern îi luă mâna şi i-o sărută, apoi buzele sale le căutară înfometate pe-ale ei. Apoi, Philippa se adăposti la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

- Eşti fericită?

- Nu se vede? La cum mă simt azi, ar trebui să te minunezi privindu-mă.

- Asta şi fac. Nu va fi uşor să-ţi găsesc un inel pe măsură.

- Te iubesc.

Cu puţin efort, Philippa ar fi găsit şi ceea ce stătea la baza acestor sentimente, intensitatea lor; deocamdată însă se mulţumea cu această simplă declaraţie şi de fiecare dată când o rostea, descoperea în ea noi valenţe.

- Hai să luăm odată inelul.

Mâna ei se opri pe-a lui chiar înainte ca el să pornească motorul.

- Porţi pulovărul pe dos din superstiţie sau aşa e modelul?

- La naiba! După cum arăt n-o să luăm niciodată vreun cadou, darămite un inel!

îşi luă pulovărul invers, după care se aranjă puţin în oglinda laterală.

- N-ai din greşeală vreun pieptene?

Philippa se căută în geantă şi-i oferi unul.

- S-ar putea să mai aşteptăm puţin până se deschid băncile. Cred că nimeni n-ar lua de la mine un cec mai mare de zece mii la ce faţă am în dimineaţa asta.

- OK. Ne clătim puţin ochii pe la magazine atunci.

Dar nu apucară. Intrară la cea mai scumpă bijuterie din oraş, unde fură întâmpinaţi şi trataţi cu mult respect. Kern McCabe era întotdeauna bine primit, oriunde se ducea. Chiar şi cei care nu-l cunoşteau personal erau conştienţi de renumele său. Primea maximum de atenţie peste tot. Nimeni nu-l acosta pe stradă. Cecurile lui nu întâmpinară niciun obstacol şi chiar ce-i care nu-i ştiau semnătura manifestau o încredere deplină. în magazin se mai aflau alte trei femei care alegeau o piesă cadou pentru nunta de argint.
"Douăzeci şi cinci de ani, gândi Philippa. Nu oricine poate ajunge atât de departe în zilele noastre. Aproape o viaţă de om." Kern îi căută discret braţul şi ea-l privi, înţelegând că el îi citise gândurile într-un fel sau altul. "Si noi o să ajungem acolo" ar fi vrut să-i spună cu voce tare, dar tăcu şi în acea clipă apăru vânzătorul şi Kern ceru să le arate inele de logodnă.

Philippa se aşeză pe un scăunel îmbrăcat în catifea purpurie, iar pe vitrina din faţa ei i se aduseră mai multe tăviţe cu inele pentru a-şi alege. Nu avea vreo preferinţă anume; dar imediat ce vânzătorul realiză că nu exista vreo limită de preţ, li se sugeră să intre în cabinetul personal al directorului pentru a admira în voie. Bineînţeles că şi oferta deveni mult mai impresionanată.

- E puţin cam pretenţios, zise Philippa într-un final, când se văzu cu un diamant enorm pe deget.

Nu că Edmund i-ar fi putut oferi ceva asemănător, dar într-adevăr, piatra aducea un plus de opulenţă şi de preţiozitate mâinii sale.

Oricum, pentru Philippa era cel mai frumos lucru pe care-l avea, iar momentul respectiv cel mai frumos din viaţa ei.

Kern semnă cecul.

- Mi s-a părut mie că vă recunosc, observă vânzătorul.

Probabil din pozele de pe spatele cărţilor, sau de prin ziare.

- îmi permiteţi să vă spun cât de mult vă apreciez cărţile?

Kern îi mulţumi după care viitorii soţi primiră din nou urări de bine, şi o caldă strângere de mână.

- Vă rog să acceptaţi cele mai sincere felicitări, domnule McCabe şi domnişoară.?

- Sorrel.

- Sorrel?

- Fleur Sorrel e mama mea.

Pentru prima oară interlocutorul n-o mai privi intrigat la aflarea adevăratului ei nume. Fata devenise o altă persoană, diferită de mama ei - devenise cea pentru care Kern McCabe cumpărase un inel cu diamante. Iradia de fericire, şi asta îi dădea o oarecare strălucire. Directorul se arătă impresionat la modul pozitiv, iar Philippei îi venea să-l ia în braţe; abia acum îşi dădea seama cât de mândră este de numele ei, fără a mai fi nevoită să se scuze pentru dezamăgirea aşteptărilor.

Kern şi Philippa prânziră într-un mic restaurant, după care el o conduse la grădiniţă. Pe când ajunse, Lulu şi Ellen se plimbau în tăcere printre copiii care îşi făceau somnul de amiază. Philippa intră fără zgomot şi le făcu semn să intre într-o cameră adiacentă, folosită pentru hainele groase pe timp de

iarnă.

- Vreau să vă dau o veste mare. Mă căsătoresc!

- Cu Kern? se miră Lulu.

- Normal. Cu cine altcineva?

"Dacă n-ar fi fost Kern, n-ar mai fi fost nimeni", gândi fata. Prietenele ei păreau mute de uimire, uitându-se prostite de la una la alta.

- Ce frumos! strigă Ellen, şi în clipa următoare cele trei se îmbrăţişară.

- De când l-ai întâlnit te-ai schimbat, remarcă una dintre ele, căci pe amândouă le şocase noua atitudine a Philippei. De cât timp vă cunoşateţi?

- De trei săptămâni, la care celelalte rămaseră din nou cu gura căscată.

- Şi te-a cerut în căsătorie într-un timp aşa de scurt? Lui Bill i-au trebuit aproape trei ani. M-a întrebat la un moment dat ce-mi doresc de Crăciun şi. Un inel; ai inel! şi prinse mână fetei, amândouă minunându-se de cadou.

- E superb, şopti Lulu. Ah, ce norocoasă eşti. Aţi fixat data?

- De joi într-o săptămână.

- Se vede treaba că nu pierdeţi timpul degeaba. Ca să nu se răzgândească, nu?

Un moment de tăcere deplină urmă acestei replici.

- Nu că aşa ar fi, normal că nu vorbeam serios, dar.. ..Mi se pare atât de emoţionant.

în ciudat tonului glumeţ, Ellen chiar gândise serios cuvintele rostite mai devreme. "Nu sunt de aceeaşi părere cu ea" gândi Philippa.

Până şi copiii observară inelul şi-l lăudară în felul lor, dându-şi cu părerea despre provenienţa pietrei scumpe.

Bineînţeles că povestioarele lor erau modeste comparativ cu adevărata valoare a pietrei, care-i împodobea delicat degetul. Această dovadă palpabilă a relaţiei cu Kern îi dădu aripi pentru a pluti orele ce-au urmat, până ce sunetul binecunoscut al maşinii lui o trezi la realitate. Recunoscu imediat claxonul, dar Lulu, curioasă, se repezi la geam.

- E mama ta. Nu ştiam că se întorc deja.

- Nu era în plan, dar vestea cea nouă le-a stricat vacanţa. Te superi dacă plec?

Pentru prima oară le permitea părinţilor să-i afecteze orele de muncă, deşi claxonul nerăbdător nu promitea nimic încurajator. Fleur se îndură să nu mai sune abia când o văzu pe Philippa păşind afară. Nici măcar nu se sili să-i arate vreun zâmbet de bunăvoinţă.

- Ce naiba ţi-ai făcut la păr?

- Ce surpriză.nu te aşteptam, răspunse Philippa ocolind întrebarea.

- Nu?

Maşina porni foarte repede, iar Fleur o bruscă pe tot parcursul drumului până acasă.

- Dar la ce te aşteptai de fapt? Să uităm toată discuţia de aseară şi
să mai stăm încă o săptămână?

- Poate. bolborosi fata, dar Fleur nu auzi.

- Trebuie să discutăm; deşi discuţia începuse propriu-zis.

Depăşise de mult viteza legală prin oraş; din fericire nu aveau
mult de mers.

- Amândoi v-aţi întors?

- Nu.

Normal că nu; iar Philippa se amăgea singură crezând că Fleur singură n-ar fi putut face faţă situaţei. Era clar că nu venise pentru a-i împărtăşi clipele de fericire, iar ziua ce trecuse nu anulase nimic din aversiunea soţilor Sorrel faţă de viitorul ginere. Inexplicabil pentru Philippa, deşi era convinsă că doar Fleur e cauza tuturor problemelor.

întotdeauna încercase a-i pune beţe-n roate. La mânie şi sub presiunea momentului, Fleur avea o limbă foarte ascuţită - iar acum îşi pregătea foarte atentă lecţia usturătoare pe care dorea să i-o aplice fiicei. Opri maşina în faţa casei, dar niciuna nu coborî; mama întoarse spre fiică o privire plină de reproşuri. După care, fără a scoate o vorbă, ieşi, păşind larg spre casă. Se aştepta ca Philippa să o urmeze numaidecât, dar fata simţea că se cufundă, retrăind aceeaşi senzaţie ca odinioară. O senzaţie care acum devenise o simplă amintire. Cu trei săptămâni în urmă s-ar fi grăbit în urma mamei, de teamă să nu complice situaţia. Acum, însă, o urmă calmă, întrevăzând cu nerăbdare clipa în care o va amuţi pe Fleur pentru totdeauna. Căpătase puteri necunoscute ei până atunci, devenise invulnerabilă.

Fleur intră în salonaş, iar Philippa o găsi aşezată, elegantă ca întodeauna; capul îi era proptit în perne şi ochii închişi. Părea obosită.

- Să-ţi fac un ceai? Sau vrei ceva de băut?

- Are să vină şi ceaiul, zise cealaltă, fără a deschide ochii. I-am
spus doamnei Jarvis să-l aducă în cinci minute.

Menajera intră exact în acea clipă cu tava pregătită. Telefonul surprinză ce anunţa întoarcerea stăpânei nu mirase pe nimeni, de altfel. însă imediat ce aterizase, plecase după

Philippa, iar după expresia feţei se vedea că doamna nu era în toane prea bune.

Menajera zâmbi încurajator spre fată, apoi ieşi lăsând-o pe tânără să servească.

- Deci, reluă femeia, despre Kern, şi se opri, vădit mulţumită că fiica ei turna fără a trăda un strop de nesiguranţă. Cum a început?

- La petrecere, răspunse fata, punând şi o felie de lămâie în cana mamei. îţi aminteşti că ne-ai făcut cunoştinţă.

- Da, normal - dar asta se întâmplase cu mai bine de trei săptămâni în urmă, iar o fată precum Philippa se lăsa foarte uşor dusă de val alături de un bărbat precum Kern. Şi de-atunci a fost doar cu tine?

- Da.

Femeia sorbi din ceai; avea nevoie de ceva răcoritor după călătoria obositoare. Putea foarte bine s-o înveţe minte pe Philippa pentru iraţionalitatea gesturilor sale, dar fata nu avea nicio vină la urma urmei. Iar acum, după ce-şi rănise fata în repetare rânduri, Fleur simţea penru prima oară o mică îngrijorare.

- Şi bineînţeles că te crezi îndrăgostită de el.

- Da.

- E de înţeles, gesticulă mama amplu cu mâna liberă. E un bărbat atrăgător şi probabil că a avut mai multe femei la viaţa lui decât ai ieşit tu vreodată în oraş.

Philippa zâmbi uşor, spre indignarea mamei - niciodată n-o mai înfruntase fata cu un asemenea curaj.

- Sau poate că nu. Până acum s-a orientat după calitate, nu după cantitate. Câte una, pe rând.

- Nu mă interesează, o opri fata.

Bineînţeles că acceptase existenţa altor femei înaintea ei, dar n-avea nevoie şi de liste întregi de nume.

- Sunt sigură, oftă cealaltă; în ultimul an a fost Lilias Storr.

Apoi, neprimind nicio reacţie din partea fiicei, reluă:

- Lilias Storr, cea care scrie articole de modă. Sunt sigură că ai auzit de ea.

- Da. zise Philippa, amintindu-şi de o poză dintr-o revistă, ce înfăţişa o femeie la fel de frumoasă precum mama ei.

- Dacă n-ar fi fost plecată în străinătate, l-ar fi însoţit la petecere; iar când se întoarce, ce şanse crezi că mai ai, draga mea?

"Toate şansele din lume" medită Philippa, dar Fleur interpretă tăcerea ei drept nelinişte.

- Nu ştiu de ce te-a cerut în căsătorie aseară. Poate că Philip l-a ameninţat. Nu ştiu, dar normal că are să-şi ducă planul până la capăt, şi nu vrem să vă despărţiţi când ai să afli adevărul, căci ar fi ridicol, nu?

Glasul femeii tremura şi era mai serios ca oricând. Ar fi fost o tragedie ca Philippa să cadă în depresie, iar Fleur se gândea s-o ia în Franţa pentru restul vacanţei, pentru a-i limpezi mintea.

- Bărbaţii, continuă Fleur, sunt atât de egoişti încât nu gândesc decât la ei înşişi. Astăzi Kern n-are să ştie cum să-şi retragă mai repede cererea.

- Nu prea cred. Dar are să mă caute la grădiniţă cam peste o jumătate de oră, apoi are să vină aici şi-o să vedem dacă s-a răzgândit de azi-dimineaţă.

- L-ai văzut astăzi? se miră Fleur.

- Când mi-a cumpărat ăsta, şi la vederea inelului mama făcu ochii mari.

Nu observase până atunci inelul şi nici nu căutase să-l vadă. O măsură pe fiica ei din cap până-n picioare. Remarcase noua coafură, dar abia acum realiză că fata într-adevăr se schimbase. Avea culoare în obraji, trăsături mai fine, întreaga ei fiinţă inspira viaţă. Era o fată atrăgătoare, chiar foarte atrăgătoare; deşi conştientă că fetele drăguţe înfloreau surprinzător când iubeau, Fleur nu se aşteptase la o asemenea transformare.

Inelul o lăsă fără glas. Ideea că într-adevăr Kern avea de gând să se căsătorească îi răvăşi pentru o clipă întregul sistem de raţionamente.

- îţi doreai să mă vezi măritată, nu? Doar mă vedeaţi deja cu Edmund; de ce n-ar fi şi Kern bun?

- Cu Edmund, da. şi-şi puse cana pe măsuţă, aproape să o verse. Voiam să te văd cu un bărbat pe care să-l ţii mai mult de şase luni de zile.

O replică pe cât de brutală, peatât de inofensivă pentru Philippa.

- Mai bine şase luni decât deloc.

N-avea rost să se consume să-i explice mamei că ea şi Kern vor rezista mai mult de-atât; ba chiar o viaţă întreagă şi că atâta timp cât era alături de ea, nu va mai simţi nicodată singurătatea.

Se auzi un ciocănit la uşă şi doamna Jarvis păşi înăuntru, anunţând că nişte ziarişti doreau să discute cu domnişoara Sorrel.

- Nu acum, îngăimă Fleur. Spune-le să vină mai târziu. Spune-le că acum am ajuns şi că sunt moartă de oboseală.

- Cu domnişoara voiau, repetă menajera, care şi ea se înşelase la început.

- Nu se poate; sper că n-ai anunţat presa! sări Fleur.

După ce văzuse inelul putea foarte bine să se aştepte şi la o declaraţie publică, dar nu dorea presa până ce nu clarifica pe-ndelete problema cu Philippa.

- Eu nu; dar azi-dimineaţă l-au recunoscut pe Kern la bijutier.

Abia atunci menajera observă şi ea inelul şi surâse larg, apreciativ.

- Spune-le că domnişoara nu e acasă.

- Ba nu; am să discut cu ei.

întotdeauna Fleur dădea ordine; de data aceasta însă Philippa preluase complet controlul. Fiindcă doamna Jarvis ezita, Fleur îşi duse mâinile la ochi, inspiră adânc de câteva ori după care încuviinţă.

- Să nu spui mai mult decât trebuie, o sfătui Fleur caustic până să ajungă musafirii. Zâmbeşte, fii amabilă şi atât. Nu cred că au să te întrebe cum de l-ai despărţit de Lilias Storr.

Ar fi fost groaznic s-o întrebe aşa ceva, iar fata îşi frământă mâinile la spate, rugându-se ca el să apară mai repede; acum era prea târziu să dea curs refuzului iniţial al mamei.

Interviul însă se desfăşură într-un mod destul de plăcut. Cei doi reporteri veniseră, de fapt, să audă o poveste de dragoste - a fiicei de actriţă şi-a renumitului scriitor. Se foloseau şi de cadrul pitoresc al proprietăţii Sorrel şi de aşteptata apariţie a lui Fleur într-una din piesele lui.

Aceasta din urmă, într-o notă meditativă şi copleşitor de încântătoare în acelaşi timp, le dezvălui că şi pentru ea vestea venise pe neaşteptate, dar că în calitate de părinte o preocupa exclusiv fericirea fiicei sale. Apoi sosi Kern, care făcu

o declaraţie cuminte, amintind şi de faptul că aveau să facă nuntă de ziua Philippei.

Fleur era cât pe ce să scape paharul din mână la aceste cuvinte. Deschisese o sticlă de şampanie pentru musafiri, ca să facă şi impresie. Deşi o publicaţie mică, ziarul local întotdeauna o lăudase.

- Dumneavoastră şi soţul cu siguranţă o să le puteţi dărui reţeta fericirii, remarcă reporterul la un moment dat, admirativ.

- Da, zâmbi dulceag femeia, cred că aveţi dreptate.

Kern o urmărea ironic. în acea seară avea să iasă cu Philippa, iar după plecarea presei, fata urcă să se schimbe, lăsându-i singuri pe
ceilalţi doi.

- Kern, dragule, zise Fleur afectată, nu crezi că te cam grăbeşti?

- La fel cum ai făcut şi tu? zise el cu cinism. De joi într-o săptămână; sper că tu şi Philip vă faceţi timp să apăreţi, rosti grav, fără drept de apel şi foarte sigur pe el, încât Fleur nu avea nicio şansă a încerca să amâne nunta.

Rămasă singură acasă, Fleur îl sună imediat pe soţul ei.

- Se căsătoresc pe douăzeci şi opt; luna asta. Fireşte că Philippa nu mai e în toate minţile, izbucni în receptor. Are o privire tulbure şi arată vizibil mult mai bine, dar habar n-are ce-o aşteaptă.

- Nu ştiu ce să zic.Philippa oricum n-o să aibă pretenţii, observă Philip satisfăcut de noile veşti. Poate.

- Poate că Philippa nu are prea mari speranţe în ce priveşte viaţa, dar Kern cu siguranţă că are. I-am pus în vedere faptul că n-are să-l poată ţine lângă ea mai mult de şase luni, dar nu vrea să m-asculte. Pur şi simplu nu m-a

crezut.

- Şi n-o putem opri cumva?

- Nu; nici nu se pune problema să intervenim în afacerile lui Kern McCabe.

- Dar dacă într-adevăr îşi doreşte această căsătorie, înseamnă că o iubeşte.

- în clipa de faţă, cred că se mândreşte cu ea, vorbi Fleur calm, neafectat, şi într-adevăr preocupată pentru viitorul fiicei sale. I-am spus că n-are să dureze mult, iar ţie-ţi spun că e norocoasă dacă trece cu bine de luna de miere. Nu-l văd pe Kern legat de una care-l plictiseşte.

Capitolul 5

Venise ziua cea mare. Philippa se trezi devreme. Ziua ei de naştere nu fusese niciodată marcată mai special, dar să-şi facă nunta tocmai în acestă zi era ca şi cum ar fi renăscut. încă din momentul în care Kern o ceruse, totul se precipitase, iar cei doi aproape că nu mai găsiră nicio clipă de răgaz. Pentru ca la finalul acelei zile aveau să-şi găsească, probabil liniştea, împreună.

Se ridică din pat somnoroasă, cu dorinţa ca nunta să se fi consumat deja. Cu o seară înainte îl întrebase dacă se poate ca totul să decurgă foarte discret.

- De ce? surâse Kern. De cine ne temem?

Se îndreptau spre casa lui, chiar după scena cu interviul.

- Ştii bine că nu acesta este motivul.

Kern cunoştea foarte bine motivaţiile ei, faptul că nu agreea agitaţia şi petecerile simandicoase.

- Draga mea, nu-ţi cer să porţi o rochie împopoţonată, dar nici nu vreau ca nunta noastră să arate ca o afacere de la colţ de stradă.

Adică se mândrea cu ea, iar ea nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Ar fi fost în stare să înfrunte orice de dragul lui, deci ce mai conta o mână de invitaţi şi câţiva fotografi curioşi

- O s-o laşi pe mama să organizeze totul?

- Ştim cu toţii cine o să fie starul serii, deşi n-o văd prea încântată de scenariu!

- A fost ultimul lucru la care se aştepta, îi aminti Philippa cu mult calm. Mi-a povestit despre Lilias, la care el dădu din umeri nepăsător.

- Mda, n-a fost pe lista de invitaţi. iar tonul vocii spunea clar că relaţia lor se încheiase; după care numele celeilalte nu

mai apăru în discuţiile lor.

În aceeaşi seară cei doi ar fi trebuit să cineze liniştiţi acasă la Kern, dar se pare că vestea se răspândise nu se ştie prin cine. Telefonul sună încontinuu, încât până la nuntă Kern nu avu deloc parte de linişte. Când vestea se răspândi la nivel naţional, numele lui apăru în ziarele de scandal, alături de numele lui Lilias Storr. "Kern McCabe, faimosul scriitor, partenerul editorului de modă Lilias Storr timp de un an de zile, se căsătoreşte săptămâna viitoare cu Philippa Sorrel, fiica de doar nouăsprezece ani a actriţei Fleur Sorrel. Kern şi Philippa s-au cunoscut pentru prima oară acum mai puţin de o lună, imediat după plecarea în vacanţa din Franţa a mamei sale. Lilias s-a arătat surprinsă de veste şi mi-a declarat: “Eu şi Kern ne-am despărţit în condiţii amiabile. Mariajul nu mă interesează deocamdată, dar mă bucur pentru el şi le doresc amândurora fericire."

Cam aşa sunau toate articolele şi o serie de persoane care se aşteptau să găsească la Philippa o frumuseţe fără seamăn, îi făcură zile fripte când o descoperiră mai mult decât simplă ca înfăţişare. Cu toate acestea, fata spera ca după acea zi toată lumea avea să-i lase să-şi vadă de căsnicia şi de viaţa lor.

Acasă la soţii Sorrel se primeau încotinuu invitaţi, încă din seara precedentă. Majoritatea erau prietene de la şcoală de-ale fetei. Philip şi Fleur împărţiseră invitaţiile cu inima strânsă, fără a-şi ascunde în vreun fel dezaprobarea pentru astfel de gesturi pripite; aşadar,
tatonau terenul pentru clipa în care această căsnicie avea să clacheze.

De altfel, în fiecare interviu Fleur declara că ea şi Philip îl

apreciau foarte tare pe Kern, că-i admirau inteligenţa şi că ea însăşi se simţea onorată să apară într-o piesă scrisă de el, dar că ar fi vrut ca cei doi să fi aşteptat mai mult timp pentru a se cunoaşte. Cu tot romantismul situaţiei, şi în ciuda sentimentelor devastatoare ce le simţea fiecare dintre ei - căci Fleur însăşi se căsătorise la doar şaptesprezece ani, dar îl cunoştea pe Philip încă din copilărie.

Pe Fleur o îngrozea ideea de a-şi face publică vârsta, însă altfel toată lumea i-ar fi dat peste patruzeci de ani, în calitate de mamă a miresei. Aşa că tot ce-i rămânea de făcut era să apară într-o formă de zile mari, deşi profund preocupată pentru această nuntă, cu toate că nu-şi afişa îngrijorarea.

Atitudinea părinţilor ei o marcă şi pe Philippa. Pentru prima oară îşi dădea cu adevărat interesul, dar îi dorea mai optimişti în ce priveşte şansele ei de reuşită în căsnicie. Mai ales că mama ei se gândea foarte mult la publicitatea negativă pe care un posibil eşec l-ar aduce renumelui ei şi al familiei.

Fleur ofta încontinuu, jucând rolul de regină tragică, în timp ce Philip părea de asemenea dus pe gânduri încă de când se întorsese acasă. Iar fata spera ca un start bun în căsnicie să le redea buna dispoziţie de odinioară.

Dimineaţa nunţii se arăta cam mohorâtă, iar până să se dezmeticească prietenii ei, până să ajungă să se gătească în ce aveau ei mai bun, până ca Philippa însăşi să apuce a se aranja, ceaţa se înteţi.

Fata nu dezvăluise nimănui secretul lunii de miere - faptul că încă nu ştiau unde se duc. Dacă cineva o întreba destinaţia, ea se mulţumea să zâmbească şi să promită o vedere la întoarcere. Tot ce le putea spune era că aveau să meargă cu

avionul.

- Dar presupun că e tot în civilizaţie?

- Da, cam aşa ceva.

Deja îşi pregătise bagajele, punând lucruri uşoare, scumpe; inclusiv păpuşa primită cadou de la Kern, ca s-o vadă pe noptiera ei.

- Să sperăm că se înseninează. ziceau cu toţii.

Se răspândise vestea că luna de miere se făcea undeva în afara ţării.

- Sper că nu în Franţa? o tachină Fleur pe fiica ei, care preferă să nu-i răspundă.

Chiar înainte ca mulţimea să se pună în mişcare spre Oficiul Stării Civile, sună Kern.

- Cum e ceaţa pe la voi?

- Destul de groasă. Peste tot e aşa?

- Cred că da. Dacă avioanele rămân la sol, s-ar putea să petrecem noaptea nunţii în aeroport.

- Ah.

- Ba nu! Spune-le să te ducă la Oficiu, altfel îi omor, dacă păţeşti ceva.

Dar Philippa se simţea invulnerabilă în acea zi.

- Dar şi tu, să ai foarte mare grijă cum conduci.

Vorbea de la telefonul din hol; în jurul ei, agitaţie mare. Invitaţii se întorceau acasă pentru petrecere. Având experienţa a zeci de alte ocazii, Fleur îşi luase anagajamentul de a organiza încă un bufet, iar Philippei îi dădea impresia că totul ar fi echivalat, de fapt, cu una din obişnuitele ei petreceri. Fata dorea să fugă cât mai repede în braţele lui Kern.

-Aş vrea să se termine odată, şopti ea. Aş vrea să fim doar

noi doi.

- Aşa va fi, o asigură el, şi dintr-o dată păru că nimic din jurul ei nu mai mişcă; ea şi Kern separaţi într-o altă lume. Când închise, tatăl ei îi întinse un pahar de whisky.

- N-am nevoie.

- E în ordine?

- Da, bineînţeles, în afara faptului că e ceaţă.

Probabil că Philip se temea ca logodnicul ei să nu fi sunat pentru anularea ceremoniei, dar tonul ei optimist îi lumină chipul.

- Ia totuşi o gură, fata mea, arăţi cam palidă.

"întotdeauna am fost palidă, numai că n-ai văzut tu." Philippa luă o înghiţitură după care-i înapoie paharul.

- Mulţumesc.

"De ce nu s-o fi înţeles cu Edmund? medită tatăl. Ar fi fost un soţ mai bun decât Kern McCabe. Dacă McCabe nu se poartă bine cu ea, o să aibă de-a face cu mine." Abia cum, după douăzeci de ani, Philip realiza că acea fată era sânge din sângele lui.

Părinţii o conduseră pe Philippa la Oficiu, Fleur rămânând în spate cu Lulu, care era domnişoară de onoare. Ceaţa îngreuna avansarea, cu toate că Philip aprinsese farurile de ceaţă. O tăcere deplină domni pe tot parcursul drumului. Lui Lulu i se părea că soţii Sorrel erau la cuţite şi că Philippa nu mai putea gândi raţional.

în faţa clădirii albe aşteptau o serie de reporteri şi de fotografi. Fleur îşi recompuse mina fermecătoare dintotdeauna, aruncând câte un zâmbet ici şi colo. Philippa intră încadrată de părinţi. înăuntru se aflau deja majoritatea invitaţilor, iar deasupra tuturor trona figura impunătoare, cu

păr roşcat a lui Kern. Acesta se întoarse în clipa în care fata păşi înăuntru, dar nu ieşi din conul de umbră în care stătea ascuns, precum un străin distant. Abia într-un târziu înaintă şi el, zâmbitor, pregătit să primească dovezile ei de dragoste. Imediat ce se întâlniră, o voce groasă, formală, îi îndrumă spre o încăpere laterală.

întreaga ceremonie se termină în doar câteva minute, iar Philippa primi încă un inel, alături de cel de logodnă; cele două bijuterii se potriveau precum două picături de apă. Acum era soţia lui Kern şi toată lumea veni să o felicite, să o ia în braţe, să facă poze. Printre picături o auzi pe Fleur discutând cu un reporter despre rolul ei din piesa lui Kern

- O femeie cam nesuferită, dar rolul este unul foarte consistent şi solicitant.

în minutele ce au urmat, cei doi soţi urcară în maşina lui Kern, lăsându-i pe invitaţii veseli în urmă. Ieşiră în strada aglomerată de trafic, şi în afara hainelor de gală, puteai zice că totul se desfăşoară precum în orice altă zi.

- în sfârşit singuri, oftă el.
- Şi eu voiam să spun acelaşi lucru.
- Spune-o, nu te acuză nimeni de repetitivitate.

Philippa încerca să pară foarte naturală, deşi îi tremurau palmele.

- Să trecem peste petecere?
- Aş vrea eu.Aş fi vrut să plecăm chiar acum, oriunde ne-am duce.
- Mergem şi luăm valizele şi ne luăm la revedere.

Se putea încredinţa planurilor sale. Oftă fericită şi-şi admiră ambele inele de pe degetele tremurânde.

- E foarte frumos şi acesta.

- Mă bucur că-ţi place.

- Tu ai purta un inel dacă-ţi cumpăr?

- Sigur că da.

- Atunci aşa o să fac.

Ajunseră acasă înaintea celorlalţi, şi profitară de momentul de linişte pentru a îndesa valizele în portbagaj, timp în care Philippa îşi ceru scuze faţă de ceilalţi, motivând că din cauza condiţiilor meteo, mai bine plecau de pe-acum. Până să plece, sosiră şi restul invitaţilor; Philippa îşi sărută mama, iar Kern dădu mâna cu Phillp.

- Să ai grijă de ea.

- Aşa am să fac.

Una din maşini era aproape să-i oprească la ieşirea de pe aleea principală.

- Scuze, strigă Kern pe geam, beţi şi în cinstea noastră.

- Ce ne facem dacă nu putem lua un avion? întrebă îngrijorată fata, văzând că ceaţa acoperea toată întinderea câmpiei.

- Putem merge cu maşina până la Londra, luăm o cameră la un hotel pentru noapte, şi prindem zborul de mâine dimineaţă.

- Si unde mergem?

- în Grecia.

Philippa nu mai fusese acolo şi-l vedea deja pe Kern plimbându-se printre ruinelele antice precum într-o reclamă veche.

- Cum te-ai simţi în vârful unui munte din Ţara Galilor? întrebă
el.

- Poftim? - nu-l auzise; o maşină cu farurile aprinse trecu

din direcţia opusă.

-Am un loc de ani de zile. E cam dărăpănat, la zece kilometri de orice alt oraş; nu mi-am pus în gând să te duc acolo în luna de miere, dar acum. cu vremea asta.

Amândoi îşi doreau să meargă acolo. în Grecia puteau merge în orice lună a anului, dar după tonul emoţionat din glasul său, Philippa realiză că el se simţea atras de acel loc şi că se temea de reacţia ei. Atunci îşi aminti de episodul de la ruinele mănăstirii de maici.

"într-o zi, visase ea, o să am casa mea cu pârâu alături şi cu o lampă de petrol în geam"

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu este un lucru cu care să mă mândresc. Are două etaje, fără curent, fără instalaţii sanitare; de aceea cred că e mai bine să mergem la hotel şi-apoi în Grecia.

- Dar vreau să mergem acolo. Te rog.

- Odată ce ajungi acolo, nu mai poţi fugi aşa de uşor, o avertiză el spre amuzamentul fetei.

- Nici tu. E bine?

- OK. Ne oprim la Long Medway ca să dau nişte telefoane.

Asta însemna în satul următor. Cât timp Kern ieşise din maşină,
Philippa intră într-o băcănie să cumpere de mâncare. După ce aduse pachetele la maşină, se plimbă un timp prin faţa vitrinelor din apropiere, zâmbindu-i lui Kern care se afla în cabina telefonică.

- Gata, am anulat totul.

- Dar tot va trebui să plătim ceva.

-Altfel n-ai cum să renunţi la nimic în ziua de azi.

- Şi nu te deranjează?

- îmi doream să alegi cabana, dar m-am gândit că pentru o lună de miere mai bine îţi ofer un mediu cu care eşti obişnuită.

Adică lux. în schimb, fata tânjea după dragoste, nu după bunuri materiale.

- Putem face focul foarte uşor, sau să aprindem lămpi.

- Iar mâncarea e gata pregătită, şi o luară spre maşină mână-n mână. Un foc în şemineu şi o lampă, şopti ea. Mergem acasă, nu?

- Oarecum, şi o strânse mai tare. Da, draga mea, mergem acasă.

Ceaţa încetinea avansarea. Nu opriră pentru o masă caldă; în
schimb, Philippa deschise o conservă şi prepară câteva sandvişuri, pe care le mâncară în grabă. în mai multe rânduri, fata încercase să-l facă pe Kern să-i dea amănunte despre cabană. Astfel aflase că pe vremuri casa fusese a unui cioban, şi că de mulţi ani stătea în paragină. Kern o cumpărase foarte ieftin cu zece ani în urmă şi acolo crease primul său roman. Uneori mai lucra acolo. Philippa nu primi amănunte despre aspectul casei.

- Ai răbdare, o amăgea el. Din descriere poate părea cam primitivă. Iar dacă într-adevăr aşa ţi se va părea, mâine ne facem bagajele şi plecăm în Grecia.

Philippa mestecă în grabă ultima îmbucătură de sandviş pentru a protesta.

- Crezi că te-ai căsătorit cu o sclifosită incurabilă? izbucni ea. Stai că-ţi arăt eu că sunt tare pe poziţii.

- Stiu asta, şi o prinse uşor de bărbie. Nu mă prosteşti pe mine cu privirea ta de fetiţă cuminte.

- Dar sper că tu nu eşti mai îndârjit decât pari.

Adora felul său de a fi, dar oricine l-ar fi luat drept un scandalagiu.

-Acum e prea târziu să-ţi pui această problemă. îmi doresc.

- Ce anume?

- Să-ţi fi spus despre cabană mai devreme ca să fie o chestie stabilită.

Opri pentru a arunca punga cu gunoi şi ieşi îngândurat din maşină.

-Măcar aşa o puteam aranja puţin ca să arate mai primitoare, zise la întoarcere.

- O să-mi placă.Promit.

- Da?

Cu toate problemele pe care şi le punea acum Kern pentru a n-o dezamăgi, Philippa se preocupa de două ori mai mult pentru a se ridica pe măsura aşteptărilor sale. Deşi nu mai acorda atenţie nici numelui de Lilias Storr, şi nici celorlalte - indiferent cine ar fi fost - nu mai avea mult până la momentul adevărului, când va trebui să facă o comparaţie.

La capitolul dragoste era o neiniţiată, nu ştia absolut nimic. De unde să ştie dacă simplul fapt că-l iubea era de-ajuns, din moment ce tot mai mult se punea accentul pe măiestria actului sexual, care de fapt se învăţa? Or ea nu era nici măcar o figură atractivă. Trusoul era extraordinar şi spera ca îmbrăcată astfel să apară mai fermecătoare ca de obicei, fie zi, fie noapte; dar nimic din ce avea nu se potrivea la o cabană izolată. Poate că ar fi fost mai cuminte să fi mers la un hotel, într-o locaţie mai populată.

Prea târziu însă pentru astfel de gânduri, dar fata îşi tot învârtea speriată inelele pe degete.

- Te iubesc, îl auzi; la ce te gândeai?

- Parcă ai capacităţi paranormale şi citeşti gândurile oamenilor.. .Şi eu mă gândeam că te iubesc.

"Sper să meargă totul bine. N-aş suporta să-l pierd tocmai acum."

Intrară în Ţara Galilor pe nişte drumuri şerpuitoare, traversând satele mohorâte, apoi urcară tot mai sus printre dealuri, până ce ajunseră în zona muntoasă. Ceaţa învăluia crestele nu foarte înalte, precum un voal cenuşiu ireal prin splendoarea lui.

Cu harta pe genunchi, Philippa urmărise traseul lor, dar era cât pe ce să-i scape din vedere satul în care trebuiau să ajungă. De altfel, nici nu merseră prea mult şi Kern coti pe o cărăruie destul de încăpătoare, care ducea spre o fermă.

- Asta e.? începu fata. Cred că nu.

- Aici locuieşte familia Lewis. Ei mi-au vândut casa. Dacă văd lumină sus o să vină imediat să se asigure că n-a intrat vreun intrus. Mă duc să-i salut şi să vină să te vadă.

Femeia care-i deschise lui Kern dispăru imediat înăuntru şi se întoarse cu un bărbat şi un coş, păşind mărunt spre maşină. Zâmbea vădit preocupată, dar glasul ei trăda un suflet cald şi primitor.

- Ce surpriză plăcută, draga mea! Nu ne aşteptam s-o vedem aşa de curând pe soţia lui Kern, dar nu ştiu zău ce-o să faceţi deocamdată din casa aia. Dacă mă anunţa, măcar făceam eu focul.

- N-am putut suna, zise Kern din spate.

- Trebuia să mai încerci.

în coş erau ouă, lapte şi încă ceva acoperit cu un şervet; femeia i le înmână lui Kern.

- Sunteţi mai mult decât bineveniţi la noi, adăugă spre Philippa.

- Mulţumim, dar.

- Normal că vreţi să fiţi singuri, interveni fermierul cu reproş pentru soţia lui. Nu te mai băga femeie. E vară şi-o să fie destul de plăcut acolo sus.

- Sper, şi se dădu la o parte, felicitându-i încă o dată şi urmărindu-i cum pleacă.

-Acum, spuse Kern în timp ce ieşeau în drum, îl întreabă pe Hew cum de unul cu bani mulţi ca mine îşi aduce nevasta tocmai în pustietatea asta.

- Si el zice "Nu fi proastă, femeie!"

Râseră amândoi.

- încă n-ai văzut-o. Poate că ai să regreţi că n-ai acceptat invitaţia.

Când poteca se îngustă, cei doi lăsară maşina în drum şi începură
să urce la pas. Philippa ducea o valiză, iar Kern coşul. Din cauza ceţii, începea să se însereze mai devreme, aşa că abia când se apropiară foarte tare de cabană reuşiră s-o vadă.

- De ce naiba nu străluceşte soarele astăzi? se revoltă el. Arată cu totul altfel dacă e vreme frumoasă.

- Dacă era vreme frumoasă, n-am fi fost aici.Si nu-mi mai da fiori. Doar nu e peşteră, nu?

Era o căsuţă din piatră, cu obloane masive din lemn, ferecată de orice intruziune a lumii dinafară. Kern descuie, iar uşa scoase un scârţâit prelung când o împinse în lături. înăuntru - întuneric beznă.

- Să aprind lămpile şi să trag obloanele? Sau preferi întunecimea?

Kern o ridică în braţe şi-o trecu pragul. Philippa se încordă în
braţele lui. Nu se temea, ci doar stătea încordată, până ce el o puse uşor jos, sărutând-o.

- întotdeauna e mai rece aici, dar se încălzeşte repede dacă fac focul. Nu te mişca.

Şi ieşi, deschizând şi obloanele, iar lumina palidă pătrunse până în mijlocul camerei. Kern intră înapoi cu bagajele. Philippa, între timp orbecăi să zărească câteva detalii interioare; apoi totul prinse contur pe măsură ce se aprinseră câteva lămpi, precum şi un foc mare în soba de gătit.

Pereţii erau şi aici tot din piatră, tavanul traversat de grinzi din lemn, înnegrit de fum. Mobilierul era alcătuit din câteva scaune din lemn şi o masă, un dulap şi o lespede din marmură.

Focul începea să mocnească în sobă. "O, da, gândi fata, o da!"

- Mai e şi o bucătărioară aici, baia e afară, iar sus două camere. Cam atât, mă tem.

- Ştiam eu că o casă de fermier e prea frumos ca să fie adevărat. Pot fierbe un ceai? De unde iau apă?

- De la pârâu. Iau eu.

Şi scoase de undeva din bucătărie o găleată de plastic. Pe drum trecuseră de mai multe ape curgătoare, una chiar destul de aproape de casă. Până să se întoarcă el, Philippa găsi câteva ceşti, farfurii şi pahare în dulapul de bucătărie. Rămăseseră câteva conserve de altădată, plus mâncarea adusă de ei acum şi cea primită - le ajungea. De asemenea, Philippa cumpărase şi două sticle de vin, una bineînţeles că aveau s-o deschidă în acea seară.

- Mă întreb dacă i-ar păsa cuiva de faptul că dorinţele puse la Izvorul Maicilor se împlinesc.

- A, deci aşa.sunt vrăjit acum, şi o trase spre el, masându-i uşor zona gâtului, unde se simţea încordarea. Sper că n-ai nevoie de celalată valiză în seara asta, nu?

Ea dădu din cap; oricum nu prea avea lucruri folositoare.

- Duc asta sus, şi intră pe o uşa care ducea spre scări.

Kern luă şi o lampă cu el. Philippa nu ştia dacă poate să-l urmeze sau nu. O femeie încrezătoare în locul ei, ar fi urcat şi ar fi despachetat lejer; sau urca măcar pentru a inspecta locul. însă ea nu găsea curajul.

Poate dacă el s-ar fi uitat înapoi, sau ar fi întins o mână ca s-o invite. Dar scările nu erau îndeajuns de late pentru a permite doi oameni în acelaşi timp. Aşa că Philippa rămase jos, despachetând mâncarea. Pe când îl auzi coborând, tocmai căuta prin sertarele dulapului.

- Nu-mi spune că n-ai tirbuşon.

- Te-am avertizat că e primitiv. Uite aici pui gâtul sticlei ca s-o desfaci, şi încercă să ia sticla din mâna ei, dar fata se agăţase tare de ea, fără însă ca el să-şi fi dat seama.

Era bineînţeles o glumă care o amuză. Kern aduse un tirbuşon şi desfăcură sticla, iar Philippa turnă în pahare. Un timp doar stătură fără a zice nimic, sobind din vin. Tânăra era în culmea fericirii, îşi dorea dragostea lui mai mult decât orice altceva pe lume, dar era prima oară pentru ea şi-i era teamă.

-Am adus păpuşa cu mine. Mă gândeam s-o pun pe noptieră, aşa o ţineam acasă.

-Aici nu am noptieră.

-Atunci, o s-o pun pe jos.

- O să aducă puţin stil camerei.

- Mă duc s-o iau. E în valiză.

- Ia o lampă.

De data asta Kern rămase pe loc, iar Philippa urcă scările care scârţâiau şi ele, până în dormitor. Nimic interesant sus, în afară de un pat mare, un scaun, un cufăr şi un dulap. Puse lampa pe cufăr, la fereastră şi-şi deschise valiza. Avea la suprafaţă rochia pe care plănuise a o purta în acea seară, din tafta purpurie, asortată cu sandale argintii. Le căută pe acestea din urmă, scotocind întregul conţinut. în ele avea să se simtă mai bine, aşa că decise să le îmbrace.

Lampa deja făcuse puţină căldură în cameră, deşi când se descălţă, o luă cu tremur. Posibil să smulgă un zâmbet din partea lui Kern dacă o vedea aşa, dar amuzamentul lui o va înduioşa şi mai mult, şi poate că are s-o ia pur şi simplu ca pe o glumă. Iar după câteva pahare, ea însăşi avea să se simtă precum o prinţesă victoriană. Sau poate că miresele întotdeauna aveau aceleaşi sentimente, indiferent cât de emancipate ar fi fost.

Rochia o prindea de minune, cu toate că nu avea o oglindă. Dar se revedea pe sine în clipa în care încercase la magazin aceeaşi rochie. începu să se încalţe când îl auzi pe Kern strigând-o. Uşa de la baza scărilor fusese închisă până atunci, iar el o deschise şi jos apăru figura lui în umbră. Ea încercă să-i răspundă, dar în clipa următoare el se ivi în prag şi ea scăpă pe jos sandala neîncălţată.

- Arăţi splendid!

- Mulţumesc. Voiam să.. .Sper că nu te aştepţi la prea mult din partea mea, nu?

- Nu? şi o îmbrăţişă pasional, sărutând-o.

- E prima oară, murmură ea în pieptul lui simţindu-i buzele

în creştet.

- Ce mărturisire teribilă.

- Nu râde.

- Nu râd.

- Te iubesc, zise ea cu ochii închişi, dar nu cunosc nimic despre.cum să satisfaci un bărbat. E de-ajuns să-l iubeşti?

- E mai mult decât suficient.

Degetele lui o atinseră înfiorate, îndepărtară materialul fin al rochiei de pe umeri, iar fata rămase nemişcată, plutind, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului său. Kern o luă pe sus şi-o purtă
până la pat.

Se zice că uneori e dureros, dar pasiunea lui o învălui şi-i descătuşă fiecare părticică din corpul său, ridicând-o pe culmi mai presus de orice durere fizică. Niciodată nu crezuse Philippa că se poate atinge o împreunare atât de completă a trupurilor şi o împărtăşire atât de perfectă a tuturor senzaţiilor, conducând-o spre extaz undeva în afara acestei lumi, spre o lume aproape ireală, dar nici într-aceea nu ar fi putut trăi mai intens toată acestă experienţă.

Obişnuia să se trezească din această lume ireală în singurătate, dar de data aceasta, după somnul fără vise, îl găsi pe Kern alături.

Lampa se stinsese, şi lumina pătrundea doar prin pătratul mic de geam. Pentru o clipă Philippa se întrebă unde se află, pentru ca imediat după, să realizeze că aici îşi dorea să rămână pentru totdeauna, alături de bărbatul iubit, care acum îi era soţ. Ea se zvârcoli puţin şi-l auzi:

- Bună dimineaţa, draga mea.

Se trezise şi el mai devreme, iar acum stătea şi-o privea,

cu zâmbetul pe buze. îi vedea surâsul chiar şi pe întuneric.

- Cât e ceasul?

- De ce? Nu ne grăbim nicăieri.

- S-a stins lampa?

- Eu am stins-o.

în timp ce ea dormea.

- Cred că ar trebui să despachetez ca lumea, şopti ea. Hainele costă o groază de bani.

- Ţi-am pus eu câteva în dulap. Mâine îţi aduc şi umeraşe.

-Ah, cât lux! râse ea mângâindu-i obrazul cu buzele. Urmează să am parte şi de un covor persan în curând!

- Stii ce-am să-ţi cumpăr? O nouă saltea. Asta e din păr de cal.

Acum că ştia, Philippa gândi că e cea mai dură şi mai incomodă
saltea pe care dormise vreodată. O pipăi.

-Au scos calul din ea?

- Şi dacă nu l-au scos, n-a zis nimic în ultimii zece ani.

- Chiar poţi cere să ţi se aducă o saltea până aici?

- O s-o aducem noi cu maşina până la un punct. Lui Bron o să-i placă. O să creadă că numai ce te-ai uitat tu la pat şi n-ai vrut să dormi în el după care m-ai pus să cumpăr una nouă.

Nu venise cu nicio altă femeie aici. într-un fel şi pentru Kern fusese prima oară, ceea ce o umplu de emoţie.

- Ţi-e foame?

- Sunt lihnit! şi-i muşcă urechea, gâdilând-o pe spate.

- De mâncare. Altfel şi eu aş putea să te mănânc pe tine de foame.

- Haid, pune-ţi nişte papuci de casă; podelele sunt cam aspre.

- îmi pun mai mult decât nişte papuci.

- Păcat.. .Deşi eşti o fată suplă, n-aş vrea să te văd cum cazi pe scări. Stai să aprind lampa.

Se ridică din pat, iar Philippa rămase vrăjită în faţa acelui trup perfect sculptat, cu umeri laţi şi coapse puternice. îl urmări în timp ce reaprindea lampa, apoi ieşi de sub aşternut şi se înfăşură în prima cămaşă de noapte la îndemână din bagaj. Toate cele pe care le avea erau foarte frumoase; le alesese să fie cât mai speciale. Aceasta era italienească, de un roz-pal şi se deschidea amplu pe linia sânilor. Se acoperi apoi cu un halat din mătase albă legându-şi cordonul la mijloc, încălţând şi sandalele argintii.

-Sper că nu eşti o vedenie, zise el apropiindu-se. Ai grijă cum mergi pe tocuri. Scările.

- Ştiu, ştiu.

Mâncarea din seara precedentă era neatinsă. Mai puseră doar un ibric pe foc, iar Kern înteţi flăcările. Cafeaua se făcu în doar câteva minute. Gustară din plăcinta doamnei Bronwen, cea mai mare parte
din mâncarea gătită şi o sticlă de vin.

- Dacă tot mergem să luăm o saltea, zise Philippa, trebuie să-mi iau nişte blugi şi o cămaşă sau două. Credeam că o să mă lăfăi prin cine ştie ce hotel luxos.

- Puteai.. ..Si încă mai poţi, zâmbi el. Si o pelerină de ploaie - dacă nu se lasă ceaţa.

în acea dimineaţă însă vremea se schimbă complet, ceaţa ese ridică, lăsând vârfurile munţilor scăldate într-o baie de lumină. După micul dejun, coborâră la maşină pentru a doua valiză, apoi o luară din loc spre cel mai apropiat centru comercial din zonă.

Cum se aflau într-o staţiune, Philippa se opri la un stand cu vederi.

- Cred că se aşteaptă să audă de vreo staţiune cu nume exotic.

- N-ar trebui să aştepte vederi de la un cuplu în luna de miere, spuse el. Ce-ar vrea să le scrii? "Ne-am fi dorit să fiţi aici?"

- Sub nicio formă!

Găsiră saltea, cearşafuri, iar Philippa îşi luă câteva cămăşi şi maiouri, precum şi blugi.

- Mi-am cumpărat lucruri atât de drăguţe pentru trusoul meu, remarcă fata cu regret, pe care n-am să le port. Să mă îmbrac mai special pentru cină?

Era bineînţeles o glumă, căci hainele pe care le adusese nu se potriveau cu decorul. Seara, Kern rămase afară ca să facă nişte cârnaţi, iar Philippa îşi îmbrăcă o bluziţă fină şi o rochie vernil, şi el nu o ridiculiză deloc. Ocrotită acolo sus în munţi, Philippa se simţea precum o regină, în ţinuturi neumblate de picior femeiesc.

Ca să se distreze, încercă şi alte haine. O dată coborî în pantaloni de catifea purpurie, cu un maiou auriu şi dansă un dans oriental, şerpuind cu braţele şi unduindu-şi şoldurile, Kern zise:

- Interesant.

- Mulţumesc, şi continuă să se unduiască pe lângă el. Sunt favorita sultanului, iar el o prinse.

- Nu mă mir.

Am să-i rup gâtul sultanului.

Deşi o nebunie, Philippa se amuza copios încercând tot felul de ţinute din trusou.

Apoi învăţă să gătească pe sobiţa din bucătărie. Dacă lăsai o caserolă înăuntru, când te întorceai acasă găseai conţinutul gata făcut.

Când te întorceai acasă..Aceasta era cea mai aventuroasă parte de pe parcursul zilei. Vremea continuă să fie plăcută, iar uneori cei doi mai făceau excursii prin munţi, de-a lungul cursurilor de ape sau a unor poteci umblate, întâlnind vaci sau oi. Kern se descurca foarte bine prin acele părţi. Aerul era rece şi foarte curat. După care se întorceau acasă.

Altă dată se duceau să vadă ruinele unor vechi castele de pe dealuri singuratice sau ale unor biserici cu ziduri încrustate, părăsite printre vegetaţia bogată şi umbroasă. Alteori mergeau prin orăşele sau mici staţiuni, dar printre alţi oameni Philippa se simţea însingurată.

-Aş vrea să fim doar noi doi, îi spusese în ziua căsătoriei.

-O să fim.

Aşa se şi întâmplă în prima săptămână. Chiar şi familia Bronwen sau Hew când veneau cu lapte şi intrau în casă, păreau doar nişte umbre, zâmbind apatic.

Reale erau doar atingerile lui Kern, glasul său şi tot ce împărţeau, fiecare clipă din povestea lor de dragoste.

Avea încă multe de învăţat despre el, şi asta putea să-i ocupe întreaga viaţă.

Aflase deja că părinţii lui muriseră într-un accident de maşină pe vremea copilăriei sale, că fusese crescut de un bunic, într-un sat de mineri şi că această experienţă îl marcase pe viaţă. Bătrânul murise când Kern împlinise şaisprezece ani, iar el intrase în Marina Comercială. După patru ani, cumpărase această cabană, scrisese câteva din piesele sale şi se anagajase într-o afacere cu petrol.

Asta îi povestise Philippei. Scrisul îl ajuta să supravieţuiască, iar Philippa era conştientă că-i va lua destulă vreme până să-l recâştige integral doar pentru ea, după agitaţia din lumea exterioară şi după sacrificiile muncii de scriitor. Cel puţin în acea săptămână amândoi trăiră foarte fericiţi.

în ultima seară, ieşiră să cineze la un hotel local, construit pe o muchie de stâncă şi cu vedere spre un golfuleţ; luna se răsfrângea în apa acestuia şi cei doi o priviră fascinaţi pe tot parcursul cinei. Apoi se întoarseră acasă. Philippa se ţinuse de braţul lui pe drumul de înapoiere, şi Kern o lua în braţe la vreo trecere mai dificilă peste cursul de apă, fericit, afectuos. Cabana îi aştepta, cufundată şi ea în razele selenare.

- Mi-aş dori să nu ne întoarcem, spuse ea în prag. Am putea trăi aici. Ai putea scrie aici.

Dar ştia foarte bine că nu se pot izola complet de lumea dinafară.

- Putem veni aici oricând doreşti, promise el şi intră şi aprinse câteva lămpi.

Focul ardea cuminte în sobă, dar ea rămase în prag. Alte lumini în afară de farurile maşinilor care treceau în vale, nu mai existau. De pe alte culmi muntoase se zăreau luminiţele satelor adăpostite între stânci; jos, la fermă era întuneric.

- Mulţumesc pentru săptămâna asta, dragul meu.

- Si eu îţi mulţumesc.

"Iubirea mea, dragul mea, viaţa mea".

- Crezi în ideea că în viaţă totul se plăteşte şi că fericirea însăşi are
un preţ?

- Nu, şi o trase la pieptul său, şi ea se simţi în siguranţă.

Dacă într-adevăr trebuia să plăteşti pentru fericire, Philippa nici măcar nu îndrăznea să gândească la ce i s-ar cere, dar ştia doar că vrea să se întoarcă în societate.

Capitolul 6

Casa de fermier a lui Kern diferea sub toate aspectele de cea din munţi. în timpul săptămânii din Ţara Galilor, Philippa cumpărase tot felul de nimicuri - vase, mici obiecte, o vază mică. La următoarea plecare voia să cumpere perne şi carpete. Aici însă Kern avea de toate; nimic nu-i lipsea. Nu că ar fi fost un apartament complet, dar mâncarea o găsea gata făcută, iar doamna Harris îi aşteptă cu un buchet de trandafiri pe masa pregătită pentru cină.

Pe o măsuţă din hol găsiră un morman de scrisori. Kern duse sus bagajele, apoi îşi citi corespondenţa.

- Nimic pentru mine, presupun, zise Philippa deşi nu se aştepta ca cineva să-i scrie pe această adresă.

- Nu cred.

îl urmări şi reflectă că niciunul din plicurile mari albe n-avea cum să fie de la Lilias Storr; deşi era ridicol, tânăra simţea în nări acelaşi parfum pe care-l găsise în acea zi în maşina lui Kern. Nici măcar nu era sigură dacă e al ei; se duse la trandafiri şi inspiră adânc ca să-i treacă celălalt parfum.

în timp ce el citea, tânăra femeie sună acasă. Răspunse Fleur, ca de obicei - avea o plăcere deosebită în a ridica ea receptorul.

- Salut, draga mea, e totul în ordine?

- Da, normal.

Abia se stăpâni să nu-i spună "De fapt am descoperit că are deja o soţie şi cinci copiii."

Află că avea nişte scrisori şi nişte cadouri de nuntă.

- încerc să ajung mâine, şi-i surprinse privirea întrebătoare a lui Kern. Doar eu.

- Doar tu.Si s-a terminat luna de miere?

- Ne vedem mâine, se grăbi fata.

- S-ar putea să nu fiu acasă; facem repetiţii şi după-amiază cred că vine şi Philip.

- Atunci vin dimineaţă; şi normal că nu mă aştept să staţi după mine. Sper că repetiţiile merg bine. Pa, şi închise.

- Ceva noutăţi? se interesă Kern după aceea.

- Nimic.

Acum însă avea remuşcări.

Kern ridică receptorul şi formă un număr. Una din scrisori era de la un tip care vizionase unul din serialele făcute după o piesă mai vechea de-a lui, şi-l contactase. De-atunci, între cei doi se stabilise o prietenie durabilă, precum şi un parteneriat de afaceri de peste zece ani, care-l adusese pe Kern în topul vânzărilor.

James Barstow îi trimitea acum felicitările sale, cu speranţa că marajul nu-i va afecta performanţele profesionale.

Fără a citi scrisoarea, Philippa îi ghici întrucâtva conţinutul, precum şi faptul că soţul ei era la fel de nerăbdător să reia lucrul precum editorul său. Kern intră în biroul său pentrun a vorbi cu James.

Philippa văzuse de-afară biroul, dar înţelegea grija lui Kern pentru ca nimeni să nu intre acolo. Era de fapt o cameră de lucru în adevăratul sens al cuvântului. Geamul dădea în câmpiile dimprejur,
dar trebuia să te ridici pe vârfuri ca să vezi ceva.

Kern n-o invită nici acum înăuntru, ci închise uşor uşa. Probabil că în acea seară doar va revizui puţin munca din ultimul timp, deşi ea nu-şi dorea să-i fie închisă uşa în nas. Mai bine o închidea ea cu propria ei mână.

Tânăra se apucă să despacheteze. Avea destul spaţiu în dulapurile din dormitor. Se ocupă doar de ale ei, lăsând deoparte bagajul lui. Nici la cabană el nu-şi desfăcuse valiza fiindcă avea

acolo lăsate câteva lucruri mai vechi şi mai comode la purtat.

Philippa îşi puse păpuşa pe noptieră şi era fericită că o adusese. Era s-o uite acolo fiindcă el trăsese obloanele şi se făcuse întuneric în cabană; noroc că-şi amintise de ea.

- Dacă ar lua cabana foc, aia ar fi prioritatea ta? o tachină el.

- De ce nu. Astfel de păpuşi iau foc foarte uşor.

Şi aici, ca şi la cabană, Philippa se simţea casă. Plănuia totuşi să-şi pună oarecum amprenta asupra spaţiului, fără schimbări majore. Cel mai simplu era să-l răsfeţe pe Kern pentru ca prezenţa ei să-i devină necesară. O va păstra şi pe doamna Harris, pe care Kern o avea încă de la început la curăţenie şi la cumpărături, dar Philippa dorea să gătească şi să devină o specialistă în arta culinară.

Urmărea de asemenea să-şi caute ceva de lucru. Grădăniţa era deja prea departe ca să ajungă în fiecare zi, şi oricum anagajaseră o altă mamă tânără ca să le ajute pe fete. Cum Kern lucra dimineţile, şi ea avea nevoie de o ocupaţie. Poate ceva într-un birou. Terminase cursul, şi scria destul de repede la maşină, iar în adâncul sufletului spera ca-ntr-o bună zi, Kern s-o accepte drept secretara sa. De altfel chiar îi sugerase pe drumul de întoarcere să-i scrie câte ceva la maşină, dar el protestase că nu e obişnuit să dicteze nimănui. Totuşi, dacă-şi va dovedi eficienţa, poate că o va accepta deoarece noul stil de viaţă îi dădea încredere în forţele proprii.

Sansa unui loc de muncă sosi de unde nici nu se aştepta. în aceeaşi zi în care ei reveniră în oraş, Kern primi vizita unor prieteni. El se pricepea de minune la a socializa. Cei care nu o văzuseră încă pe soţia lui apăreau acum din curiozitate, neinvitaţi, pe motiv că se aflau "în trecere". Bineînţeles că erau poftiţi înăuntru şi stăteau la mici bârfe.

Philippa pregătea în bucătărie câteva gustări, fericită că soţul ei primeşte prieteni, deşi probabil că mulţi dintre aceştia o cunoşteau şi pe Lilias Storr şi că încă se întrebau de ce-o alesese tocmai pe ea.

Unul dintre aceşti prieteni Roy Wesk, avocat, cam de vârsta lui Kern. Arăta destul de bine, serios, şi cu trăsături fine. Philippa gândi că majoritatea cazurilor sale trebuia să fie comune fiindcă nu părea a se agita prea mult şi nici nu arăta foarte înstărit, deşi nu ducea lipsă de fonduri. El îi surprinse privirea exact în clipa în care tânăra medita la aceste probleme, moment în care ea se ridică şi-i oferi un sandviş. Si nu se înşelase prea mult. Se aşează lângă el şi începură a vorbi despre diverse lucruri. Aşa află că el e în căutare de o secretară de mai bine de o lună. Philippa ceru mai multe detalii, sperând să ajungă la cele ce-o interesau pe ea în particular.

- Stiu pe cineva care s-ar potrivi, zise ea într-un final şi el se lumină tot la faţă.

- Trimite-o la mine.

- Eu sunt, şi-i expuse câteva din abilităţile sale.

- Da, ar fi ceva. Kern e de acord?

- Crezi că trebuie să am permisiunea lui? glumi ea, dar Roy se feri.

- N-am vrut să. şi Philippa îl chemă pe Kern acolo.

- Te superi dacă-mi iau ceva de lucru? la care el o luă de bărbie scuturând-o uşor.

- De-asta m-am căsătorit cu tine, ca să te pun la muncă, să mă ţii
numai cu bere şi cartofi prăjiţi. Ce fel de slujbă?

Mai târziu, după plecarea musafirilor, el reluă subiectul.

- S-ar putea să nu-ţi placă să lucrezi pentru bătrânul Roy. E un

afacerist fără măsură.

- Mi se pare amuzant. Mă uitam la el şi-mi ziceam că e genul de tip serios care nu s-ar judeca pentru probleme mărunte. Şi mi-a confirmat că se cam plictiseşte cu munca lui.

- Şi tot mai vrei să lucrezi pentru el?

- De ce nu? Niciodată n-am lucrat într-un cabinet de avocatură. Dar mă aştept să găsesc tot ce-mi trebuie aici, şi se întoarse spre el.

- Aici? şi o sărută pasional. Aici se nasc scântei.

A doua zi Philippa se prezentă la firma lui Roy iar postul o prindea ca-o mănuşă. Exact de ce-avea nevoie, destul cât să-şi ţină dimineţile ocupate şi cât să-şi formeze un mic cerc de prieteni.

Până spre sfârşitul săptămânii şi Roy se felicita pentru alegerea făcută, pentru că Philippa se dovedi a fi o persoană serioasă şi drăguţă în acelaşi timp. Deşi încă se arăta surprins că prietenul său o luase pe ea de nevastă şi nu pe Lilias.

Zilele se scurgeau feeric pentru Philippa. Doamna Harris se ocupa de casă. Kern se închidea ziua în birou şi lucra, iar ea mergea la muncă. Nu o încânta peste măsură, dar nici nu se plângea de plictiseală. Era mulţumită că-şi pune în valoare abilităţile. Acasă, fiecare masă pregătită de mâinile ei, fiecare lucru mutat, îl făcea cu dragoste. Aşa trecură primele luni, totul numai lapte şi miere.

Când Kern începu să lucreze şi după-amiaza, Philippa putea să treacă şi pe la grădiniţă să mai dea o mână de ajutor; sau mai mergea la cumpărături sau să viziteze oraşul în care locuiau. Timpul se scurgea în aşteptarea serilor. Viaţa ei era construită în jurul lui şi viceversa, deşi cât lucra, Kern se izola într-o lume proprie în care ea nu putea pătrunde.

Majoritatea prietenilor noi erau ai lui de fapt. în unele seri primeau musafiri, iar când mergeau în vizite de fiecare dată Philippa se întreba dacă va da acolo şi de Lilias Storr. Aceasta locuia la Londra, şi probabil că venise în acel mic oraş doar pentru a fi cu el, deci poate că n-avea să se mai întoarcă aici niciodată. Nimeni nu aducea vorba despre ea în prezenţa Philippei, dar fata îi căuta articolele în fiecare revistă de modă. Nu neapărat intenţionat, dar spera totuşi ca soţul ei să nu o surprindă asupra faptului.

La o petrecere, auzi conversaţia unor invitate:

- Lilias Storr e aici? întebă una.

- N-a putut să vină, la care Philippa se îndepărtă, continuând să le audă.

- N-a putut sau n-a vrut? Nu credeam că o să renunţe la Kern aşa de uşor.

- Poate că trage de timp, apoi se suprapuse un hohot de râsete peste cele două, şi Philippa se refugie în braţele lui Kern.

- Mi-a ajuns aici. Mergem?

Pentru prima oară simţise nevoia să scape de mulţime. Acasă, liniştită că erau din nou numai ei doi, se cuibări din nou în braţele lui.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, doar că sunt puţin obosită. Mă bucur că mâine nu merg la lucru.

- Te odihneşti. Gătesc eu.

N-avea să lase gândurile cu privire la Lilias s-o mai deranjeze. Dar normal că nu reuşi să uite complet cele auzite în acea seară. "Trage de timp" suna destul de sinistru. Ca şi cum cineva o urmărea din umbră, pândind momentul potrivit.

Pentru Philippa experienţa mariajului în acea primă vară de

căsnicie se scurse plină de viaţă. Kern deborda de energie, şi cu cât lucra mai îndârjit cu atât părea mai agitat şi cu-atât serile deveneau mai însingurate pentru ea acasă. Orele petrecute la firmă deveniseră o rutină încât întreaga ei admiraţie şi dragoste se îndrepta tot spre Kern. Se vedea că e fericită şi toţi cei ce-o cunoscuseră înainte de căsătorie acum admirau în ea schimbarea.

- Mi se pare că mariajul îi prieşte, remarcase tatăl ei o dată pe când Philippa se afla în vizită.

- Sper că nu te-aştepţi să dureze o veşnicie, interveni Fleur. Poate că Philippa s-a schimbat, dar Kern nu.

Bineînţeles că nu spusese acestea de faţă cu fata ei, care oricum i-ar fi râs în nas. însă oricât de egocentristă şi de superficială era Fleur, de data asta avea dreptate. Se anunţau vremuri tulburi.

Philippa putea să arate cu mâna pe inimă clipa în care a simţit primul fior, adică atunci când a întâlnit-o în sfârşit pe Lilias. Se întâmpla la un grătar, la o veche fermă în stil Tudor. încă nu trecuse vara de tot, începea să amurgească, iar seara se anunţa foarte plăcută. Tânăra cunoştea majoritatea invitaţilor. Gazde erau Laura şi Roland Cranston. Lângă nişte butoaie cu cidru, câţiva invitaţi încercau să animeze atmosfera, iar o tânără femeie înaltă ajuta la pregătirea fripturilor când Philippa şi Kern îşi făcuseră apariţia.

Tânăra purta o fustă neagră şi o bluză strălucitoare şi-i întâmpină. Până să audă glasul lui Kern adresându-se gazdelor îşi văzuse de treabă la grătar, după care se întorsese imediat, privindu-l pe Kern. Avea un chip expresiv şi frumos, iar Philippa o recunoscu imediat ca fiind Lilias Storr.

După ce cuplul mai trecu pe la alţi câţiva invitaţi, rămaseră la

un moment dat singuri, dar Lilias nu veni la ei. în schimb, se duceau ei spre ea şi Philippa afişă un zâmbet cât mai larg, simţind cum i se usucă gura.

Oare ce simţea Kern? Nu părea agitat, deşi era pentru prima oară când el şi Lilias se întâlneau după despărţire. Trebuie să fi fost un moment tensionant. "în afară de câţiva oameni de pe-aici, gândi Philippa, toată lumea va afla. Or să tragă cu ochiul spre noi, chiar şi cei care sunt acum cu spatele or să se întoarcă. Mda, este într-adevăr frumoasă; dar de ce naiba s-a căsătorit cu mine?"

- Bună ziua, zise Lilias.
- Bună ziua.
- Mă prezinţi?
- Philippa . Lilias.

Cele două zâmbeau şi brusc toată lumea amuţi. Femeia le arătă farfuriile cu mâncare şi-i invită să se servească.

- Mai puţin făcută, ca-ntotdeauna pentru tine, şi-i puse lui Kern o friptură în farfurie. Tu cum o doreşti?
- Oricum.
- N-ai preferinţe? surâse cealaltă. Te mulţumeşti cu puţin înseamnă, şi-i oferi o bucată făcută destul de bine, deci nimeni nu putea spune că se purtase cu perfidie.

De fapt, nimeni nu mai scotea o vorbă. Acea primă întâlnire păru amiabilă, iar seara se desfăşură normal. Philippa ar fi trebuit să se distreze, dar nu-şi putea scoate din cap presimţirea că cei doi nu erau la prima lor întâlnire.

Poate că mai existaseră telefoane, sau scrisori. Dar nu mai conta fiindcă ea era acum soţia lui Kern. Dar într-un fel sau altul Lilias tresărise la auzul vocii lui Kern, iar aşteptarea ei afişa o oarecare încredere plină de speranţă.

Femeia era pe-atât de fermecătoare pe cât se temuse

Philippa de ea. Ea şi Kern făcuseră o pereche remarcabilă; cu toate că în acea seară nu mai erau împreună, aşa păreau pentru că niciodată nu se aflau la mare distanţă unul faţă de celălalt. Ar fi trebuit să se danseze dansuri câmpeneşti, dar nimeni nu ştia paşii, iar la lăsarea serii, toată lumea ieşi afară, la focul de tabără ridicat în faţa şopronului. Acolo, Lilias se pomeni alături de Kern. Philippa în partea cealaltă, chiar mai aproape de el, dar avea în permanenţă impresia că e împinsă în lături, în fundal. Nici de el şi nici de ea, şi oricum nu în văzul tuturor. într-un mod foarte subtil, prin glume care pentru ea n-aveau sens, dar la care toată lumea izbucnea în râs; prin amintirea unor locuri şi-a unor oameni care pentru ea nu însemnau nimic. Astfel că ea rămase tăcută, imaginându-şi că Lilias încearcă să o dea la o parte. Mai degrabă celeilalte nici că-i păsa de prezenţa ei, în afara faptului că se căsătorise cu Kern într-un mod aproape inexplicabil.

Era pentru prima oară când o rodeau sentimente de gelozie, într-atât de crunt încât ar fi fost în stare să se smiorcăie ca un copil mic. Strânse cheiţa de aur în palmă atât de tare încât începu să sângereze şi aceasta zvâcni pe lanţ, iar Lilias o observă.

- Ce ciudată. Kern ţi-a dat-o?

- Da.

De unde ştia? Si de ce o întreba?

- Mie nu m-a dat niciodată o cheiţă de aur, zise femeia ca şi cum ea ar fi fost doar o pasageră prin viaţa lui Kern, şi toată lumea râse.

"Dar ţie ce cheia ţi-a dat? ar fi întrebat Philippa. De la casă? De la maşină? încă o mai păstrezi?" Trebui însă să afişeze un zâmbet binevoitor ca să nu-şi trădeze sentimentele. Nu fusese neapărat o glumă cu gust, dar fusese o glumă şi acum zâmbea cu dinţii încleştaţi. Cu timpul efectul glumei dispăru, nu însă şi

pentru Philippa. Si poate că aceasta şi inteţionase femeia. Pe când lumea se îndrepta spre maşini, Lilias îi ieşi tinerei în cale şi-o întrebă cu glas domol:

- Cum ţi se pare acum că ai prins leul de coadă?

- Extraordinar..

- Sau poate căai prins tigrul mai degrabă, continuă, cu ochii mereu la Kern care se afla undeva înaintea lor. Si nu cred că ai să poţi
ţine pasul cu el.

înainte ca Philippa să-i poată răspunde femeia dispăru, prinzându-l pe Kern de braţ, ducându-şi buzele spre obrazul său pentru a-i şopti ceva. Apoi o zbughi între cele două gazde.

- Lilias e foarte frumoasă, remarcă Philippa când ieşiră la şosea.

- Da, zise el atent la trafic.

- Ce ţi-a spus acum?

- Când?

- înainte să urcăm în maşină?

- Noapte bună.

Adică trebuia să abandoneze discuţia deşi îşi dorea cu disperare ca el s-o liniştească, să-i spună că Lilias făcea parte din trecut. Cel puţin asta credea ea şi-avea nevoie o confirmare; siguranţa pe care tocmai o dobândise suferise o nouă înfrângere în acea seară şi-ar fi vrut să-i spună "Te iubesc, spune-mi te rog că şi tu mă iubeşti". Dar nu reuşea să rostească aceste cuvinte.

- Nu mi s-a părut că te-a surprins prezenţa ei aici. Te aşteptai să vină?

- E casa surorii ei.

- Laura Cranston?

- Da.

Nimeni nu-i spusese acest amănunt. De fapt, nimeni nu-i spusese nimic despre Lilias, în afara de cele câteva vorbe auzite la mama ei şi citite prin presă. Pe Laura n-o cunoştea prea bine, o întâlnise doar de câteva ori la alte petreceri, dar nici măcar nu-şi închipuise că ar fi sora lui Lilias.

Asta însemna că Lilias putea reveni în oraş ori de câte ori dorea. Din câte ştia Philippa, până acum stătuse în umbră, şi exista o presimţire că avea s-o cunoască mult mai îndeaproape.

Roy nu participase la grătar, dar atunci când Philippa pomenise de ziua respectivă, bărbatul căzu pe gânduri. Normal că era pus în temă.

- Te-ai distrat aseară? o întrebă pe angajata lui a doua zi.

- Am întâlnit oameni interesanţi.

Se ştia la cine se referă, iar el deveni brusc îngrijorat, încât Philippa îi zâmbi larg pentru a nu stârni compătimirea lui. îi plăcea tipul. Era burlac, locuia singur, fără noroc în dragoste - din câte aflase de la o colegă de-a ei.

Până în clipa de faţă Philippa ar fi zis că mariajul ei mergea ca pe roate, dar Lilias reprezenta o ameninţare serioasă. Kern n-ar fi recunoscut, Roy da, doar după expresia feţei.

De-atunci înainte, de câte ori erau invitaţi undeva, Kern şi Philippa o întâlneau câteodată şi pe Lilias. îndeajuns cât s-o ţină pe Philippa încordată şi cu teamă de a-l părăsi pe Kern, căci întotdeauna o vedea pe cealaltă şoptindu-i ceva la ureche. Poate că-şi închipuia doar, dar amuzamentul din ochii femeii nu mai ţinea de imaginaţia ei. Păstra ceva din felul în care mama ei obişnuia s-o privească. "Cum de poată asta să fie soţia lui Kern?" părea că spune ea.

"Kern mă iubeşte, îşi dicta încontinuu tânăra. S-a căsătorit cu mine. Dar de ce?" Acum începea să refuze miracolul întâlnirii lor

întâmplătoare. Kern şi Lilias fuseseră împreună aproape un an; una era să zici că trecutul s-a dus, alta că cei doi se reîntâlneau, chiar şi-ntr-o încăpere aglomerată.

Tânăra nu căuta să-şi facă sânge rău. Dimpotrivă. Dar cu cât căpăta o privire mai clară asupra situaţiei, cu atât începea să aibă temeri. Câteodată Kern lipsea de-acasă ore întregi fără ca ea să ştie pe unde este. Alteori întârzia până noaptea şi dacă cerea să vină cu el, Kern refuza, spunându-i să se culce.

Poate că simţea nevoia să-şi clarifice totul şi-n mintea lui, să se elibereze. Chiar şi doamna Harris o avertizase că poate deveni irascibil când munceşte prea mult. Prietenii ziceau, cu jumătate de gură, că poate e doar o pasă proastă, şi înţelegeau pe un ton ironic de fiecare dată când Philippa suna să refuze vreo întâlnire.

- Du-te tu, o invita Kern şi câteodată mergea. Dar observase că Lilias nu apărea niciodată când el nu era. O coincidenţă? La fel ca şi telefoanele.

Câteodată Kern răspundea şi se întreba cine este, dacă nu cumva e cealaltă. Dacă-l întreba pe el, Kern n-ar fi recunoscut. Sau cu numerele greşite - dacă răspundea Philippa, celălalt închidea. Sau parfumul. Cel pe care-l simţise atunci, era parfumul lui Lilias. Si încă-l folosea, iar uneori Philippei i se părea că mirosul persistă pe hainele lui Kern. încerca să-şi impună faptul că se făcea de râs, că parfumurile persistau mult timp. Dar începuse a căuta urme de ruj pe gulere, sau fire de păr închis la culoare pe jachetele lui.

Nu găsea nimic. Altfel, nu ştia ce-ar fi făcut. Nu putea vorbi nimănui despre această problemă şi poate că cei care ştiuseră de relaţia celor doi, acum priveau cu milă spre ea.

în afară de aceste amănunte care o preocupau mai nou, nu se putea spune că soţul ei se schimbase în vreun fel. Kern se arăta

la fel de pasional şi la fel de amabil ca-ntotdeauna. Fiecare clipă de dragoste se consuma la fel de minunat, dar nu se putea spune că lui îi era totuna. Philippa era ferm convinsă că-l făcea fericit, ceea ce era adevărat, dar nu avea de unde să ştie ce fel de fericire împărtăşise el cu Lilias.

Philippa îl cunoştea pe Kern de cinci luni, erau căsătoriţi de patru, iar acum se confrunta cu o problemă care o depăşea. Cei ce-l cunoşteau de mai mulţi ani, poate că şiau la ce să se aştepte.

De exemplu Roy. Acesta înclina spre Philippa. De fapt, Philippa reprezenta pentru el genul de fată pe care-ar fi vrut-o pentru sine şi considera că Kern se căsătorise din impuls şi că va regreta acsst lucru mai devreme sau mai târziu. Când colega ei îşi luă concediu, Roy o întrebă pe Philippa dacă poate lucra şi după-amiezile, iar fata acceptase, pentru că soţul ei era ocupat mai toată ziua acum.

- E ocupat, nu? repetase Roy cu subînţeles începând să-şi agite stiloul nervos, ca şi cum Philippa l-ar fi rugat s-o reprezinte într-un proces de divorţ.

- Lucrează.

N-avea nevoie de mila nimănui, cu atât mai puţin a lui Roy. Nu nega încăpăţânarea şi străduinţa lui Kern, dar nu discuta stilul său de lucru cu nimeni.

- Talentul nu-i loveşte pe toţi din senin, adăugă pentru a-i închide gura.

- Kern are inspiraţie de moment, sunt sigur. Nici n-am sugerat că n-ar avea, după care continuă cu scrisorile lui.

Philippa se arătă amuzată, ignorând aluzia cum că soţul ei o neglija. Probabil că aceasta era impresia generală. Probabil că cei dinafară ştiu mai multe despre căsnicia ei decât ea însăşi.

în acea seară îl anunţă pe Kern că va lucra în plus.

- Doar cât e plecată doamna Gould. Nu te superi, nu?

- Nu.

Experimentase o nouă reţetă iar acum se aşezau la masă. îi reuşise.

-Atâta timp cât eşti mulţumită, iar Philippa îşi aminti de scena în care-l întrebase dacă poate să-şi ia de lucru.

Acum expresia feţei lui din acea seară părea a-i spune "Fă ce vrei atâta timp cât nu ne deranjezi".

- Să ştii că nu e chiar aşa de plictisitor la birou. Roy e foarte simpatic.

- Da, e un tip de treabă.

- Spune că eşti cam necioplit.

- Mă bârfiţi des?

După ton nu părea deranjat, dar nu puteai spune dacă a pus o întrebare sau a făcut o afirmaţie.

- Discutam despre munca ta. Roy crede că în ziua de azi cam aşa trebuie să te porţi ca să ajungi în vârf şi să te menţii acolo.

- De-aia s-a blocat el la mici afaceri imobiliare, pentru că e un tip de treabă şi n-a reuşit să iasă din birocraţie. începe să-ţi placă tipul?

- Ce-ntrebare! se prefăcu ea şocată, apoi zâmbiră amândoi.

O astfel de replică n-avea nevoie de răspuns. Nu exista bărbat pentru care Philippa să fi simţit aceeaşi dragoste. Şi dacă-ar fi răspuns "Da", l-ar fi şocat îndeajuns la fel cum pe ea ar fi devastat-o vestea că el iubea altă femeie? Schimbă brusc subiectul încât Kern sigur realiză intenţia, dar nu reacţionă ci se antrenă în discuţie.

Şi totuşi, Philippei începea să-i placă de Roy. Munca lor îi apropia, dar niciodată n-ar fi reuşit să-i creeze emoţii puternice, sau niciodată nu l-ar fi privit altfel decât un simplu coleg sau

prieten. Roy ştia s-o asculte, să o sprijine, iar până la un punct, femeile apreciau aceste calităţi la un bărbat. Din păcate pe Roy îl plictiseau fetele inteligente pentru că nu aveau simţul umorului. Dar cum Philippa nu avea niciun interes, nu se arătă preocupată.

Dar tânăra observă că de fiecare dată când venea în discuţie numele lui Kern, Roy devenea brusc meditativ, dând impresia că din prudenţă îşi măsura cu atenţie cuvintele. O dată, pe când Kern plecă la Londra cu afaceri şi rămase peste noapte, Roy o invită pe Philippa la teatru. Ea acceptă cu o naturaleţe aproape nonşalantă, fericită că scapă de gândurile la Kern şi Lilias împreună.

în aceeaşi seară Kern o sună, şi e-ai menţionă spectacolul. încă era singură, iar el îi spuse că terminase cu discuţiile pentru afaceri şi că-i ducea dorul, astfel că Philippa se culcă liniştită. Mai târziu îi veni în minte ideea că el o sunase ca nu cumva să-l sune ea din întâmplare la numărul lăsat, unde, de fapt, nu l-ar fi găsit. A doua zi îi menţionă lui Roy faptul că a sunat-o Kern.

- Presupun că asta te-a împiedicat să-l suni tu pe el, venise replica amplificându-i suspiciunile.

- Da, bineînţeles, se prefăcu ea nepăsătoare.

De obicei, Philippa lua prânzul împreună cu Roy pentru că orele de pauză li se suprapuneau adesea. Kern putea foarte bine să-şi facă un sandviş sau s-o roage pe doamna Harris să i-l facă, iar Philippa ştia că el preferă să nu fie deranjat cât timp lucrează. în trei luni de zile, tânăra nu ajunse deloc la părinţi. Sunase în fiecare sfârşit de săptămână şi vorbise de două ori cu tatăl ei pentru a-l asigura că totul este în ordine. A treia oară când sunase nu era nimeni acasă. Ei nu o căutau niciodată. Apoi primiră o invitaţie la una din petrecerile lor, într-o sâmbătă seară, cu ocazia lansării piesei după scenariul lui Kern. Philippa aştepta cu

nerăbdare momentul. Mai degrabă ar fi urmărit piesa acasă, împreună cu Kern, dar normal că voia să-şi vadă şi părinţii. Se temea totuşi de privirile curioase ale lui Fleur. Cu siguranţă că auzise despre întoarcerea lui Lilias în viaţa lui Kern şi va cere explicaţii Philippei. Dacă fata s-ar fi confesat, însemna că va da câştig de cauză prezicerilor mamei, ceea ce-ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia, în condiţiile în care fata deja era cu moralul la pământ şi încerca să-şi impună o gândire pozitivă.

Sâmbătă dimineaţa lucra, dar plecă mai devreme.

- Nu uita să te uiţi la televizor, îi aminti lui Roy la plecare fiindcă toţi prietenii lor ştiau că piesa va rula în acea seară.

- Mă uit. Mama ta şi soţul tău - rămâne în familie, nu?

- O, da. Sunt înconjurată doar de oameni inteligenţi, râse.

- Tu însuţi eşti inteligentă. Apreciez foarte tare progresele pe care le-ai făcut în aceste trei săptămâni. Si e pentru prima oară când nu aştept cu nerăbdare întoarcerea doamnei Gould. Ba chiar voiam să
discutăm acestă problemă între patru ochi.

Suna aşa de confidenţial încât Philippa se temea de o posibilă eliminare a colegei sale prin concediere.

- N-aş putea să intervin în atribuţiile doamnei Gould.

- Normal că nu. Dar nu mai are mult până la pensie; şi dacă vrei să continui pe programul ăsta, putem să-ţi găsim ceva în plus de făcut.

Nu avea neapărată nevoie de după-amiezi libere deocamdată. Kern, fiind tot timpul ocupat, nu găsea nimic de făcut acasă, iar aici începuse să-i placă.

- Pot să reflectez în weekend?

- Sigur, şi ar fi vrut să mai adauge ceva dar renunţă.

Philippa se întoarse acasă meditând asupra reacţiei din

partea lui Kern în cazul în care ar trece pe program normal la lucru - va protesta sau îi va fi totuna atâta timp cât ea era mulţumită.

Bineînţeles că mulţumirea venea de la sine; şi mai agreabil ar fi fost dacă ar fi scăpat şi de suspiciunile în ce o privea pe Lilias, care din nou începuse a-i da târcoale soţului ei. Deşi îi lipsea o dovadă concretă, existau nenumărate temeri şi suspiciuni şi tot ce putea face era să-şi repete continuu "Cu mine s-a căsătorit" ca şi cum aceste cuvinte o scuteau de o durere în plus.

Intră pe alee tocmai când Lilias ieşea de la a treia casă - adică a lui Kern, bineînţeles. Kern fusese singur toată dimineaţa, iar Philippa trebuia să mai întârzie încă o oră.

Imediat ce o zări pe tânără, femeia se încruntă, apoi scutură din umeri şi se apropie în pas lejer. Philippa încerca din răsputeri să pară calmă pentru că nici acestă întâlnire nu însemna de fapt nimic. N-avea de unde să ştie dacă soţul ei o aşteptase sau îşi dorise vizita lui Lilias. Philippa îşi dorea să o poată înfrunta nonşalant, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt, iar cealaltă zâmbi ironic. îşi râdea de ea,
şi tânăra se înroşi toată până să ajungă în dreptul femeii.

- M-am întors mai repede decât te aşteptai? întrebă Philippa.
- Adică? şi chipul ei trăda o vădită plăcere în a tachina.
- De parcă n-ai ştii.
- Ah, avem gheruţe! zise cealaltă, gata să atace.
- Si dacă crezi că am să le ţin departe de tine, ai greşit persoana!
- Iar tu ai greşit bărbatul! rosti Lilias grav, dând frâu liber competiţiei. Stii de ce s-a căsătorit cu tine? Pentru că a vrut o soţie care să accepte să fie lăsată în plan secund. Eu n-aş fi acceptat asta. Ne-am certat chiar înainte să plec de-aici ultima

oară. După care el şi-a găsit femeia care să ceară foarte puţin de la el; dar deja începe să se plictisească de tine şi verigheta n-are să stea prea mult pe degetul său.

Philippa strânse din buze, înfrânându-se să dea curs gândurilor sale.

- Aşa că dă-te la o parte, zise Lilias.

Philippa stătea pe mijlocul drumului, dar nu reuşi să facă nicio muşcare. Altfel ar fi fost în stare s-o lovească în moalele capului pe cea care tocmai prezisese decăderea mariajului ei. Lilias trecu peste straturile de flori şi o ocoli.

- Dă-te la o parte.

Capitolul 1

Tânăra nu îndrăzni să se întoarcă până ce nu consideră că Lilias a avut destul timp pentru a ieşi în şoseaua principală. Fierbea de furie şi de îndoieli, neştiind câte senzaţii se amestecau acum în sufletul ei. Simţea că stă să-i pleznească şi capul. Voia să se repeadă la Kern să-i spună ce auzise din gura lui Lilias şi să-l vadă cum râde.

Şi dacă nu-i mai ardea să râdă? Dacă acele cuvinte ascundeau o fărâmă de adevăr? Lilias nu menţionase că el ar vrea să pună acum capăt căsniciei, ci doar că se plictisise de ea, iar dacă Philippa ar fi dat pur şi simplu buzna peste el cu acuzaţii de tot felul doar ar fi înrăutăţit situaţia. Asta şi-ar fi dorit şi Lilias, dar Philippa păstrase măcar atâta putere de judecată cât să-şi dea seama că o astfel de scenă nu o avantaja deloc.

Se îndepărtă de casă şi se plimbă până ce se mai calmă, deşi senzaţia de gol interior persista. Apoi se apropie de casă, ştiind că este supusă unui test. Dacă el îi va spune despre vizita lui Lilias înseamnă că nu avea nimic de ascuns. Dacă nu, toate suspiciunile ei se vor materializa şi nu mai putea pretinde că mariajul ei era unul sigur, şi nici că el n-ar fi fost în stare s-o rănească vreodată.

Intră. înăuntru linişte totală, uşa biroului închisă. Kern ar fi trebuit să fie acolo. De obicei, Philippa ciocănea, aducându-i şi cafea

- doar un motiv pentru a-l întrerupe când de fapt dorea să-l vadă. Si după cum spusese Lilias de aceea se căsătorise cu ea - fiindcă nu-l întrerupea, pentru că-şi cunoştea bine poziţia.

De data asta însă ciocăni.

- Da? zise el şi Philippa intră şi-l găsi aparent ocupat şi se întrebă cât timp petrecuse cu cealaltă.

- M-am întors.

- Bine.

Continua să bată la maşină şi nu o privi deloc în ochi.

- Ceva interesant?

El scutură din cap în semn de negare şi în semn de a fi lăsat singur.

- Niciun.. .vizitator? ridică ea glasul şi el se întoarse pe scaun.

- De ce?

- M-am întâlnit cu Lilias.

Tonul vocii deja o trădase şi-ar fi putut foarte bine să-i rezume în câteva vorbe discuţia cu Lilias după care să-l audă pe el confirmându-i temerile.

- Si ţi-a zis că a fost aici şi-acum vii să vezi dacă eu neg?

- Cam aşa ceva.

- Si ce fel de dovadă ai vrea, păru el că zâmbeşte. Te sfătuieşti cu Roy?

- Am nevoie de un avocat?

- în caz că e nevoie aş apela la altcineva.

începea să devină nervos, crezând că ea încearcă să-l prindă pe picior greşit, ca o soţie posesivă. Fie că admitea, fie că nu, Lilias era pornită să distrugă acea căsnicie, încât Philippa se enervă şi ea.

- Roy este un avocat bun, şi un prieten de nădejde. Si de ce-a venit? Stia că eşti singur?

Kern puse maşina de scris la o parte şi se prinse cu mâinile de marginea mesei.

- A venit să vadă dacă a lăsat o carte aici.

- O carte? Şi când putea ea să-şi fi uitat o carte?

- înainte să te cunosc pe tine; când a locuit aici.

Nimic ieşit din comun din moment ce avuseseră o relaţie, dar simplul fapt că-l auzea acum rostind aceste cuvinte o făcea să

tremure. Faptul că ea se folosise de absolut toate obiectele din acea casă, considerând-o a ei la fel cum Philippa o considera acum. Deci asta însemna posesia cheii la care se referise la petrecere.

- Da sigur, ce proastă sunt.

- Era de la sine înţeles.

- Sigur că da, şi-şi înfrână un tremur uşor al buzelor. Dar n-aş vrea să mai aud despre aceste lucruri.

- OK. Va trece mult timp să-ţi povestesc ce am făcut în ultimii zece ani.

- Nu te deranja.

- Nu m-ar deranja, dar văd că te-ar deranja pe tine.

- Se pare că nu te cunosc foarte bine, nu?

- Aşa e draga mea, zâmbi. Dacă mă cunoşteai prea bine, nu m-ai fi luat de soţ.

Philippa nu dorea să continue discuţia. Acum el va spune că mariajul fusese o greşeală şi nu voia.

- Despre petrecerea din seara asta.putem să trecem peste, nu? Ne uităm la piesă de-acasă. Pot să spun că lucrezi, că eşti ocupat.

- Du-te tu.

- Singură?

- Din câte îi cunosc pe Philip şi pe Fleur, o să aibă casa plină.

Kern participase la mai multe petreceri în casa Sorrel decât ea
însăşi, dar acum nu mai mergea. Nici dacă ea l-ar fi rugat în genunchi şi nu intenţiona. Poate că acolo ar fi întâlnit-o pe Lilias.

- Si ce să le spun?

- După cum ziceai - că sunt ocupat, şi începu să lucreze.

- Am înţeles.

Deci într-adevăr, munca era pe primul loc.

Tnchise uşa în urmă ei ştiind că el n-o va căuta. Indiferent ce se întâmpla în afara biroului, el n-ar fi ieşit. Putea foarte bine să nu meargă nici ea, iar dacă el ar fi ieşit undeva în acea seară cu siguranţă că se ducea să o vadă pe Lilias, şi n-ar fi negat acest lucru. Putea la fel de bine să vină cu ea aici, pentru că femeia se simţea ca acasă, şi ce-ar fi putut ea să facă decât să-şi ia lucrurile şi să plece, sau să se pună împotriva amândurora.

Aceasta fusese prima lor ceartă. Căsnicia putea fi pe final şi nu se certaseră încă. Kern putea deveni irascibil, dar nu faţă de ea. Oricum, n-ar fi surprins pe nimeni o despărţire. Părinţii, prietenii ei fuseseră cu toţii circumspecţi la momentul respectiv; ea singură crezuse în trăinicia acestui mariaj. Dar îl cunoştea de numai patru săptămâni, şi chiar şi-acum el admitea faptul că nu-i ştia toate secretele, că l-ar fi respins..

Philippa intră în dormitor gândindu-se că doarme alături de un străin, vorbeşte cu un străin, râde împreună cu un străin, este readusă la viaţă de un străin.

Dintr-o dată se ridică şi începu să-şi împacheteze rapid câteva lucruri, şi rochia pentru acea seară. Apoi se duse din nou în birou.

- Scuze că te întrerup din nou, dar dacă nu vii, mă gândeam că aş putea foarte bine să mă duc de pe-acum ca să mai prind câteva ore în plus. Aici nu prea am ce face. Si rămân peste noapte, ne vedem mâine.

în adâncul sufletului spera la un protest din partea lui, însă el doar o sărută uşor, ca şi cum şi-ar fi luat la revedere într-o gară.

- Scuze, dar vreau să termin aici.

Era o scuză, probabil menită a-i spune că într-adevăr avea de lucru. Şi ea îşi dorea atât de mult să-l creadă.

- Unde e Kern?

Aproape toată lumea o întâmpina cu aceeaşi întrebare

- N-a putut să vină. Mi-a zis să vă transmit scuzele de rigoare, dar vrea să termine cartea şi e legat de maşina aia de scris.

- Arăţi foarte bine - se adresă lui Fleur, care deja ştia acest lucru şi ochi bagajul fetei.

- Rămâi, draga mea?

- Doar peste noapte. Sper că nu e nicio problemă.

- Normal, e casa ta, dar crezi că.

îşi muşcă buzele şi o luă pe Philippa de braţ, ducând-o în salonaş.

- Crezi că e bine să-l laşi singur pe Kern? Lilias Storr s-a întors.

- Ştiu.

- Şi lumea bârfeşte... iar Philippa era sigură că mama ei cunoaşte toate bârfele.

- Nu pot să mă ţin scai de el toată ziua. Nu i-ar plăcea.

- Biata de tine.Biata de tine; dar te-am avertizat, nu? Ştiam că aici se va ajunge. Când am auzit prima oară că sunteţi împreună i-am spus lui Philip că e ca şi cum te-am închide într-o cuşcă şi te-am lăsa în aşteptarea tigrului.

Iar Lilias menţionase că a prins tigrul de coadă. Suna a ceva mitologic, a muncile lui Hercule, dar însemna acelaşi lucru - că nimeni nu crezuse în abilităţile ei de a-l păstra pe Kern.

Se înălţă mândră, cu un surâs îngheţat pe buze.

- Serios? Ce melodramatic! Şi totuşi, Kern are o carte de terminat şi nu poate veni la petrecere!

Fleur rămase mută. Dacă Philippa continua să nege ameninţarea pe care o reprezenta Lilias, înseamnă că fie nu se deşteptase de sub vraja lui, fie îşi planifica o lovitură de graţie. Nu părea tulburată, ci calmă, raţională şi foarte atrăgătoare.

Poate că singurul beneficiu al acestei căsnicii era faptul că

fata se transformase fizic, aproape de nerecunoscut, încă de la întâlnirea cu Kern. Deşi Fleur nu privea cu ochi buni o fată care s-o întreacă ca aspect, se mulţumea că măcar nu mai vedea acelaşi chip tern şi lipsit de interes.

- Ce porţi în seara asta? se interesă.

Pe tot parcursul serii Philippa tratã cu aceeaşi indiferenţă toate întrebările referitoare la Kern. Bineînţeles că se remarcă absenţa lui, dar Philippa părea că se distrează. Descoperea acum că moştenise şi altceva de la Fleur, nu doar ochii ci şi capacitatea de a juca teatru. împărţea zâmbete în stânga şi-n dreapta, flirta, şi nimeni n-ar fi zis că în suflet ascunde o mare durere. Pentru prima oară o făcu şi pe gazda cu mult farmec şi pricepere, alături de mama ei.

Edmund o urmări cu gura căscată. Un amănunt ce l-ar fi amuzat pe Kern. Si, mai mult ca sigur că de data asta nu i-ar fi displăcut o plimbare prin grădină alături de Philippa, cu toate că era destul de rece. în cele din urmă nu se putu abţine şi-i spuse în faţă:

- Nu-mi revin! Trebuia să fi ştiut. Arăţi splendid.

- Mulţumesc, zise ea fără a râde pentru că acel compliment venise din inimă. M-am maturizat în sfârşit. O dezvoltare mai târzie.

Momentul culminant al serii îl reprezentă vizionarea piesei, timp de nouăzeci de minute. Televizorul fusese instalat în sufragerie, încât lumea să se poată plimba şi să aibă loc şi pe jos. Philippa se instală într-un colţ, interesată mai degrabă de piesă decât de distracţie, şi observă că puţini rezistară în acelaşi loc până la final. Fleur făcea senzaţie cum se pricepea ea mai bine - în rol de femeie frumoasă şi rea, iar la sfârşit toată lumea o copleşi cu laude spre încântarea ei.

Philippa primi şi ea felicitări pentru Kern - piesa era de altfel una foarte reuşită. îşi dorea ca el să-i fi fost alături, sau măcar să poată vorbi cu el să-i spună cât de bine prinsese la public, şi despre Edmund, să râdă amintindu-şi de ultima lor întâlnire sub clar de lună.

Urcă pentru a-l suna, ca să n-o audă nimeni. Ascultă îndelung tonul din receptor. Lui Kern îi lua destul de mult pentru a ajunge la telefon din birou, dar îl putea oricum auzi, indiferent unde se afla. Nu răspunse, iar Philippa rămase multă vreme cu telefonul în mână înainte de a închide.

Nu lucra, căci ar fi ridicat ca să nu mai fie deranjat de sunet. Nici măcar nu rămăsese înăuntru pentru a-şi vedea piesa. Ieşise, cu Lilias după toate probabilităţile. Fiindcă trebuia să coboare din nou la petrecere, Philippa aşteptă să-şi recompună masca veselă, după care ieşi. Era cât pe ce să fie demascată când un tip o interceptă:

- Păcat că n-a putut să vină şi Kern. Nu prea vă vedeţi zilele astea, nu?

- N-aş zice asta.

- Să vedem.. .De cât timp sunteţi căsătoriţi?

Philippa i-ar fi închis gura, dar tipul era un invitat, poate şi puţin băut.

- Aproape de şase luni.

- Şi recomanzi căsătoriile fulger? Sau crezi că le-ar trebui cuplurilor mai mult de patru săptămâni înainte?

- Dacă-mi ceri sfatul, aş zice că mai mult de-atât, glumi ea.

- Frumoasă petrecere. Păcat că el nu este aici.

Când Philippa citi totul în ziar nu-i veni să-şi creadă ochilor. Cum de nu-şi dăduse seama că stă de vorbă cu un jurnalist? Adesea aceştia erau invitaţii mamei sale, iar întrebările fuseseră

premeditate. Era într-o miercuri dimineaţă pe când ea îşi bea cafeaua înainte de a merge la seviciu. Kern, încă în halat, răsfoise şi el ziarele şi i-l întinse

pe acela.

- Suntem pe prima pagină, zise.

"Mariajul McCabe - pe muchie de cuţit?” titra ziarul mare, iar articolul era practic o refacere a dialogului avut cu acel tip. "Philippa se pare că regretă." încheia. Nu-i veni să-şi creadă ochilor.

- N-am spus aşa ceva, ripostă ea, dar îşi aminti imediat că menţionase multe amănunte. N-am crezut că e reporter. Mi s-a părut doar lipsit de tact şi puţin băut.

- Poate că era câte puţin din toate trei.

- Groaznic! Normal că nu aşa sunau cuvintele mele, şi nici nu am remuşcări.

De când se întorsese duminică, totul se desfăşurase normal. îi spuse lui Kern de încercarea de a-l suna, şi el răspunse că plecase de-acasă, fără a menţiona unde. Cu un nod în gât, tânăra regreta acum că lucrează toată ziua. Kern nu obiecta nimic pentru că şi el era ocupat. Nici măcar nu ştia la ce oră se culcă. încercase să-l aştepte, dar adormise în cele din urmă, şi se trezise abia dimineaţa.

- îmi pare rău, murmură ea recitind paragraful.

- De ce? se amuză el cinic, precum de o glumă proastă. Poate că ai dreptate; ar fi trebuit să mai stăm.

Dacă mai aşteptau, nu s-ar mai fi căsătorit. Lilias ar fi revenit în viaţa lui. Revenise acum, iar Kern era cel care avea remuşcări.

- Cred că mi-am dorit să mă căsătoresc cu tine încă din clipa în care te-am văzut, zise ea cu mâinile încleştate sub masă.

- Şi nu ştii de ce? o fixă el.

- Poftim?

- Ştii de ce? şi ea deschise gura pentru a vorbi, dar o întrerupse. Pentru că aşteptai o figură părintească să te ducă la

circ.

- Poftim?

- Căutai un sprijin emoţional şi l-ai găsit la mine.

Acum acel sprijin îi lipsea. Pământul începea să se învârtă cu ea.

- E sadic să spui aşa ceva.

- Dar e adevărat.

- Ba nu!

Nimeni nu se purtase atât de gentil cu ea înaintea lui Kern. Poate că-şi dorea cu disperare puţină afecţiune, dar îl iubea.

- Eşti soţul meu, nu tata. Pe tine te iubesc.

- Sunt singurul bărbat pe care l-ai avut.

Ea încremeni.

- Corect.

înaintea lui, Philippa nu trecuse de un simplu sărut sau de o strângere de mână. Iar el avea toate atuurile pentru a trezi orice dorinţă latentă într-o femeie şi o înălţase pe culmi feerice, pentru ca acum să-i spună că doar la atâta se reducea relaţia lor. La o reacţie fizică, ca şi cum un alt bărbat pentru ea sau o altă femeie pentru el ar fi fost indiferent.

- Si n-am fost eu norocoasă să am parte de un expert încă de prima dată?

- Oare?

- Sincer, nu ştiu, şi se uită la ceas. Trebuie să plec. Sunt convinsă că toată lumea o să citească asta. O să fie o bucurie pentru Lilias.

- Nu mi-e ruşine nici cu Roy, adăugă cinic Kern.

Posibil să fi făcut acea remarcă pentru a-şi mai uşura conştiinţa, dar Roy se arătă afectat de articol.

- Ai aici un umăr pe care să poţi plânge, se oferi el.

- Si de ce mă rog aş vrea să plâng? râse ea

- Tine minte doar, o bătu şeful pe umăr.

Bineînţeles că toată lumea citi articolul, dar puţini recunoşteau asta pe faţă. Fleur o sună în aceeaşi după-amiază cerând explicaţii pentru declaraţiile ei.

- Pentru că n-am ştiut cine este tipul. Credeam că e doar un invitat.

- Dar toată lumea îl cunoaşte pe Willy. Oricum, draga mea, n-ar fi rău să te retragi elegant. Mai bine mândră decât călcată în picioare.

Suna ca şi cum era vorba despre un rol important într-o piesă, ideea ce-i dădea senzaţia de greaţă Philippei.

- Crezi? Hai că mă duc să răspund la uşă. Pa.

De fapt nu era nimeni, dar Philippa abia ajunsese acasă, şi telefonul sunase chiar în dreptul ei. Nici măcar nu ştia dacă soţul ei este înăuntru.

Şi din nou avea să se confrunte cu aceeaşi însingurare dinaintea întâlnirii lui Kern. Poate că aşa îl văzuse încă de la început - un sprijin emoţional, şi poate că într-adevăr asta căutase. Iar acum totul se sfârşise. Nu mai era însă aceeaşi fetiţă de odinioară. Se putea întreţine, putea munci. Iar în minte îi răsăriră mai mulţi bărbaţi care ar fi dorit-o.

Se deschise uşa biroului şi Kern apăru în prag, iar Philippa simţi o sfârşeală după îmbrăţişarea lui, după buzele lui, după fericirea pe care o afla în braţele lui. După discuţia din acea dimineaţă, posibil ca totul să se reducă la o dorinţă fizică. însă indiferent ce-ar fi fost, el nu părea la fel de afectat când o vedea.

- Salut. Cine era?

- La telefon? Mama. Citise articolul şi mi-a sugerat să te părăsesc înainte să mă părăseşti tu pe mine, zise dintr-o suflare

pentru a-l şoca puţin.

- Frumos. Şi ce i-ai spus?

- N-am promis nimic.

- Un posibil răspuns.

Odată, Philippa crezuse că deţineau răspuns pentru orice, acum însă nimic nu mai era sigur, şi traiul lor se scurgea de pe-o zi pe alta.

Sosi iarna cu vreme rece, iar Philippei îi părea că patinează pe o suprafaţă foarte subţire - la propriu şi la figurat.

în mod cert se instalase o răceală şi în relaţia lor. Nu neapărat certuri, dar frustrarea aşteptării, a îndoielii. De la Roy află că toată lumea ştia că zilele căsniciei lor sunt numărate.

Ea însă continua să se poarte foarte natural, jucându-şi rolul cu multă măiestrie. Chiar şi cu Lilias prin preajmă. Mai ales cu ea prin preajmă. Kern se întorcea tot la ea seara, dar nopţile nu mai erau aceleaşi. Ea nu-l mai aştepta plină de dorinţă, ci încordată. O dată se crispă la atingerea lui şi el rămase blocat.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

Doar că dacă într-adevăr el se săturase de ea, aceste gesturi veneau dintr-un fel de milă. Acum nu mai auzea delcaraţii de dragoste din gura lui.

- Mă.doare capul.

- Ce original, râse el. Vrei să mă duc în cealaltă cameră?

- Nu avem o altă cameră, zise ea instictiv.

- Nu pierzi prea mult, şi-i întoarse spatele. Noapte bună.

El adormi, dar ea rămase nemişcată, trează, respirând calm pentru a nu-şi trăda lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

După care dispărură şi nopţile lor de dragoste. Kern începuse a afişa o toleranţă mai insuportabilă decât opoziţia făţişă,

amintindu-i de atitudinea părinţilor ei - nu ne deranja ca să nu te deranjăm. O invadă un acut sentiment de tristeţe, la fel de repede precum se instalase fericirea în sufletul ei cu doar câteva luni în urmă. Roy o privea de fiecare dată cu regrete; foştii prieteni ai cuplului Lilias-Kern făceau tot felul de remarci discrete. Inevitabil, avea să urmeze despărţirea în care fiecare o va lua pe drumuri separate.

De obicei, Philippa lua prânzul cu Roy, iar cei doi stăteau la aceeaşi masă, în acelaşi restaurant într-o zi când intră Kern. Ştia unde mănâncă ea şi nu se arătase preocupat de compania lui Roy, dar acum când îi văzuse, tresări puţin. Roy o bătu maşinal pe umăr.

- E -n ordine, e singur.

Philippa se aşteptase să-l vadă însoţit de Lilias, dar Kern o căuta pe ea şi veni spre ei.

- Mă gândeam că te găsesc aici, şi-l salută din cap pe celălalt. Mă duc la Cornwall pentru câteva săptămâni. Pentru revista asta la care m-am angajat.

Acceptase să scrie pentru o anumită publicaţie şi menţionase că va pleca în căutare de material, ceea ce era normal. Kern nu pierdea timpul. Putea foarte bine să fi plecat în celălalt colţ de lume.

- Acum?

- Da. Ti-am lăsat adresa şi numărul de la hotel.

Nu aminti nimic de faptul că ea l-ar putea însoţi. Lucra toată ziua, dar Roy i-ar fi dat câteva zile libere dacă soţul ei ar fi invitat-o măcar. Altădată i-ar fi zis :"Ia-mă cu tine", dar acum:

- Nu-ţi face griji pentru mine. Am să fac eu focul.

- Da. şi privi spre palma lui Roy ce o acoperea protector pe a ei. Văd că te las pe mâini bune.

Roy şi-o retrase imediat, dar ea zâmbi doar foarte natural.

- Doar atât îţi spune! sări indignat Roy după plecare lui Kern. Vine aici şi-ţi spune.

- îl cunoşti doar. Are atâta de lucru. Crezi că mai pot lua încă o cafea?

Kern n-o sună, iar din mândrie nici ea nu-l căută. încercă să evite cercurile de prieteni comuni fiindcă nu-şi dorea întrebări. Se putea în schimb baza pe sprijinul lui Roy şi la finalul primei săptămâni, acesta din urmă o conduse acasă. Fulguia, începea să se însereze, iar Philippa se gândea serios să meargă la părinţi pe timpul weekendului. Ai ei erau plecaţi, dar dacă rămânea aici, sigur va trebui să suporte insistenţele lui Roy.

- Te superi dacă intru puţin?

- Bine, îţi fac o cafea fierbinte, dar am de împachetat. .Plec în weekend acasa.

- Ce-ai de gând să faci? întrebă el imediat ce păşi înăuntru.

- Cum?

- N-ai auzit nimic de Kern, nu?

- Nu, dar.

- Stii doar că te-a părăsit.

Nimeni nu-i spusese asta răspicat, dar nu-l credea în stare să fugă, să motiveze totul printr-o poveste despre cercetare.

- Nu prea cred.

- Nu spun că n-are să se întoarcă, dar mi-e silă de el că-ţi face una ca asta. S-a întors la Lilias acum ceva săptămâni. Acum e cu ea; sora ei a primit ieri o vedere de la ea. Legal e încă soţul tău, dar toată lumea ştie că este amantul ei.

"Minţi" ar fi vrut să-i strige, dar normal că era doar adevărul şi nu avea putere să-l înfrunte. Se aşeză repede pe primul scaun ca să nu cadă.

- Oamenii sunt invidioşi, şopti. Si tu eşti, Roy.

- Scuze, se înroşi el la faţă, dar nu poţi continua să negi realitatea. Dac-ai vedea că tot ce fac este pentru binele tău. Nu eşti genul lui de fată. Eşti genul meu.

- Te rog, nu acum, Roy.

- Scuze, zise el cu un glas care denota durerea din sufletul său. Stii bine că nu mai merge. De ce nu vii la mine?

El stătea tot cu părinţii, tatăl lui fiind un domn respectabil, şi deja îşi închipui cum are s-o întâmpine acesta pe soţia lui Kern McCabe. Casa lui Roy era ultimul loc în care s-ar fi dus.

- Am nevoie de timp de gândire, şi-şi duse palmele la tâmple.

Ştia că se va ajunge aici, dar se săturase de toţi şi de toate. Trebuia
doar să înceteze să-l mai iubească, şi să iasă cu capul sus. Trebuia să plece undeva unde nimeni să nu-i vorbească despre Kern şi nici să nu-i dicteze ce să facă.

- Vreau să plec, zise.

- Bineînţeles, vii.

Dar un gest scurt de-al ei îl reduse la tăcere.

- Trebuie să fiu singură o vreme.

Dacă s-ar fi dus la prieteni, s-ar fi vorbit. La un hotel, undeva departe de locul în care Kern se afla cu Lilias. Sau o cabană în munţi. Ar fi putut merge la cabana lui, unde vecinii n-ar fi deranjat-o. Putea să dea pe la ei, să le spună că el plecase cu treabă. Iar acolo chiar că va fi singură până ce se va reface emoţional.

Intră în dormitor şi împachetă nişte haine groase. Roy o urmă, murmurând încontinuu, zgâriindu-i conştiinţa până când ea aproape că termină.

- Unde pleci?

- La o cabană, în Tara Galilor. E goală şi pot fi singură. Scuze pentru lucru, ştiu că e pe nepusă masă, dar sper să nu-ţi creeze mari probleme.

Roy se grăbi să o asigure că se descurcă şi că-i pare rău că el îi dăduse vestea cea rea. Şi că slujba o aştepta la întoarcere.

"Probabil că asta l-ar mai linişti pe Kern, gândi ea. Mă are pe conştiinţă. Va fi mulţumit să afle că altcineva mă poate proteja."

- Eşti foarte amabil. "Iar amabilitatea începe să-mi displacă". Dar te rog să nu te preocupi pentru mine, nu mi-ai spus nimic nou.

închise uşa în urmă lui, lăsând deoparte întreaga lui milă. Bineînţeles că nu era îndrăgostit de ea şi nici Philippa nu era genul său de fată, dar mai toţi bărbaţii pe care-i întâlnise în acele zile o considerau dintr-o dată atrăgătoare. Adevărul este că aşa şi era, iar lumea era plină de posibilităţi la capitolul bărbaţi, iar odată ce-l elimina pe Kern din mintea ei, ar fi găsit un altul la al cărui prim semnal să se aprindă.

însă Kern o copleşea. în prezenţa lui, sau chiar când i se rostea numele, Philippa simţea magnetismul său. Trebuia să se elibereze, să scape cumva.

La cabană se va confrunta cu multe amintiri, care însă aveau să-i faciliteze uitarea. Acum el era cu Lilias, deci pentru el amintirile nu contau. Câteva nopţi în singurătatea cabanei puteau să neutralizeze în ea orice efect al lui Kern. Si, de îndată ce va găsi forţa necesară pentru a-şi construi un sistem defensiv, îl va înfrunta.

Aveau dulapul plin de conserve, iar Philippa goli totul în portbagajul maşinii. Doamna Harris putea reface rezervele înainte de întoarcerea lui. Sau oricum, îşi putea găti foarte repede.

Philippa porni a doua zi, dis-de-dimineaţă. Avea nevoie de

lumină pe când ajungea la cărăruia unde trebuia să lase maşina. Cerul era plumburiu, ameninţător. Fulguia cu fulgi moi şi mari, dar se preconiza o cădere masivă de zăpadă.

Străbătu un drum plin de petice de gheaţă, iar vecinii fermieri la uşa cărora bătu spre seară, se arătară indecişi în a o lăsa singură sus.

- O să te îngroape zăpada. Uită-te şi tu! şi arătă spre cerul greu. O să fie prăpăd!

- Nu-i nimic. Am butuci sus, nu? Si o grămada de mâncare. Nu mă deranjează.

Voia să fie complet izolată, undeva unde să-şi plângă de milă nevăzută de nimeni. Nu mai avea încredere în nimeni din jur şi întorcea spatele lumii civilizate.

- Mai bine venim cu tine să vedem ce e pe-acolo, zise bărbatul.

Nu dorea ca ei să rămână pe-acolo cu ea, dar văzându-le îngrijorarea acceptă şi-i aşteptă să se îmbrace gros. Părăsiră maşina în locul ştiut, după care o ajutară să-şi ducă valiza şi mâncarea.

Amândoi făcură ochii mari când Philippa scoase cheiţa de aur.

- Kern mi-a dăruit-o. Nu ştiu dacă merge sau dacă s-a stricat.

într-adevăr funcţiona, şi fermierul băgă la loc cheia lui. Amândurora Philippa le era recunoscătoare pentru efortul lor, în acea zi geroasă de duminică.

- Să vă fac o cană de ceai? se oferi ea.

- Mai bine ne întoarcem pe lumină.

- Mulţumesc, mulţumesc foarte mult!

Şi rămase în prag, urmărind cele două figuri întunecate îndepărtându-se pe cărarea albită de zăpadă. Capătul cărării, acolo unde lăsau maşinile, alcătuia o mică scobitură. Vehiculele

nu se vedeau. După ce bătrânii dispărură din vedere, Philippa intră fiindcă se făcuse deja prea frig.

Data trecută ceaţa împiedicase pătrunderea luminii prin pătrăţelele de geam, acum norii grei şi joşi asemenea. Ea deschisese obloanele, dar camera era tot în semiîntuneric. Trebuia să se mişte repede cu focul, altfel risca să îngheţe de frig. în bagaj avea o lanternă şi chibrituri aşa că aprinse o lampă şi câteva lumânări. într-atât de greu se aprinse flacăra din sobă încât trebui s-o ia de la capăt, căutând după hârtii prin geantă şi după crăcuţe în jur; iar la final adăugă un buştean şi o lopată de cărbune. După care coborî la pârâul care îngheţase pe margini; cu mare greutate reuşi să strângă o găleată de apă, dar se chinui într-atâta că degetele i se învineţiră. înăuntru se aşeză aproape de flacără şi se automutilă cu ace ca să se reia circulaţia sângelui.

Locul era plin de amintiri, dar acum le vedea într-o cu totul altă lumină. Peisajul însuşi se schimbase, de la câmpiile verzi din zilele călduroase pe timp de vară, la un frig de crăpau pietrele acum, iarna.

Treabă era o groază. Dacă voia să doarmă ca lumea, trebuia să-şi aerisească puţin patul. Cuvertura de pe pat ar fi trebuit să-l protejeze de umezeală, dar şi aceasta se umezise. La fel şi aşternuturile aşa că le aduse jos la foc. Apoi salteaua. O înfăşuraseră în plasticul iniţial, şi Philippa îşi aminti de clipele amuzante în care împreună cu Kern o cărase sus pe munte. Acum o trase jos pe scări şi o desfăcu pentru a prinde puţină căldură.

După ce va tremina cu treaba, avea de gând să se liniştească şi să mediteze puţin asupra viitorului ei. Stia că seara, în pat, singură, avea să fie din nou învăluită de pedeapsa amintirilor, şi că va plânge pentru toate clipele minunate care acum deveniseră inerte precum un mormânt de gheaţă.

O consola doar gândul că nimeni n-o vede. Pereţii o protejau

şi se bucura de înăsprirea iernii. înainte de a intra în pat, lăsă o lampă aprinsă pe cufăr, pentru a mai amortiza din răcoare. Prima noapte era mai grea, restul veneau de la sine.

Se trezi după un somn profund şi-şi prepară masa. Un ciocănit o sperie atât de tare încât sări şi doborî scaunul pe care stătea. Pentru o clipă rămase ca trăsnită. Nu aştepta pe nimeni. Apoi îşi aminti de Bron, pe care probabil că-l trimisese nevasta în recunoaştere.

Descuie şi-n prag îl zări pe Kern, acoperit cu zăpadă. Philippa simţi că i se scurge tot sângele din vine.

- O nu, nu tu!

Nu era corect. Indiferent ce motive îl aduseseră acolo, nu planificase acea scenă. Indiferent dacă soarta îi adusese împreună din nou. El o dădu la o parte şi păşi înăuntru, scuturându-se ca un câine plouat. Apoi se şterse pe mâini şi pe faţă. Nu părea surprins că o găseşte acolo, cu atât mai puţin mulţumit. înainte ca vreunul dintre ei să rostească vreun cuvânt, Philippa fierbea de furie.

Capitolul 8

înseamnă că Hew îl căutase pe Kern spunându-i de prezenţa ei acolo, iar Kern, simţindu-se responsabil venise. Venise să o ducă într-un loc sigur, înfuriat că-i creease tot acest deranj. De ce nu puteau oamenii să fie singuri? îşi dorise cu disperare să stea departe de el, iar acum simţea un dezgust total faţă de orice şi oricine i-l postase în faţa uşii.

- De ce m-ai urmat? strigă ea disperată.

- Nu-ţi face iluzii. Nu ştiam că eşti aici. Mi-a spus Hew.

îşi dezbrăcă haina plină de zăpadă şi-o agaţă într-un cuier din bucătărie. Philippa uitase cât de impunătoare este statura lui - ocupa întreg cadrul uşilor. O usturau ochii, dar nu îndrăznea să plângă.

- Şi-ai venit doar aşa? De ce?

- De ce nu? Aici creez. De-aia am cumpărat locul.

Venise deci să lucreze în speranţa că e singur şi o găsise pe ea. Iar dacă n-ar fi nins, foarte posibil s-o fi dat afară, căci nimic nu-l interesa mai mult decât munca lui. Philippa stinse radioul.

- Este locul ideal pentru a lucra şi pentru luni de miere ocazionale.

-Aia a fost o nebunie de-o vară, dacă vrei, răspunse el cu spatele
la ea, încălzindu-se la foc.

- Da?

Singurul mod în care putea descrie acele clipe.. .Impus de Lilias, probabil.

- Deci, de ce te-ai deranjat să urci până aici, continuă ea scuturându-şi o lacrimă. Dacă tot ai aflat că e ocupat şi dacă aveai casa de dincolo doar pentru tine?

- La fel poţi face şi tu.

Ea n-avea de gând să se întoarcă acolo. Tot ce lăsase în urmă însemna sfârşitul vieţii alături de Kern.

- Oricum, se întoarse el, nu pot pleca în seara asta, oricât de mult ţi-ai dori să rămâi singură, şi o privi atât de arogant încât tinerei îi sări ţandăra.

- De ce nu poţi? Jumătate din cabană e a mea. Tu să pleci.

- Să fiu al naibii dacă mă mişc de-aici! şi păşi spre ea.

"O să mă lovească!" Simţea violenţa plutind în aer, dar Kern trecu de ea spre scări, lăsând urme după el, şi pe Philippa aproape leşinată de frică.

întotdeauna ştiuse că soţul ei e periculos, dar niciodată nu-l înfuriase într-atâta. Abia acum ajunsese să-i cunoască latura răzbunătoare. Astfel, avea să înveţe să-l uite la fel de repede precum se îndrăgostise, în ciuda avertismentelor primite.

îl auzea mişunând pe sus. Avea hainele de schimb în dulap şi probabil că se schimba, deşi şi celelalte puteau fi la fel de ude ca cele de pe el. Normal ar fi fost să vină cu ele jos să le usuce puţin, dar n-o făcu, şi nici n-avea să răcească. Era mai călit ca un soldat bătrân, iar Philippa îşi dăduse seama de asta din prima clipă când îl confundase cu tatăl lui Paddy.

Şterse din minte acestă amintire, gândindu-se că mâine ea trebuia să plece. Până atunci, avea să stea cât mai departe de Kern. Se va
culca.

Dar aveau un singur pat, o durea capul şi era obosită. Parcă toată viaţa i se scursese din vine. îşi potrivi scaunul şi se aşeză din nou la masă. îi mai rămăsese nişte supă în castron; ridică grijulie lingura fiindcă îi termurau mâinile, apoi înghiţi lichidul care nu mai avea niciun gust. După un timp îl auzi coborând. Intenţiona să-l invite să mănânce ceva, dar altceva rosti:

- Cum e Lilias?

El luă celălalt scaun şi-l duse la sobă, lungindu-şi picioarele. Philippa spera că n-are să răspundă mai ales că nu fusese o întrebare premeditată. Dar.

- Foarte bine. O să să-i spun că ai întrebat de ea.

- I-a trimis surorii ei o vedere.

- Femeile au mania asta a vederilor.

Philippa îşi aminti de luna de miere când şi ea trimisese. Oare făcea aluzie la ea? "Ah, cât de uşor îmi va fi să te urăsc".

Termină supa, clăti vasele, apoi întrebă:

- Cum a mers cercetarea? Despre ce scrii?... Despre bărbaţi care stau singuri, nu? Mă rog, n-ai să ajungi prea departe cu jocul ăsta, râse. Cu Lilias când faci cercetări, cu mine când vrei să scrii.

Kern o fixă cu ochi înflăcăraţi.

- Tu ce faci aici?

Le spusese fermierilor că venise să lucreze, dar la Kern nu ţinea această scuză, dar nici n-avea de gând să-i dezvăluie adevărul.

- Voiam să schimb aerul, şi să meditez.

- Atunci, nu mă lăsa să te deranjez.

O deranja prin faptul că nu mai putea respira regulat, darămite să mai gândească raţional. Spaţiul acela îngust care până atunci îi păruse un colţ de rai, acum arăta ca o celulă.

- Si viceversa e valabilă. Unul dintre noi va trebui să plece mâine. Vrei să dăm cu banul? şi întinse mâna după geanta ei şi scoase o monedă. Cap sau pajură?

El nu răspunse.

- Bine, fie, iau eu capul, şi aruncă moneda; ieşi pajură. Bun, ai câştigat. Plec eu.

Oricum intenţiona să plece, dorea doar ca noaptea să se

sfârşească mai repede. Se va întoarce acasă, unde va sta liniştită până ce planul ei va fi mai bine pus la punct, sau până ce-şi va găsi altceva de lucru, sau altă casă. Poate chiar se va întoarce la părinţii ei, care după reproşurile de rigoare o vor lăsa în pace.

- Acum să mai dăm o dată să vedem cine doarme în pat şi cine nu? zise el sever, iar fata tresări căci o parte din ea se temea de reacţiile lui.

Aruncă încă o dată banul şi din nou ieşi pajura.

- Nu e ziua mea norocoasă, zise ea distrată. Tocmai l-am aerisit. Pot măcar să iau salteaua. Am aruncat doar pentru pat nu şi pentru aşternuturi.

- Nu am chef de glume, se răsti el. O să dorm unde am dormit întotdeauna şi puţin îmi pasă ce faci tu. Dacă ajung pe lângă tine, nu-ţi face griji, e din greşeală, şi se duse la bucătărie şi-şi scoase nişte conserve. Dar avem şi un dormitor gol, să ştii.

Exista într-adevăr o cămăruţă sus, plină cu maculatură în care era şi vechea saltea. Normal că nu putea dormi nici acolo, dar nici cu el, iar Kern ştia foarte bine acest lucru. însă jos nu avea nimic, în afară de scaune şi un preş pe lespedea de piatră. Măcar salteaua va fi ceva mai moale şi-o putea acoperi cu haine şi cu pături. Nu se aştepta la niciun ajutor din partea lui. Coborî salteaua veche şi-o puse lângă foc. Intenţionase să scoată aşternutul de pe celălalt pat, dar apoi gândi că doar îl înfuria şi mai tare, aşa că-şi luă aşternuturi curate din dulap pe care le uscă rapid.

între timp, Kern îşi pregăti cina. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Lui îi era mai uşor s-o ignore, decât îi era ei, dată fiind statura ei micuţă ce se pierdea în peisaj. După ce temină de mâncat, el coborî cu un caiet de notiţe.

- Deci ai făcut ceva cercetări? se interesă ea.

- Culcă-te.

Cum să doarmă dacă el stătea acolo? Cu toate acestea îşi pregăti patul şi intră în el. Măcar era cald, dar corpul ei înţepenise de durere şi de oboseală psihică. Aprinse radioul foarte încet.

- închide porcăria aia! tună el.

- Nu te răsti la mine! De ce să-l închid? Doar nu te deranjează? Abia dacă îl aud.

- înseamnă că eşti şi surdă şi proastă.

- Nu e nevoie să devii trivial; aproape că se aştepta ca după o asemenea replică să-l vadă izbucnind în râs.

- Nu-ţi forţa norocul. Dacă ai parte doar de trivialităţi...eşti norocoasă. Aşa că fi silenţioasă şi lasă-mă să uit că eşti aici.

Continuă să lucreze, indiferent faţă de persoana ei atât timp cât ea nu se clintea deloc. Philippa se ascunse sub cearşaf, mirându-se cum de nu întrezărise adevărata lui personalitate în spatele farmecului masculin. Ironia era că tocmai cel ce-o vindecase de izolarea în care o abandonaseră părinţii, o abandona acum şi el. Ar fi trebuit să se simtă de două ori mai nefericită din această cauză, dar nu era. îşi va duce într-adevăr crucea întreaga viaţă, dar va supravieţui. Cele şase luni alături de Kern îi demonstraseră propriile capacităţi intelectuale şi fizice. Era o luptătoare şi o ambiţioasă, prea mândră ca să se lase călcată în picioare. De la Kern învăţase toate astea.

Pe măsură ce-l privea, o inundă un val de furie. Avea şi ea aceleaşi drepturi ca şi el. Nu se va lăsa umilită. Dacă ar fi fost altundeva în acel moment, ar fi ieşit pe uşă ca să nu-l mai vadă niciodată. Astfel l-ar fi deconcertat la culme. Ori acum, Kern ar fi fost în stare s-o snopească în bătaie sau s-o arunce în zăpadă.

închise ochii pentru a şi-l scoate din minte, dar văzu camera aşa cum o lăsaseră ultima oară când fuseseră aici. Deschise ochii.

Stătea nemişcată de mai bine de-o oră, poate chiar mai mult şi se uită la ceasul de pe mână. Una din lămpi nu lumina ca lumea, iar dacă el venise tocmai din Cornwall în acea zi, trebuie să fi fost obosit.

- Ai să-ţi strici ochii dacă lucrezi la lumina asta, zise fără a şti de
ce.

- Ba nu.

De ce se preocupa pentru el? Pentru că voia să-l vadă sus, în pat, desigur, pentru ca ea să se poată linişti. Nu-l mai interesa persoana ei; arăta parcă desprins complet de lumea aceea. "Ah, Kern, dragul meu, unde-ai plecat?" striga sufletul ei.

Străinul se ridică de la masă, iar Philippa se ridică şi ea dintre aşternuturi şi deschise uşa. Nu mai ningea, dar stătu în prag cele câteva minute cât el închise obloanele.

- Nu e nimeni acolo, rânji el la întoarcere.

- Nici nu mă aşteptam pe o asemenea vreme.

- Vine mâine, nu?

- Poftim?

- Hai să lăsăm gluma, zise el punând cărbuni pe foc, iar Philippa rămase fără glas, neînţelegând aluzia. Aşteptai pe altcineva când mi-ai deschis, nu? Dar dacă nu e un alpinist bun, n-are să vină în seara asta.

- Credeam că Hew, dar.

- Pe naiba. Doar nu speri că am crezut povestea că ai venit ca să fii singură, nu?

- Ba ai crezut-o.

- Eu am venit să lucrez. Eu am venit ca să meditez.

- Mă rog, meditează cât vrei, dar nu fi ipocrită.

Nu era gelos, dar de ce o rănea?

- Faptul că aş avea o relaţie te-ar ajuta pe tine în relaţia cu Lilias? întrebă ea furioasă.

- Nu sunt sensibil. N-am tulburări de conştiinţă, şi îşi reluă lucrul.

- Perfect. Mă bucur pentru tine .Si cine crezi că ar fi trebuit să vină mâine? Roy? Edmund? Să ştii că aş fi putut alege zilele astea, serios.

Deşi nu îşi arăta gelozia, se vedea pe trăsăturile încordate ale chipului său că fierbea de nervi.

- Nu vine nimeni mâine.

- Nu minţi.

- Bine, fie. N-am să plec dimineaţă, să vezi că nu vine nimeni.

- Atâta timp cât maşina mea e jos.

Bineînţeles că şi el şi-o lăsase tot acolo. "Stai în maşina ta să vezi că nu se întâmplă nimic" i-ar fi putut spune, dar n-o mai interesa.

- Crezi ce vrei, dar te rog stinge lampa aia şi du-te la culcare. Nu pot dormi dacă e aprinsă.

- Du-te tu în pat, zise el spre uimirea ei. N-am terminat încă.

- Adică să mă duc sus? Stai tu aici?

Kern îi aruncă o căutătură grăitoare, iar ea se îmbrăcă fără niciun cuvânt, dar se opri în prag.

- Nu ştiu dacă ai să poţi dormi pe jos.

- Am să pot.

La fereastra dormitorului ardea lampa pe care o lăsase ea aprinsă. "într-o zi, îşi aminti ea de dorinţa ei, o să am casa mea, cu o lampă cu gaz la geam, şi dacă ai să baţi la uşa mea." Philippa se lăsă lângă cufăr cu palmele împreunate, încercând din răsputeri să şi-l şteargă din minte. "îl urăsc. Nu-i pasă că mă răneşte, dar nici n-am să simt

atâta timp cât îl urăsc."

Dar patul gol îi dădea fiori; nu putea dormi singură, se temea de coşmaruri. Dar nici pe jos nu putea rămâne întreaga noapte. Se dezbrăcă, stinse lampa, şi-l auzi pe Kern umblând dincolo. Era neliniştit. Cearşaful era rece şi Philippa se ghemui pe partea ei de pat. Jos foşnea uşor. Prin întuneric, aproape că vedea umbra lui Kern prin cameră.

îşi umezi buzele sărate din cauza lacrimilor. Dar nu mai avea voie să plângă. Cum să-l înfrunte dimineaţă cu ochii umflaţi? închise din nou ochii, ascultându-şi propriile bătăi ale inimii. Nu mai făcuse niciodată asta, dar îşi dorea să le oprească.

Noaptea trecu precum un coşmar, şi după lumina palidă din cameră de a doua zi, Philippa realiză că vremea nu se înbunătăţise deloc. Dimpotrivă. Aburii o bucată de geam şi trase cu ochiul la prăpădul de-afară. însă ţurţuri mari de gheaţă acoperiseră întreg geamul, precum un grilaj de fier. "Sunt în cuşca tigrului, şi n-am să scap astăzi."

Se îmbrăcă gros cu gândul la problemele tehnice. Aveau îndeajuns petrol, la fel şi lumânări, şi mâncare. La ceva distanţă de casă se afla o toaletă, dar mai mult ca sigur că intrai în zăpadă până la brâu. Avea de gând să înceapă să organizeze proviziile. îşi va căuta o ocupaţie şi poate că în curând vremea se mai îmblânzea, iar Kern o va conduce până jos; era doar în interesul amândurora această mişcare.

Se aştepta oarecum să-l găsească dormind, neştiind la cât se culcase; dar nici nu-l auzise trezindu-se. îl găsi la foc.

- Doar n-ai stat treaz toată noaptea?

- Normal că nu.

- Te-ai uitat afară? - mai mult ca sigur, fiindcă prin obloanele redeschise fulguia de zor. Ce facem?

- Nu prea multe.

- Nu putem coborî, nu-i aşa?

- Nu, şi nimeni nu poate urca, şi crede-mă, îmi pare la fel de rău.

Mai greu fiindcă el n-o incomoda în aceeaşi măsură în care ea-l
incomoda pe el.

- Să sperăm că nu durează prea mult.

- S-ar putea să dureze toată iarna.

- Glumeşti, nu? şi încremeni cu o mână pe un scaun. Nu vorbeşti serios.

- O dată am rămas blocat aici două luni. Atunci am scris cea mai bună parte a unei cărţi. De aceea întotdeauna las dulapul plin cu mâncare, şi râse. Roy cred că mulţumeşte cerului că nu te-a urmat. Dacă lipsea atâta timp ar fi trebuit să dea explicaţii la birou şi bătrânului.

- Roy nu era planificat să vină, dar Kern nu dădea semne de atenţie aşa că nu se mai obosi nici ea. Hai totuşi să vorbim deschis, adăugă. Trebuie să ne suportăm până se mai lasă ninsoarea, deci mai bine ne purtăm într-un mod cât mai civilizat unul cu celălalt.

Două luni? Oare câte zile şi nopţi însemna asta? Poate că ajungea la o depresie nervoasă până atunci. Philippa se aşează pe scaun, studiind toate posibilităţile de a coborî de-acolo chiar şi pe o ninsoare abundentă. Se aflau doar în Ţara Galilor, nu în Himalaya.

- Amândoi suntem de acord, da? îl auzi. Adică mariajul nostru a fost o greşeală.

- Da, rosti ea răspicat, căci dacă ezita ar fi ajuns la îndoială, iar planul ei de-a veni aici de una singură n-ar mai fi fost credibil;

o greşeală cauzată de lipsa afecţiunii şi a încrederii reciproce.

Kern îşi dădu jos verigheta şi o puse pe masă.

- Bun, de-acum suntem pe cont propriu; abia ne-am cunoscut, haide să ne purtăm ca doi străini înţelegători.

Philippa trase de pe degete inelele ei; se uită la cel de logodnă cu diamant, întrebându-se dacă îi va da şi lui Lilias unul asemănător.

- Parcă spuneai ieri că n-ai chef de jocuri.

Kern nu se bărbierise şi arăta nedormit.

- Dacă nu facem un compromis o să ajungem să ne sfâşiem. Deci, vrei ceva pentru micul dejun?

- Ce drăguţ.. .Să-l fac eu?

Cum răbdarea lui era întinsă la maximum, trebuia să se poarte cât de cât finuţ, să se prefacă a fi o nouă cunoştinţă de-a lui.

- Te ajut, dacă vrei.

- Tu ai treabă. Eu nu, aşa că pot să prepar ceva.

Dacă tot erau străini, ea nu ştia de abilităţile lui la gătit, ci doar că la prima vedere era un bărbat bine făcut, care se pricepea la aproape orice.

- Cât timp crezi că o să stăm aici? Serios acum.

- Nu ştiu. S-ar putea să se cureţe cerul în câteva zile, dar e prea rece pentru un dezgheţ. Casele de pe-aici sunt întotdeauna lăsate în voia sorţii.

- De când e asta? O sută de ani?

- Aproape două.

Deci acesta era tipul de compromis pe care-l făceau ca străini. Interesant! Două sute de ierni.fără inele pe degete, Philippa se simţea aiurea. îşi împreună palmele.

- Cred că mulţi au ajuns blocaţi în nămeţi. Oare cum s-au

descurcat?

- Nu s-a auzit de nicio crimă, şi amândoi zâmbiră. Şi te rog, nu începe că întotdeauna trebuie să existe o "prima dată".

Era greu să şi-l imagineze ca pe un străin. Mâna fără inele îi părea deposedată de orice valoare. "Sunt obişnuită să port inelele, i-ar fi zis. Nu le-am dat jos niciodată. Cred că o să mi le pun la loc, deşi nu mai înseamnă nimic acum." Dar Kern le adună şi le puse într-o vază goală de pe policioară. Ea se ridică şi merse la bucătărie.

-Am luat nişte şuncă şi ouă - ea cumpărase mai toată mâncarea din casa cealaltă.

-Am văzut.

-Aveai de gând să stai numai pe conserve?

-Am câte ceva proaspăt în maşină. Mă gândeam că le pot aduce pe lumină, şi-şi frecă bărbia stufoasă. Odată cu aparatul de ras, maşina de scris şi restul bagajelor.

- Presupun că nu putem nici măcar să ajungem la maşini.

Drept răspuns, el deschise uşa şi-i făcu semn să se uite. Zăpada
ajunsese aproape la ferestre, iar cărarea pe care el o făcuse ca să ajungă la obloane se reacoperise la loc. O tăcere de mormânt învăluia întregul peisaj de un alb imaculat; nici o mişcare măcar. Precum tăcerea imensă a unei planete singuratice, ei fiind singurii supravieţuitori.

- E grr..oaznic! clănţăni ea.

- Nu ţi se pare minunat?

-E atâta linişte - dacă n-ar fi fost blocată acolo cu un străin, poate că şi ei i s-ar fi părut altfel. Ai putea să strigi fără ca nimeni să te-audă.

- Chiar că nimeni.aşa că dacă ţi se năzare să faci crize de

isterie, n-ai nicio şansă. Dar să m-anunţi înainte să-ncepi să urli.

O remarcă pe cât de nevinovată, pe-atât de vicleană, dar ea surâse.

- Te superi dacă ţip acum?

- închide uşa mai întâi ca să nu înceapă o avalanşă, şi ea se întoarse spre el alarmată. Stai calmă, nu sunt prea multe deasupra noastră. Tot ce poate cădea e din cer, şi închise uşa. Deci, ţipă cât te ţine gura dacă te simţi mai bine, până atunci eu pregătesc micul dejun.

Ideea de a asta în mijlocul camerei urlând în timp ce el gătea o
amuză la culme pe Philippa.

- Ţip după-masă. O să-mi revină vocea dacă beau nişte cafea.

De obicei el bea doar cafea la micul dejun, dar în luna de miere
mâncaseră împreună. Adică, celălalt bărbat, cel care o iubise.

Philippa puse ibricul pe foc şi pregăti cafea; îi oferi o cană lui Kern care curăţa cărarea spre depozitul de cărbune.

- Te-ai gândit vreodată să faci instalaţii interioare? E o grămadă de zăpadă de-aici până la toaletă.

- Te-ai gândit vreodată cum e să fii împins de pe un munte? şi aruncă o lopată mare de zăpadă întărită peste umăr, şi-i zâmbi.

- Cafea?

- Mulţumesc.

Părul i se udase din nou ca în seara precedentă, iar fulgii mari mângâiau delicat obrajii ei. Philippa se scutură şi fugi înapoi în casă.

Toată activitatea dădea impresia unei prietenii. Glumele veneau ca din reflex. La fel şi gesturile nevinovate cum ar fi că ea îi curăţa chipul de zăpadă, pentru că îşi dorea s-o facă, la fel cum

simţise şi cu o seară înainte.

începuse să o gâdile în gât, să-şi simtă capul greu, semn că o păştea o răceală. Nimic surprinzător, dar ar fi stricat toate planurile. Aveau medicamente, şi Philippa înghiţi câteva aspirine deocamdată. La scurt timp începu să strănute şi să-i curgă nasul în timp ce prăjea şunca.

- Micul dejun e gata! strigă când termină.

Kern intră cu un braţ de lemne şi fata ieşi să mai aducă unul.

- Lasă că mă ocup eu. Hai să mănânci.

Nu vorbiră deloc pe timpul mesei, ceea ce însemna că n-au nimic de obiectat pentru a se ajunge din nou la o ceartă; după-masă el reluă munca şi ea se ocupă de provizii pe care le sortă şi planifică o consumare cât mai raţională.

însă o şedere mai lungă nu însemna doar provizii, ci şi apropierea fizică de Kern pe parcursul întregii zile, însemna a da cu ochii de el la fiecare pas. Aceasta constituia principala problemă, nu mâncarea.

Podeaua de piatră pe care şezu Philippa în bucătărie înrăutăţi starea ei de sănătate. Astfel aspirinele nu-şi făceau efectul. Mai bine se cuibărea în pat, cu o carte în mână, deşi mai degrabă stătea jos la foc.

Kern n-o privi deloc pe tot parcursul treburilor. Scria de mână fiindcă avea maşina de scris în portbagaj. Adusese o sticluţă cu cerneală dintr-un sertar.

- Sper că o să-ţi ajungă cerneala, şopti ea, fără a-i distrage atenţia.

îşi făcu în cele din urmă patul şi se vârî sub pătură, privind atentă
grilajul de gheaţă format la fereastră. Dacă ar fi fost singură, gândi, i-ar fi ajuns şi mâncarea şi petrolul sau lemnele. Si s-ar fi

relaxat în loc să stea încordată în prezenţa lui Kern. Se cercetă într-o oglindă după care începu să se macheze. Pentru satisfacţia proprie, nu pentru el. Căci şi Kern, fără aparatul de ras, avea să devină ca un sălbatic în următoarele zile. Philippa începu să râdă singură, după care coborî. Găsise o carte interesantă cu care-şi ocupă timpul până la ora prânzului când pregătiră boluri cu supă caldă. Nici de data asta nu-şi vorbiră. Abia când ea ieşi în prag înfofolită într-o haină groasă îl auzi:

- Să nu te duci prea departe. S-a oprit ninsoarea, dar cine ştie pe unde calci.

- Mi-am dat seama.

Si oricum el era ocupat cu ceva mai interesant decât persoana ei.

Se plimbă doar prin apropierea cabanei, frecându-şi palmele şi clătinându-se când pe-un picior când pe altul până când obrajii începură să-i ardă. Când el deschise uşa o găsi mărşăluind.

- Ce naiba faci?

- Puţin exerciţiu.

-Ai grijă. Alunecă.

- Ştiu, dar exact în acea clipă călcă greşit şi ajunse cu faţa la pământ.

Nu se răni, dar altădată ar fi râs de ridicolul situaţiei. Acum însă îl vedea fugind spre ea şi dacă o va lua în braţe cine ştie ce prostie are să mai facă.

- Nu mă atinge! se grăbi ea, încât Kern rămase sus, privind-o sarcastic.

—Ai prea multă imaginaţie, după care-i întoarse spatele şi intră în casă lăsând-o să se scuture.

Reacţionase precum o fetişcană prinsă la ananghie, deşi el avea de gând s-o ajute doar. Nu-şi putea cere scuze, căci el i-ar fi reproşat din nou că nu-l mai iubeşte. Când de fapt, era exact invers.

După ce-şi mai reveni intră înapoi. Găsi uşa dintre bucătărie şi sufragerie închisă, aşa că se dezbrăcă şi începu să prepare cina. Se mişca silenţios, aproape ţinându-şi răsuflarea. Singurul sunet era cel al foilor foşnind, adică al mişcărilor lui, ticăitul ceasului ei şi strănuturile tinerei. într-un cuvânt, Philippa încerca într-adevăr să-l lase să uite de prezenţa ei acolo. Şi poate că şi el făcea asemenea.

Când termină îi sugeră, motivat, să înceteze lucrul pentru a pune masa, iar el strânse foile şi aduse tacâmuri cu un aer total de pe altă planetă. în mintea lui încă se afla în lumea imaginară, îşi spuse tânăra. îi mulţumi pentru servire. Philippa pregătise o plăcintă, care arăta destul de bine. Deşi, acum cu răceala îi cam pierise pofta de mâncare.

- Numai atât mănânci? se încruntă el.

- Nu mi-e foame.

- Mănâncă oricum. Nu ne putem permite să cazi la pat. Te

avertizez că nu sunt asistentă.

- Nici eu.deci dacă e nevoie de ajutor medical, îşi poartă fiecare
de grijă.

Philippa plănuia să mai ia medicamente şi spera ca el să nu remarce efectele deja resimţite ale răcelii.

- Şi ce altceva ai mai făcut două luni cât ai stat aici? Ce e de făcut, de fapt?

- Aveam un radio. pe care n-o lăsase să-l deschidă. Citeam, şi-am confecţionat mobilă.

- Ce mobilă?

- Asta, şi bătu cu palma în masă, şi cufărul de sus.

Care erau bine lucrate; nimic surprinzător din moment de Kern era un bărbat priceput la toate.

- Măcar de mi-aş fi adus şi eu ceva de făcut.

- Te aşteptai la o companie mai antrenanată, nu? şi o fixă cu nişte ochi vicleni.

Philippa nu avea de gând să răspundă provocării, dar nici Roy şi nici Edmund nu s-ar fi simţit în elementul lor acolo, şi surâse vag.

- Ghinion, adăugă el.

- Nu vezi ce ridicol eşti?

- Nu ştiu ce să faci ca să-ţi treacă timpul. Cărţile de sus sunt cam amestecate, dar te poţi uita prin ele.

- Dacă tot nu ai maşina de scris, sări ea după o clipă, nu pot să te ajut?

- Nu mersi, se grăbi Kern, probabil din prejudecată.

- Sunt o secretară bună.

- Cine şi-a zis asta? Roy Wesk?

Discuţia nu mai continuă, încât strânseră şi ea făcu nişte ceai.

Kern începu o carte, iar după o vreme Philippa deschise radioul. Ascultară împreună buletinul de ştiri - deloc încurajator: căderi masive de zăpadă mai ales în zonele înalte şi fără semne de îmbunătăţire.

Apoi ea se cuibări la foc, fără a-l mai privi. Radioul rămase deschis în surdină şi el nu comentă. în civilizaţie ar fi găsit zeci de metode pentru a se trata, dar aici, cu cât medita mai mult la condiţia ei, cu atât şi-o înrăutăţea.

- Te superi dacă dorm aici la noapte? Sus e aşa de rece.

- Cum vrei, şi ea se apucă să-şi desfacă salteaua şi hainele ce o acopereau.

El începuse să-şi strângă din hârtii.

- Cred că e interesant să ai două lumi la dipoziţie; una reală şi una imaginară.

- Da. Vrei ceva cald de băut?

- Nu, mulţumesc.

Normal că voia, dar nu putea accepta. Kern îşi pregăti o băutură apoi luă o lampă cu el sus.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Oare să-şi ia temperatura? Verifică apa din ibric, dar se răcise şi nu avea chef s-o încălzească din nou. Se băgă sub cearşaf. Din cauza ultimelor două nopţi nedormite, căzu într-o toropeală şi se trezi după vreo două ore cu gâtul umflat şi cu o durere îngrozitoare de cap. Avea nevoie urgentă de ceva fierbinte, dar ştia că de îndată ce ieşea de sub pătură începea să tremure. Ieşi totuşi şi-şi făcu un ceai, şi rămase cu faţa în palme, cu coatele pe masă.

Se hotărî să rămână în pat a doua zi. Nu era nimic ruşinos. Oricine putea răci, oricând, dar i se părea că începuse să temure

mai ales de când urcase el.

Privea pierdută flăcările până când simţi un miros înecăcios şi-şi ridică privirea. Se auzea trosnind şi se uită împrejur. Flăcările ajunseseră la dulap, iar Philippa fugi repede cu ibricul în mână turnându-l peste foile lui care deveniseră deja parţial un morman de
funingine. Focul se risipi imediat, dar un fum destul de gros se răspândi prin cameră.
Ca şi cum nu era de-ajuns, îl auzi pe Kern coborând.

Capitolul 9

- Ce se întâmplă? şi apăru la capul scărilor.

- Nimic, nimic; acum doar lumina focului mai ardea şi Philippa ar fi putut inventa ceva stupid ca să-i distragă atenţia şi că să aibă timp să repare greşeala, dar tot se simţea şi se vedea fum dinspre dulap.

Kern păşi exact într-acolo. Notiţele, întreaga sa muncă - pierdute. Si cum să-i explice ea că lăsase o lumânare aprinsă exact lângă un morman de hârtii importante, şi că aceasta căzuse peste ele? Nu putea prevedea căderea, dar putea presupune, iar dacă o zărea mai devreme n-ar mai fi împrăştiat apă fierbinte peste tot. Noroc că nu se opărise ea însăşi. Si mai norocoasă va fi dacă va scăpa cu viaţă din mâinile lui.

- N-am vrut să fac asta, se panică ea. Voiam doar să-mi fac ceva cald de băut. Nu mi-am dat seama ce se întâmplă până ce n-am văzut hârtiile arzând.

El se întoarse încet spre ea şi Philippa deschise gura pentru a implora mila lui. Căci se temea că orice ar face doar l-ar întărâta şi mai tare.

- Pentru Dumnezeu, îi auzi glasul mai degrabă impacientat decât nervos, nu începe din nou. Treci la foc; o să deschid uşa să iasă
fumul.

Se îmbrăcă şi deschise iar aerul tăios pătrunse înăuntru în timp ce rotocoalele de fum se evaporau pe rând, iar aerul se reîmprospătă foarte repede. După care Kern închise la loc, aprinse o lampă, iar Philippa se ghemui pe un scaun.

- îmi pare rău. N-aş fi făcut aşa ceva pentru nimic în lume. A fost un accident.

- Ştiu.

Adică, normal că ştia că ea nu-şi propusese , dar Kern, în loc s-o mustre, umplu ibricul şi-l puse pe foc. Apoi culese cele câteva foi rămase, le scutură de apă, parcă resemnat.

- De ce-a trebuit s-arunci cu apă fiartă? Puteai să te arzi, şi doar avem apă rece aici.

- Ibricul era mai aproape, scutură ea din umeri conştientă că apa fierbinte înrăutăţise situaţia. Scuze, m-am panicat. Ştiu de prostia mea, dar mă simt foarte aiurea.

- Te-ai fi simţit şi mai aiurea dacă dădeai foc la toată casa.

Philipei i se păru că soţul ei se amuzat şi se cuibări înapoi între
pături, cu lacrimi de vinovăţie pe obraji.

- Din cauza fumului, explică, şi-a situaţia, şi a răcelii ăsteia blestemate.

- Treci în pat. îţi fac ceva cald.

Philippa îl ascultă, şi-l urmări pe Kern mişunând prin cameră în pijama şi desculţ, cu haina încă pe el.

- O să răceşti fără papuci.

- O să mă aşez la foc, ceea ce şi făcu până când apa fierse de tot, apoi îi aduse o cană cu un lichid fierbinte.

- Ce e aici?

- O chestie cu coniac. Un leac. Avem o mică rezervă din el, pentru şocuri şi răceli.

- Si tu ai trăit un şoc.

- Da, râse, dar măcar nu mai tremur.

Ca Philippa, adică. Fata luă o înghiţitură, simţind cum lichidul se scurge prin întreg trupul ei. Dimineaţă avea să se trezească refăcută.

- Dacă mai ai nevoie de ceva, nu mai aprinde alte

chibrituri, şi stinse lampa. Strigă.

Philippa rămase să-şi bea singură băutura, urmărindu-l cum urcă. De fapt, probabil că asta şi făcuse prima oară, de aceea îl trezise.

"Am nevoie de tine. De ce nu ai rămas aici, cu mine, sub pătură. Te rog, am nevoie de tine." Dar nu putea rosti aceste cuvinte cu voce tare, mai ales după ce băuse coniacul acela amestecat cu cine ştie ce. începea s-o ia o stare de somnolenţă. Vag îşi aminti de figura celeilalte femei. Lichidul ajunsese la fund. Lilias.Ce femeie detestabilă!

- Eşti bine? îl auzi pe Kern.

- Coboară, şopti ea. Am trântit cana de lespede, zise tare, cred că am spart-o.

- De lespede?

- Cana. Din fericire e goală. Cât coniac mi-ai pus?

- Din câte aud, cred că mai mult decât trebuia. Noapte bună.

- Noapte bună, şi căzu într-un somn adânc gândindu-se că n-are să se dea la o parte din calea lui Lilias.

Se trezi mult mai bine. Poate şi din cauză că se simţea mai fericită. Si nu visase. Cana era pe lespede, alături, foile arse şi umede tot pe dulap, şi speranţa unei noi vieţi renăscuse în sinea ei. Kern se înşelase în privinţa ei; poate că şi viceversa era valabilă. Nu mai conta mândria - săptămâni de-a rândul se ţinuse cu nasul pe sus, dar acum nu mai voia să se prefacă. Ea se potrivea mai bine cu el decât Lilias şi va lupta pentru căsnicia ei. Iar intimitatea acelei cabane favoriza un nou început. Iar dimineaţa aceea era una perfectă pentru a-i expune
sentimentele ei.

Cum Kern încă nu se trezise, Philippa se sculă, se îmbrăcă, deschise obloanele. Până să coboare trebuia să aranjeze masa. Şi să-şi pună din nou inelele pe degete.

Dacă el avea să întâmpine cu reticenţă totul, va renunţa. Cel puţin aparent, căci pentru ea nimic nu se terminase încă. Mai mult ca sigur că de data asta îi va accepta ajutorul pentru cartea lui. Avea să-i devină secretară şi nu-şi putea permite să piardă postul.

Părea că nu mai ninsese, dar fusese un ger de întărise toată zăpada, care nici nu se mai clintea. Lumea de-afară încremeanise de-a dreptul în tăcerea ei imaculată, afară de cărăruia şerpuitoare ce ducea în jos. Acoperişurile toate erau camuflate sub acoperământul alb. Pământul îngheţase şi el, deci se putea umbla. O adevărată aventură riscantă să mergi până jos, dar dacă te străduiai să calci corect se putea ajunge şi la maşini.. Astfel, gândi Philippa, putea să-i aducă maşina de scirs, şi poate ceva mâncare proaspătă.

Ideea încolţi tot mai viu în mintea fetei. în mod normal i-ar fi luat cam douăzeci de minute până la capătul cărării. Kern încă nu dădea semne de viaţă, aşa că-i luă cheile din buzunar, îşi îmbrăcă haina groasă îşi legă un fular în jurul capului şi părăsi cabana în cea mai mare linişte.

încercă mai întâi să vizualizeze drumul pe care avea să-l parcurgă şi toate sinuozităţile lui. Câţiva fulgi răzleţi reuşiră s-o înviioreze şi mai mult. Normal că aluneca. încă de la primii paşi călcă greşit, după cum se aştepta, şi căzu într-un morman de zăpadă. Pe sub stratul gros de gheaţă, zăpada devenise afânată şi se topea destul de repede. Se ridică şi mai înaintă puţin, după care se opri, dezorientată, căci nu mai ştia în ce parte merge. Dacă începea să ningă de-a binelea, va trebui să

se întoarcă.

Deşi cabana însăşi era doar un morman de zăpadă indistinct de restul peisajului. Apoi îşi aminti că exact după ce se ridicase, privise înapoi - de acolo se vedea încă locuinţa. Iar pe locul respectiv trebuie să fi rămas o groapă. Se întoarse, căutând disperată un semn familiar, dar nu găsi nimic. Doar forme incerte, probabil stânci acoperite. Ningea din ce în ce mai tare. Se pierduse. încercă să gândească raţional, să-şi amintească drumul parcurs alături de Kern şi de Hew în vară. Poate că mai bine încerca să ajungă jos, dar devenise şi mai periculos acum. Incapacitatea de a se orienta îi dovedi că nu e chiar aşa de puternică precum se crezuse. Dintr-o dată îşi simţi picioarele înmuindu-se şi ochii usturând-o - aşa chiar că nu mai putea coborî. Sau chiar dacă ar fi găsit maşinile, n-ar fi găsit calea înapoi; deci mai bine nu se aventura. Voia să se întoarcă la cabană.

Păşi cu grijă pe cărare, ocolind felurite forme albe, probabil stânci şi arbuşti. Nu-şi acordă timp de răgaz, nu cumva s-o năpădească deziluzia pericolului în care se afla. Dacă avansa în continuare, va da cu siguranţă de cabană, sau Kern va porni în căutarea ei.

De câteva ori încercă să strige după ajutor, dar fulgii o înecau, iar numele lui Kern se pierdea undeva în gâtlejul ei uscat. Nu-i rămânea decât să se târască, să lupte cu lunecuşul precum un înotător într-o apă adâncă.

La un moment dat se prinse de o formă ascuţită, aşezându-se. Parcă îşi amintea de acel loc, dar nu ştia cu exactitate de unde. Frigul şi umezeala îi pătrunseseră până la piele, iar fruntea îi era brăzdată de picături fine de fierbinţeală. Dorea doar să ajungă înapoi la cabană. "Mă

întorc.. .mă întorc." îşi dicta cu fiecare pas făcut.

Panta se înclină şi mai tare. în faţă încă nu se zărea nimic, dar dacă tot continua în aceeaşi direcţie, trebuia să ajungă la vreo casă. Plănuia să se oprească mai mult timp la următorul adăpost. Care însă întârzia să apară. Apoi, brusc, simţi cum totul îi fuge de sub picioare, şi cum ea cade în gol, cu trupul înainte. Paşii ei cauzaseră toate acestea.

Nimic n-o mai putea salva - trăsese muntele după ea, cu totul.

Nu murise. Stătea doar cu ochii pironiţi spre bolta cerească, în frig. Atât de frig. îl strigă pe Kern, o dată, de două ori, şi tot aşa. Apoi începu să se roage. Apoi îşi auzi numele.

Era el. Undeva aproape. Continuă să-l strige, şi nu se opri până ce nu-l văzu lângă ea. Apoi leşină.

Când redeschise ochii, se pomeni în braţele lui.

- E în ordine, eşti bine.trezeşte-te , draga mea, hai.

- Da. rosti ea cu buzele înţepenite.

Kern îi masa obrajii şi pielea amorţită. După care îi ridică mâinile.

- Poţi să stai în picioare? şi o săltă, dar din cauza genunchilor amorţiţi, căzu la loc.

- Sunt îngheţată.Nu-mi simt nimic.

Kern îi frecţionă puţin şi picioarele, pentru ca Philippa să poată sta singură. Tânăra văzu undeva în lături grămezi mari de zăpadă amestecată cu pământ răscolit.

- Va trebui să te car eu.

- Mă descurc. Cât de departe suntem de fermă?

- Ferma e la poalele dealului.

- Am coborât? clipi ea des şi dureros. Suntem jos?

Se agăţă de el şi privi în sus; se vedea cărarea pe care alunecase odată cu acea cădere masivă de zăpadă, precum şi locul din care pornise totul.

- Unde suntem?

- Dacă te-ai fi învârtit la baza muntelui, ai fi puţin mai încolo de unde ai plecat.

- Mi s-a părut că m-am dus mult mai mult. Mulţumesc lui Dumnezeu că m-ai auzit.

- Ecoul este mare.

Philippa se sprijini pe ambele picioare; gheaţa şi înclinaţia pantei puneau în pericol viaţa amândurora dacă ea n-ar fi putut merge deloc.

- Pot umbla. E departe?

- Nu.

După zece minute de mers cabana apăru în zare. Philippa nu se arătă mirată, ci continua să mulţumească Cerului în gândul ei. Se trânti lângă foc, se descălţă frecţionându-şi picioarele. Kern luă plita de la sobă, o înfăşură într-un prosop şi-o băgă în pat ca să-l încălzească; ea nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. Apoi veni la ea şi-i masă tare degetele mâinilor.

- Mă doare.

- O să supravieţuieşti.

- Pot să intru în pat?

- Dezbracă-te.

încercă să-şi desfăcă nasturii bluzei, dar avea degetele înţepenite; apoi simţi atingerea lui. închise ochii şi-şi lăsă capul moale şi-i dădu prin minte că leşină. Nici măcar până la pat nu se putu deplasa, încât Kern trebui s-o ducă în braţe.

- Să nu adormi până ce nu bei ceva fierbinte.

Imposibil. Fata căzu într-o toropeală şi se tezi abia după două zile. Nu ştia dacă el o veghease. La atingerea lui, nu simţi nimic. I se declanşase febra într-un final; avea chipul palid, cearcăne adânci. Obrajii supţi, părul în dezordine. Se suci în aşternut şi Kern, care citea la masă, veni lângă ea.

- Să bei nişte supă înainte să adormi la loc.

- Cred.Nu prea mi-e foame.

Dar el deja i-o aducea la pat, şi fata se ridică pe pernă.

- Cât am dormit?

- Poţi s-o ţii tu?

- Normal, deşi îi tremurau mâinile.

Observă că smocul roşcat de barbă îi creştea repede, dar schimbarea nu era una majoră. Kern rămase nemişcat, privind-o cum mănâncă.

- E bună.. .Scuze pentru situaţia asta. Mă bucur că te-ai răzgândit şi că o faci pe asistentul.

- Nu prea am avut de ales.

- Si-ţi mulţumesc că m-ai găsit.

- Din nou, nu prea am avut de ales. Nu te puteam lăsa acolo; şi urmă o pauză. Dacă ştiam că eşti aşa de nerăbdătoare să scapi, ţi-aş fi dat o şansă de unu la sută să ajungi teafără la drumul mare. Dar credeam că ţi-ai dat seama de pericol.

Philippa realizase imediat că se pierduse, dar în cădere liberă nici chiar ea nu-şi mai dăduse şanse de supravieţuire.

- Da, mi-am dat seama că puteam muri.

- Si consideri că a fi blocată cu mine aici e mai crunt decât moartea?

- Glumeşti acum?

- Nu râd.

Fata puse jos castronul de supă, pentru a-i explica, gesticulând amplu.

- Nu încercam să ajung la şosea. Doar la maşini.

- Pentru? Chiar dacă porneau, era sinucidere curată să te-apuci să conduci.

- Voiam să-ţi iau maşina de scris. Credeam că te va ajuta să lucrzi din nou.

- Si te întorceai? întrebă el nevenindu-i să creadă.

- Da, normal; numai că m-am pierdut.

-Ai ieşit deci pe vremea asta păcătoasă, cu febră, ca să-mi iei mie maşina de scris, care era la poalele unui munte încărcat de zăpadă?

- Nu ningea când am plecat, şi mă simţeam mai bine de la băutura ta.

- I se zice fascinaţia înălţimilor.. .Ai auzit vreodată de asta?

- O, da. înseamnă că la altitudini mai mari începi să-ţi pierzi minţile.

- Cred că acesta este primul caz real din Ţara Galilor. Acum termină supa; o să ajungi faimoasă.

Ea-l ascultă şi termină.

- Cât e ceasul?

- Şapte jumătate. Se crapă de ziuă.

- Se topeşte zăpada?

- Nu.. .Şi a nins toată ziua de ieri.

înseamnă că ea dormise enorm.

- Tu ai apucat să dormi?

- Când şi când.

- Arăţi jalnic.

La lumina focului se vedea că şi el e tras la faţă, obosit.

- Câtă recunoştinţă.

Philippa îşi dorea cu ardoare în acea clipă să-l poată îmbrăţişa. îl iubea, cu bune, cu rele, cu paloarea feţei lui sub barba stufoasă. Deşi mariajul lor aproape că se sfârşise, acum se aflau din nou împreună şi nimeni altcineva nu mai conta. Kern se aşează din nou la masă.

- Lilias n-a fost cu mine săptămâna trecută, să ştii, zise el dintr-o dată.

- A.

- N-a fost niciodată cu mine de când te-am cunoscut pe

tine. S-a tot învârtit, dar n-a reuşit nimic.. .A venit miercuri la mine. Eu mă întorceam la hotel şi mi s-a zis la recepţie că mă aşteaptă o doamnă; am crezut că eşti tu.

- Eu?

- Mă gândeam că poate ai venit. Dar nu m-am arătat fericit să o
văd şi a stat mai puţin de zece minute.

Fata îşi aminti atunci de gestul lui Lilias de a-i triminte surorii ei o vedere - o mişcare bine gândită. De la care se răspândise întregul calup de bârfe, care subminase căsnicia lor.

- De ce să fi venit eu la hotel?

- De ce nu? Eu am venit după tine. De-aia sunt aici.

- Deci Hew ţi-a spus ceva.

- Mi-a spus de cum am venit, dar m-am dus mai întâi acasă. Mă întorceam ca să văd dacă ţi-a fost dor de mine. Fiindcă eu muream de dorul tău. Si nu te-am mai găsit. I-am sunat pe ai tăi, şi nu i-am găsit, şi începu să agite jarul cu vătraiul. M-am dus la Roy care mi-a spus că ai fi aici.

- Bietul Roy! Si ce altceva ţi-a mai spus?

- Că nu mă aştepţi pe mine.

- Nu aşteptam pe nimeni - de data asta chiar că trebuia să o creadă.

- Credeam că şi el trebuie să vină.

- Nu putea, fiindcă nu ştia unde sunt. I-am zis că mă duc la o cabană din Ţara Galilor, dar nu i-am dat indicaţii concrete..

Aceasta era cabana şi secretul lor, al ei şi-al lui Kern.

- Nu l-aş fi lăsat să vină.

- Spune că e îndrăgostit de tine.

- Pentru că-i este milă, de fapt. A auzit despre faza cu

vederea lui Lilias la fel ca restul prietenilor, iar Roy are talentul de a compătimi pe toată lumea.

- Dar tu? Ce simţi pentru el? se interesă Kern sever.

- îmi place.

- Aşa ai zis tot timpul.

- Chiar mă întrebi acum dacă sunt îndrăgostită de el?

- El e mai sigur decât mine.

- Vrei să apelez la ce-mi poate oferi el? şi aşteptă încordată un răspuns.

- Nu. îl auzi murmurând.

- N-am nevoie de un tată, mulţumesc. Cel pe care-l am mi-e de ajuns. în ce priveşte sentimentul de siguranţă. şi întinse braţele albe, pe care se jucau acum flăcările focului.

Kern se ridică în picioare şi se apropie.

- N-aş fi strigat după el, dar am ştiut că sunt salvată când m-ai ajuns.

El îngenunche alături şi se îmbrăţişară. O sărută uşor, apoi se priviră intens.

- Acum îmi dau seama de ce o preferi pe Lilias.Nu-ţi creează nicio problemă.

- Crezi? Să ştii că în comparaţie cu tine, ea e o adevărată relaxare. Dacă ne blocam aici, ar fi stat la foc, mormăind. Deşi inutilă, aş fi ştiut că nu trebuie s-o fac pe cercetaşul.

- Scuze, şi-l mângâie. Eşti atât de obosit.

- Sunt mort aproape. Abia dacă am închis un ochi de când sunt aici. Patul de sus e atât de gol fără tine.

Philippa făcu loc şi-l primi lângă ea, iar Kern îşi lăsă întreg corpul să se destindă.

- Te iubesc.

- Dormi.

Apoi nici nu mai simţi buzele ei, şi amândoi se pierdură în lumea viselor.

Philippa se trezi prima. Kern încă o ţinea în braţe, şi tânăra abia se abţinu să nu-l sărute pentru a nu-i curma somnul. Totuşi se strecură silenţios afară din pat, se îmbrăcă şi-şi făcu de lucru prin bucătărie.

Privi înduioşată trupul inert, părul lui roşcat pe perna albă; îşi menţinu mâinile ocupate pentru a rezista tentaţiei de a-l mângâia. în linişte mai aduse cărbune, înteţi focul şi pregăti mâncarea. Apoi strânse foile rămase, uscate şi puse în ordine acum. De data asta va accepta ajutorul ei, iar după o masă care să-i întremeze se vor apuca de lucru.

Crăpă puţin uşa pentru a verifica dacă nu cumva începuse dezgheţul, apoi o închise mulţumită, surâzând.

- Ce bine! îl auzi.

- Te-ai trezit? şi se grăbi să mai amestece în mâncare. De-asta eşti fericit?

- Nu, mă bucur că ai intrat înapoi. Pentru o secundă, m-am gândit că fugi ca să-mi aduci şi aparatul de ras.

- Nu, până ce nu găsesc cărarea. Deşi ţi-ar prinde bine să te razi.

- Nu-ţi place barba mea? Si se cuibări în spatele ei, gâdilând-o.

- O să mă obişnuiesc cu ea, dacă promiţi că o razi imediat ce se poate.

- îţi promit tot ce vrei, şi o întoarse cu faţa spre el. Chiar şi să te duc jos, dacă asta îţi doreşti.

- Nu vreau. şi-l mângâie. Vreau să mănânci, că şi tu m-ai forţat.

Kern dădu la o parte ştergarul, apoi luă vaza şi-i puse

inelele la loc
pe degete.

- Să nu te desparţi de mine niciodată, draga mea. Stiu că uneori mă pierd cu firea când lucrez.

Toată lumea avea momente mai bune şi mai rele, dar Philippa se temuse cel mai tare de Lilias. Care, de altfel, o ajutase să vadă totul într-o altă lumină.

- Mă laşi să te ajut cu scrisul, nu? zise ea drept răspuns.

- De ce nu? Tu eşti lumea mea exterioară, aşa că te voi lăsa să pătrunzi şi-n cea interioară.în plus, nu mai ai de lucru acum. I-am zis lui Roy la ce să se aştepte dacă se mai dă la soţia mea.

- Bietul Roy! L-ai ameninţat că-l dai în judecată?

- Nu, l-am ameninţat că-l omor.

Acum el zâmbea, dar de când venise afişase numai o faţă de ucigaş, deci poate că Roy într-adevăr se simţise în pericol. Tânăra femeie îşi aminti de prima lui ieşire violentă.

- Când te-ai aşezat să scrii, în prima seară.

- Să încerc să scriu. Nu-mi era mintea acolo. Ţi-aş fi tras o mamă de bătaie.

- Doar atât? Eu stăteam acolo, şi mă gândeam cum să-ţi dau cu vătraiul în cap.

- Şi ce te-a oprit?

- Mă gândeam că ai să ripostezi.

Mâinile lui le ţineau pe-ale ei la spate.

- Păcat că n-ai făcut-o. Dacă ajungeam la bătaie am fi terminat mai repede. Căci dacă puneam eu mâna pe tine.aş fi făcut-o cu dragoste, chiar dacă ridicai vătraiul la mine. Din tine îmi sorb toată viaţa.

Sfârşit